

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Sfinga.pdb

PDB Name: Sfinga
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBIN COOK

SFINGA

1301 př.n.l.

Tutanchamónova hrobka Prolog Údolí králů Thébská nekropole

10. rok panování Jeho Veličenstva faraóna Setiho I., krále Horního a Dolního Egypta, syna Re

10. den čtvrtého měsíce období záplav

Emeni zarazil měděné dláto do vrstvy vápencových úlomků rovnou před sebou a ucítil, jak udeřilo do pevného zdiva. Zopakoval to, čistě jen pro jistotu. Bezpochyby se dostal k vnitřním dveřím. Za nimi ležel poklad, jehož cenu si stěží dokázal představit - za nimi bylo sídlo věčnosti mladého faraóna Tutanchamóna, pohřbeného před jedenapadesáti lety. S novým nadšením začal bušit do upěchovaného kamení. Prach mu ztěžoval dýchání. Pot se mu proudem lil po vychrtlé tváři. Ležel na břiše v černočerném tunelu, kam se sotva vešlo i jeho hubené, houževnaté tělo.

Uvolněné kousky vápence hrabal rukou pod sebe, až je dostal na úroveň nohou. Potom hrnul úlomky jako krtonožka za sebe, kde je nosič vody Kemese nabíral do rákosového košíku. Emeni nevnímal bolest, když narážel rozedřenou rukou do omítnuté zdi v temnotě před sebou. Špičkami prstů nahmatl na zablokovaných dveřích Tutanchamónovu pečeť, neporušenou od chvíle, kdy mladého faraóna pohřbili.

Emeni složil hlavu na levou paži a znehybněl. Bolest jím pronikala od ramen a za sebou slyšel, jak Kemese ztěžka dýchá, když hrabe kamennou drť do košíku.

"Jsme u vnitřních dveří," řekl Emeni se strachem a vzrušením současně.

Ze všeho nejvíc si Emeni přál, aby už měl dnešní noc za sebou. Nebyl zloděj. Ale byl tady, prohrabával se do věčné svatyně nebožtíka Tutanchamóna. "Ať mi Iramen pošle palici." Emeni si všiml, že jeho hlas zní v úzkém tunelu jako podivné švitoření. Kemese zavýskl radostí nad tou novinou a škrábal se pozpátku z tunelu. Rákosový košík táhl za sebou.

Pak bylo ticho. Emeni cítil, jak se na něj stěny tunelu tlačí. Pracně přemáhal klaustrofobii. Vzpomínal, jak jeho dědeček Amenemheb dozíral na hloubení této malé hrobky. Emeni uvažoval, jestli se Amenemheb dotýkal zdiva, které měl teď před sebou. Převalil se, položil dlaně na pevný kámen, a to ho uklidnilo. Plány Tutanchamónovy hrobky, které dal Amenemheb svému synu, Per Neferovi, Emeniho otci, jenž je pak zase předal Emenimu, byly přesné. Emeni začal kopat přesně dvanáct loktů od hlavního vchodu a dostal se k vnitřním dveřím. Za nimi ležela vstupní komnata. Byly to dvě noci krkolomné práce, ale do rána bude po všem. Emeni měl v plánu odnést jen čtyři zlaté sochy, jejichž postavení bylo na plánu rovněž vyznačeno. Jednu sochu pro sebe a po jedné pro každého ze spiklenců. Pak hrobku znovu zapečetí. Emeni doufal, že bohové to pochopí. Nekrade pro sebe. Tu jednu zlatou sochu potřebuje, aby zaplatil úplné balzamování a pohřeb svých rodičů.

6

Kemese znovu vlezl do tunelu, strkal před sebou rákosový košík s dřevěnou palicí a olejovou lampičkou. Byla v něm také bronzová dýka s rukojetí z volské kosti. Kemese byl opravdový zloděj, neměl žádné skrupule, které by omezovaly jeho hlad po zlatě.

Palicí a měděným dlátem Emeniho zkušené ruce rychle uvolnily maltu mezi kamennými bloky. Podívoval se, jak nedbale byla Tutanchamónova hrobka postavena v porovnání s jeskynní hrobkou faraóna Setiho I., na které byl v současnosti zaměstnán. Ale jednoduchost téhle byla při své ubohosti učiněným požehnáním, protože jinak by se Emeni nikdy do hrobky nemohl dostat. Někdejší edikt faraóna Horemheba o zahlazení Tutanchamónovy památky měl za následek odstranění stráží, Amónových kněží Ka, takže Emenimu stačilo jen podplatit noční hlídku u dělnických chýší dvěma měřicemi obilí a piva. I to bylo nejspíš zbytečné, protože Emeni měl v plánu vstoupit do Tutanchamónova domu věčnosti během velkého svátku Ope. Všechn personál nekropole, včetně většiny obyvatel Emeniho vesnice, Místa Pravdy, se veselil v Thébách, na východním břehu velkého Nilu. A přece, navzdory veškeré opatrnosti měl Emeni strach, jaký za celý život nepocítil, a tato úzkost ho nutila k zběsilému vynaložení všech sil při práci s dlátem a palicí. Blok před ním se pohnul, zaskřípěl, pak zaduněl o podlahu komnaty.

Emenimu se na okamžik zastavilo srdce, jak napůl očekával, že ho roztrhají démoni podsvětí. Místo toho mu do nozder pronikla aromatická vůně cedru a kadidla a v uších mu zazněla samota věčnosti. S posvátnou bázní postupoval

kupředu, hlavou napřed vstoupil do hrobky. Ticho bylo ohlušující, temnota neproniknutelná. Ohlédl se do tunelu a zahlédl ve slabém, vzdáleném měsíčním světle, že se blíží Kemese. Šátravě jako slepec hmatl po Emenim, aby mu předal olejovou lampičku.

"Můžu dál?" zeptal se Kemese do tmy, když mu podal lampičku a troud.

"Ještě ne" odpověděl Emeni, zaměstnaný světlem. "Vrať se a řekni Iramenovi a Amasi óvi, že asi za půl hodiny začneme znovu zaplňovat tunel."

Kemese zabručel a jako krab se pozpátku hrabal tunelem zase ven.

Z kolečka vyskočila jiskra a troud chytil. Emeni jej hbitě přiložil ke knotu olejové lampičky. Světlo projelo temnotou, jako když se ve studené místnosti náhle oteplí.

Emeni ztuhl, kolena se pod ním málem podlomila. V mihotavém polosvětle rozeznal tvář boha Amnuta, polykače mrtvých. Olejová lampička se mu třásla v rozechvělých rukou, zády narazil o zeď. Bůh se však nepohnul.

Potom světlo, pohrávající si na jeho zlaté hlavě ozářilo jeho slonovinové zuby a štíhlé, stylizované tělo a Emeni si uvědomil že před sebou má pohřební lože. Byla tu ještě dvě další, jedno s hlavou krávy druhé v podobě lva. Napravo u zdi stály dvě sochy krále-chlapce Tutanchamóna v životní velikosti, střežily vchod do pohřební komnaty. Emeni už viděl, jak se v domě sochařů tesaly stejné zlacené sochy Setiho I.

Emeni se opatrně vyhnul girlandě sušených květín na prahu. Rychle zamířil k dvěma pozlaceným schránám. S úklonou otevřel dvířka a zvedl zlaté sošky z jejich piedestalů. Jedna byla přepychová socha Nechbet, supí

7

bohyně Horního Egypta. Druhá byla Isis. Žádná nenesla jméno Tutanchamóna. To bylo důležité.

S dlátem a palicí vlezl Emeni pod Amnutovo pohřební lože a rychle se pustil do otevírání postranní komory. Podle Amenemhebových plánů byly další dvě sochy, které Emeni chtěl, v truhle v této menší místnosti. Emeni ignoroval silný pocit, že dělá něco zakázaného, a vstoupil do místnosti, olejovou lampu držel před sebou. Ke své úlevě tu neobjevil žádné děsivé předměty. Stěny byly z hrubě tesaného kamene. Emeni poznal truhlu, kterou chtěl otevřít, podle krásného ozdobného víka. Byl na něm vyryt reliéf mladé královny, nabízející faraónu Tutanchamónovi kytici lotosů, papyrusů a máků. Byl tu však problém. Víko bylo nějak chytře zamčeno a nedalo se otevřít. Emeni opatrně postavil olejovou lampu na červenohnědou cedrovou skříňku a prozkoumal truhlici zblízka. Nepostřehl pohyb v tunelu za sebou.

Kemese s Iramenem v patách už dosáhli jeho vyústění. Amasis, obrovský Núbijec, měl velké těžkosti, aby se procpal úzkým průchodem, takže zůstal pozadu, ale ostatní dva už viděli Emenioho stín groteskně tančit na podlaze a stěnách předpokoje. Kemese sevřel ve svých shnilých zubech bronzovou dýku a po hlavě vyklouzl z tunelu na podlahu hrobky. Pak mlčky pomohl Iramenovi. Oba čekali, stěž si odvažující dýchat, až s menším rachocením uvolněných kamínků konečně vstoupí do komnaty Amasis. Všichni tři rolníci zírali na neuvěřitelné poklady kolem sebe a jejich strach se rychle přeměnil v divokou chtivost. Nikdy v životě neviděli tak nádherné předměty, a teď je všechny mohli mít. Jako smečka vyhladovělých vlků se všichni tři vrhli na pečlivě uspořádané předměty.

Pečlivě zabalené truhlice vylomili a zpřeházeli. Strhávali zlato z nábytku a vozů.

Emeni uslyšel první zaprašění a srdce mu poskočilo v hrudi. Nejprve ho napadlo, že byl dopaden. Pak uslyšel vzrušený křik svých kumpánů a pochopil, co se děje. Bylo to jako zlý sen.

"Ne, ne!" vykřikl, popadl olejovou lampu a vrhl se do předpokoje.

"Stůjte, jménem všech bohů, přestaňte!" Zvuk v malé místnosti zaduněl ozvěnou, na okamžik se všichni tři zloději zarazili. Pak Kemese zvedl svou dýku s rukojetí z volské kosti. Při pohledu na ten pohyb se Amasis usmál.

Byl to krutý úsměv, světlo olejové lampy se odrazilo od skloviny jeho obrovských zubů.

Emeni neměl ani zdání, jak dlouho byl v bezvědomí, ale když tma ustoupila, zlý sen se vrátil jako mořský příliv. Nejprve slyšel jen mumlavé hlasy. Prasklinou ve zdi pronikalo trochu zlatavého světla, a když pomalu pootočil hlavu, aby ulevil bolesti, uviděl pohřební komoru. Dole mezi Tutanchamónovými sochami rozpoznal Emeni dřepící siluetu Kemeseho.

Rolníci plenili posvátnou svatyni, Nejsvětější svátost.

Emeni tiše pohnul všemi údý. Levou paží a ruku měl bezvládnou, jak je měl zkroutené pod sebou, ale jinak se cítil dobře. Musí najít pomoc.

Odhadoval vzdálenost ke vstupu do tunelu. Byl blízko, ale bude těžké dostat se do něj tiše. Emeni přitáhl nohy pod sebe, přikrčil se a počkal,

8

až se dunění v jeho hlavě trochu usadí. Náhle se Kemese otočil, zvedl malou zlatou sošku Hora. Uviděl Emenioho a na okamžik strnul. Pak zařval a vrhl se doprostřed předpokoje k omráčenému kameníkovi.

Emeni, nedbaje na bolest, skočil do tunelu. Hrud' a břicho si přitom odřel o omítnuté hrany. Kemese se ale pohyboval svižně a podařilo se mu chytit ho za kotník.

Otočil se a volal na Amasise. Emeni se převálil v tunelu na záda a divokým kopnutím volné nohy zasáhl Kemeseho do lícní kosti.

Sevření povolilo a Emeni se mohl plazit tunelem, aniž by si uvědomoval nesčetné škrábance od vápencových úlomků. Dostal se na suchý noční vzduch a rozběhl se ke strážnici nekropole na silnici do Théb.

V Tutanchamónově hrobce vypukla panika. Všichni tři zloději věděli, že jediná šance na únik spočívá v okamžitém útěku, i když pronikli teprve do jedné pozlacené pohřební schránky. Amasis se zdráhavě vypoťoval z pohřební komnaty

s těžkou náručí zlatých sošek. Kemese svázal do kusu hadru masívní zlaté kruhy, načež ranec neopatrně upustil na podlahu posetou střepy. Horečně cpali svou kořist do rákosových košíků. Iramen postavil olejovou lampu a cpal svůj koš do tunelu, sám vyšplhal k němu.

Kemese a Amasis za ním, na prahu upustili alabastrový pohár. Jakmile byli venku z hrobky, rozběhli se do kopce směrem na jih, pryč od strážnice nekropole. Amasis svůj lup sotva vlekl. Aby si uvolnil pravou ruku, zahodil pod skálou modrý fajánsový pohár, pak dohonil ostatní. Místo k vesnici dělníků z nekropole zamířili k chrámu Hatšepsovet. Jakmile byli venku z údolí, obrátili se k západu a zamířili do pustých výběžků Libyjské pouště. Byli volní a byli bohatí - velmi bohatí.

Emeni nikdy nepoznal mučení, ačkoliv tu a tam uvažoval, jestli by je dokázal snášet. Nedokázal. Bolest s překvapující rychlostí přerostla z únosné na nesnesitelnou. Řekli mu, že bude podroben výsledku s holí.

Neměl ani zdání, co to znamená, dokud ho čtyři statní strážníci z nekropole nesrazili na nízký stůl a nepřidrželi mu všechny končetiny. Pátý začal Emeniho nemilosrdně bít po chodidlech bosých nohou.

"Dost, všechno přiznám," sténal Emeni. Ale už všechno řekl nejméně padesátkrát. Toužil omdlít, ale nemohl. Měl pocit, jako by měl nohy v ohni, jako by mu na ně tiskli dobřela rozžhavené uhlí. Utrpení ještě zesilovalo žhavé polední slunce. Emeni vyl jako ubíjený pes. Snažil se kousnout do ruky, která ho držela za pravé zápěstí, ale někdo ho strhl za vlasy zpátky.

Když už si byl Emeni nakonec jistý, že zešílí, princ Maja, velitel policie v nekropoli, ledabyle mávl pečlivě manikurovanou rukou na znamení, že má bít přestat. Strážce s holí Emeniho ještě jednou udeřil, než skončil. Princ Maja, těšící se jako obvykle vůni lotosového květu, se obrátil k hostům. Byli to Nebmar-nacht, starosta Západních Théb a Nenefta, dozorce a hlavní architekt Jeho Veličenstva faraóna Setiho I. Nikdo z nich nepromluvil, Maja se tedy obrátil k Emenimu, který teď ležel naznak a pořád ještě měl nohy jako v ohni.

9

"Pověz mi ještě jednou, kameníku, jak to, že jsi znal cestu do hrobky faraóna Tutanchamóna."

Emeniho škubnutím posadili; měl pocit, že tři aristokraté před ním plavou. Postupně se mu zrak vyjasnil. Poznal vznešeného architekta Neneftu.

"Můj dědeček," hlesl Emeni namáhavě. "Dal plány hrobky mému otci, a ten je dal mně."

"Tvůj děd byl kameníkem při stavbě hrobky faraóna Tutanchamóna?"

"Ano," řekl Emeni. Znovu pokračoval ve vysvětlování, že potřeboval jenom tolik peněz, aby dal nabalzamovat své rodiče. Prosil o milost, zdůrazňoval, že se sám vzdal, když viděl své společníky znesvěcovat hrobku.

Nenefta pozoroval sokola, který lehounce kroužil v dálce na obloze.

Myšlenkami byl daleko od výsledku. Tenhle vylupovač hrobek mu nedělal starosti. Šokovalo ho poznání, jak snadno může přijít nazmar veškerá jeho snaha zajistit Jeho Veličenstvu Setimu I. věčný příbytek. Náhle Emeniho přerušil.

"Ty jsi kameník na stavbě hrobky faraóna Setiho I.?"

Emeni přikývl. Zarazil své prosby v půli věty. Nenefta se bál. Nenefta se bál každý.

"Myslíš, že hrobka, kterou stavíme, se dá vyloupit?"

"Každá hrobka se dá vyloupit, jakmile není střežená."

Nenefta se rozzuřil. S velkou námahou se ovládl, aby osobně nezpráskal tuhle lidskou hyenu, představitele všeho, co nenáviděl. Emeni vycítil nepřátelství a přikrčil se ke svým mučitelům.

"A jak navrhuješ, abychom chránili faraóna a jeho poklad?" zeptal se Nenefta konečně hlasem, který se chvěl potlačovaným hněvem.

Emeni nevěděl, co říci. Svěsil hlavu a ztěžka mlčel. Nedokázal vymyslet nic než pravdu. "Není možné ochránit faraóna," řekl nakonec. "Jak tomu bylo v minulosti, tak to bude v budoucnu. Hrobky se budou vylupovat."

Rychlostí, která neodpovídala jeho korpušentní postavě, Nenefta vyskočil a udeřil Emeniho hřbetem ruky. "Ty všiváku! Jak si dovoluješ mluvit tak neuctivě o faraónovi?" Nenefta udělal pohyb, jako by chtěl Emeniho ještě jednou udeřit, ale bolest, kterou pocítil v ruce po první ráně, mu v tom zabránila.

Místo toho si přitáhl své plátěné roucho a pak promluvil. "Když jsi takový odborník ve vylupování hrobek, jak to, že tvoje dobrodružství dopadlo tak bídně?"

"Já nejsem odborník na vylupování hrobek. Kdybych byl, předvídal bych, jak zapůsobí poklady faraóna Tutanchamóna na moje rolnické pomocníky. Chtivost je přivedla k šílenství."

Neneftovy zorničky se náhle rozšířily, navzdory sluneční záři. Tvář mu ochabla. Změna byla tak zřejmá, že si jí všiml i netečný Nebmar-nacht a zarazil se v půlce pohybu, jímž nesl z mísy k ústům datli.

"Je Vaše Excelence v pořádku?" předklonil se Nebmar-nacht, aby lépe viděl Neneftovi do tváře.

Neneftu však vyvedly z rovnováhy jeho vlastní pádící myšlenky. Emeniho slova byla jako nečekané rozuzlení. Záhyby jeho tváře se poskládaly

10

v náznak úsměvu. Obrátil se ke stolu a vzrušeně oslovil Maju. "Byla hrobka faraóna Tutanchamóna znovu zapečetěna?"

"Ovšem," řekl Maja. "Okamžitě."

"Otevřete ji znova," otočil se Nenefta zpět k Emenimu.

"Znova otevřít?" vyjekl překvapený Maja. Nebmar-nacht upustil datli.

"Ano. Chci sám do té truchlivé hrobky vstoupit. Slova tohoto kameníka mě inspirovala, připomněl jsem si velkého Imhotepa. Vím teď, jak střežit navěky poklady našeho faraóna Setiho I. Nechápu, že mě to nenapadlo dříve."
Poprvé pocítil Emeni jiskru naděje. Neneftův úsměv však zmizel, jakmile se obrátil zpět k vězni. Zorničky se mu zúžily a tvář mu potměla jako obloha při letní bouři.
"Tvá slova mi pomohla," řekl Nenefta, "ale nezahladila tvůj podlý čin.
Budeš souzen, já však budu tvým žalobcem. Zemřeš předepsaným způsobem. Budeš zaživa nabodnut na kůl před očima sobě rovných a tvoje tělo bude ponecháno napospas hyenám."

Nenefta pokynul svým nosičům, aby mu přinesli nosítka, a obrátil se k ostatním šlechticům. "Dnes jste faraónovi dobře posloužili."

"To je mou jedinou touhou, Vaše Excellence," odpověděl Maja. "Ale nechápu. . ."

"Není na tobě, abys chápal. Inspirace, které se mi dnes dostalo, bude tím nejlépe střeženým tajemstvím vesmíru. Vydrží celou věčnost."

11

Tutanchamónova hrobka Údolí králů Thébská nekropole

Vzrušení bylo nakažlivé. Dokonce ani ostré saharské slunce, propalující

26. listopadu 1922 bezmračnou oblohu jako žhavé nože nedokázalo ubrat na atmosféře. Feláhové, kteří vynášeli v košících úlomky vápence od vchodu do Tutanchamónovy hrobky, zrychlili krok. Dosáhli druhých dveří, které byly v chodbě třicet stop za prvními. I ony byly zapečetěny tři tisíce let. Co leží za nimi? Bude hrobka prázdná jako všechny ostatní, v dávnověku vyloupené? To nikdo nevěděl.

Sarwat Raman, předák v turbanu, vyšplhal po šestnácti schodech do přízemí, obličej pomoučený vrstvou prachu. S galabí v hrsti pelášil ke stanovému přístřešku, který skýtal jediný kousek stínu v sluncem nemilosrdně spalovaném údolí.

"Dovoluji si informovat Excelenci, že vstupní chodba je vyčištěná od suti," řekl Raman s lehkou úklonou. "Druhé dveře jsou plně přístupné."

Howard Carter vzhlédl od své limonády. Zašilhal pod střechou černého klobouku, který vytrvale nosil navzdory tetelivému žáru. "Výborně, Ramane. Prozkoumáme dveře, jakmile se prach usadí."

"Vyčkám vašich ctěných instrukcí." Raman se otočil a zmizel.

"Vy jste ale klidáš, Howarde," řekl lord Carnarvon, křestním jménem George Edward Stanhope Molyneux Herbert. "Jak si tu můžete sedět a popíjet limonádu, když nevíte, co je za těmi dveřmi?" Carnarvon se usmál a mrkl na svou dceru, lady Evelyn Herbertu. "Teď už chápu, proč Belzoni použil beranidla, když našel hrobku Setiho I."

"Moje metody jsou diametrálně odlišné od metod Belzoniho," bránil se Carter. "A Belzoniho metody byly po zásluze odměněny prázdnou hrobkou, nepočítáme-li sarkofág." Carterův pohled mimoděk zabloudil k nedalekému otevřenému vchodu do hrobky Setiho I. "Carnarvone, skutečně si nejsem jist, co tu najdeme. Myslím, že bychom se neměli nechat příliš vyvést z rovnováhy. Nejsem si ani jistý, jestli je to vůbec hrobka. Stavba není typická pro faraóna z osmnácté dynastie. Může to být jen úschovna majetku, který si Tutanchamón přinesl z Achetatonu. Kromě toho nás předešli vylupovači hrobek, ne jednou, ale hned dvakrát. Takže opravdu nemám zdání, co najdeme."

Věren svému britskému vychování, bloudil Carter očima po pustém Údolí králů. Žaludek měl ale stažený. Nikdy za celých dosavadních devětačtyřicet let svého života nebyl tak rozčilený. Nečekanost objevu po pouhých pěti dnech vykopávek ho ohromila. Zavířil ve sklenici svou limonádou a snažil se nepřemýšlet a nedoufat. Čekali. Čekal celý svět.

Větší částice prachu se usadily v jemné vrstvě na svažitě podlaze chodby.

Skupina se při vstupu snažila nevířit prach. Carter šel první, za ním Carnarvon, pak jeho dcera a nakonec A.R.Callender, Carterův asistent. Ra-

12

man podal Carterovi sochor a čekal u vchodu. Callender nesl velkou baterku a svíčky.

"Jak jsem říkal, nejsme první, kdo vniká do téhle hrobky," řekl Carter, nervózně ukazující do horního levého rohu. "Do těch dveří někdo vstoupil a pak byly znovu zapečetěny v tomhle místě." Pak našel větší okrouhlou stopu uprostřed.

"A znova v téhle mnohem větší oblasti. To je velice divné." Lord Carnarvon se předklonil, aby si prohlédl pečeť královské nekropole, šakala s devíti svázanými vězni.

"Podél základny dveří jsou ukázky původní Tutanchamónovy pečeti," pokračoval Carter. Světlo baterky se odráželo od jemného prachu, který se ještě vznášel ve vzduchu, než ozářilo starověké pečeti v omítce.

"A teď tedy," řekl Carter tak klidně, jako by nabízel odpolední čaj, "se podívejme, co je za těmi dveřmi." Žaludek se mu ale stáhl v křeči, útroby ztěžkly a dlaně zvlhly, ani tak ne horkem jako skrývaným napětím. Chvěl se po celém těle, když zvedal sochor a zkusmo zasáhl starověkou omítku.

Kousky a úlomky mu pršely k nohám. Při páčení mohl dát průchod svým rozbouraným emocím a každý útok na dveře byl divočejší než předchozí.

Náhle sochor pronikl omítkou, takže Carter narazil do dveří. Z úzké škvíry proudil teplý vzduch. Carter se pachtil se zápalkami, zapálil svíčku a přidržel plamen u otvoru. Byla to předběžná zkouška na přítomnost kyslíku.

Svíčka hořela dál.

Nikdo se neodvažoval promluvit, když Carter předal svíčku Callenderovi a pokračoval v práci se sochozem. Opatrně

zvětšil otvor tak, aby omítka a kamení padaly do chodby a ne do místnosti za ní. Carter vzal znovu svíčku a prostrčil ji otvorem. Pokojně hořela dál. Pak prostrčil otvorem hlavu, potmě namáhal oči.

Okamžik stál klidně. Když si Carterovy oči přivykly, zmizelo v jediném okamžiku tři tisíce let. Z černi vystoupila zlatá hlava Amnuta s obnaženými slonovinovými zuby. Nejasně se rýsovala další zlacená zvířata, mihotavé světlo svíček vrhalo na zeď jejich exotické siluety.

"Vidíte něco," zeptal se Carnarvon vzrušeně.

"Ano, nádherné věci," odpověděl konečně Carter, hlas ho poprvé zradil. Pak nahradil svíčku baterkou a ostatní za ním spatřili komnatu plnou neuvěřitelných předmětů. Zlaté hlavy byly součástí pohřebních lůžek.

Když pohnul světlem doleva, spatřil Carter směsici zlacených a vykládaných válečných vozů, navršených v koutě.

Přejel světlem zpět doprava a začal uvažovat o podivně chaotickém stavu místnosti. Místo předepsaného uspořádání, jak se zdálo, byly předměty jen bezmyšlenkovitě rozházeny. Hned napravo byly dvě sochy Tutanchamóna v životní velikosti, obě ve zlatých suknicích, se zlatými sandály, třímající žezlo a berlu.

Mezi oběma sochami byly další zapečetěné dveře.

Carter odstoupil z průchodu, aby ostatní lépe viděli. Měl chuť udělat to jako Belzoni, rozbít zeď a proniknout do místnosti. Místo toho klidně oznámil, že zbytek dne bude věnován fotografování zapečetěných dveří.

Nepokusil se vstoupit do toho, co bylo zřejmě předsíní hrobky, dřív než zítra ráno.

13

Trvalo víc než tři hodiny, než Carter odstranil starověké zabezpečení

27. listopadu 1922 dveří do předsíně hrobky. Raman a několik dalších feláhů mu v tomto stádiu pomáhali. Callender položil provizorní elektrické vedení, takže byl tunel jasně osvětlen. Lord Carnarvon a lady Evelyn vstoupili do chodby, když byla práce skoro dokončena.

Vynášely se poslední koše omítka a kamene. Nastal okamžik vstupu.

Nikdo nepromluvil. Venku, v ústí hrobky, čekaly stovky reportérů z novin celého světa napjatě na svůj první pohled.

Na vteřinku Carter zaváhal. Jako vědec byl zaujat i tím nejmenším detailem uvnitř hrobky - jako lidská bytost se cítil trapně, když měl proniknout do posvátného sídla mrtvého - a jako badatel zakoušel rozjařenost z objevu. Jakožto Brit do morku kostí si jen narovnal motýlka a překročil práh s pohledem upřeným na předměty pod sebou.

Beze slova ukázal na krásný pohár z průsvitného alabastru, ležící na prahu, aby se mu Carnarvon mohl vyhnout. Carter pak zamířil k zapečetěným dveřím mezi dvěma sochami Tutanchamóna v životní velikosti.

Opatrně začal zkoumat pečeti. Srdce mu pokleslo, když shledal, že i tyto dveře otevřeli starověcí vylupovači hrobek a pak byly znovu zapečetěny.

Carnarvon vstoupil do předsíně hrobky s myslí uchvácenou krásou předmětů tak nepořádně rozházených kolem sebe.

Obrátil se, aby podal ruku dceři, která se chystala vstoupit, a přitom si všiml svinutého papýru opřené o stěnu vpravo od alabastrového poháru. Nalevo byla girlanda mrtvých květů, jako by Tutanchamónův pohřeb proběhl teprve včera, a vedle zčernalá olejová lampička. Lady Evelyn vstoupila, držíc se otcovy ruky, a za ní Callender. Raman se naklonil do předsíně, ale nevstoupil, protože tam nebylo dost místa.

"Naneštěstí do pohřební komnaty už někdo vešel a pak ji znovu zapečetili," řekl Carter a ukázal na dveře před sebou.

Carnarvon, lady Evelyn a Callender se opatrně přesunuli k archeologovi, pohledem sledovali jeho prst. Raman postoupil do předsíně.

"I když je podivné," pokračoval Carter, "že se sem vstoupilo jen jednou, kdežto do předsíně dvakrát. Takže je tu naděje, že se zloději nedostali k mumii." Carter se obrátil a poprvé uviděl Ramana. "Ramane, nedovolil jsem ti vkročit do předsíně."

"Prosím Vaši Excelenci za odpuštění. Myslel jsem, že bych třeba mohl v něčem vypomoci."

"Zajisté. Můžeš vypomoci, když se postaráš, aby nikdo nevstoupil do téhle komnaty bez mého osobního souhlasu."

"Ovšemže, Vaše Excellence." Raman tiše vyklouzl z místnosti.

"Howarde," řekl Carnarvon, "Raman je nepochybně nálezem stejně okouzlen jako my. Snad byste mohl být trochu velkorysejší."

"Všichni dělníci si budou smět tuto místnost prohlédnout, ale až já to dovolím," řekl Carter. "A teď, jak jsem říkal - důvod proč cítím naději stran mumie, je ten, že vylupovači hrobek byli zřejmě překvapeni upro-

14

střed své svatokrádeže. Je něco záhadného na tom, jak jsou tyhle předměty nevyčíslitelné hodnoty nepořádně rozházené. Vypadá to jako by někdo po zlodějích chvíli uklízel, ale ne dost na to, aby vrátil všechno do původního stavu. Proč?"

Carnarvon pokrčil rameny. "Podívejte se na ten krásný pohár na prahu," pokračoval Carter. "Proč ho nevrátili na místo? A ta pozlacená schránka s dvěma dokořán. Zřejmě ukradli sochu ale proč ani nezavřeli dveře?" Carter couvl zpět ke dveřím.

"A tahle obyčejná olejová lampička. Proč ji nechali v hrobce? Řeknu vám, měli bychom zaznamenat velmi pečlivě postavení každého předmětu v téhle místnosti."

Tyhle stopy se nám pokoušejí něco sdělit.

Je to skutečně velmi podivné."

Carnarvon vycítil Carterovo napětí a snažil se rozhlédnout po místnosti trénovanými očima svého přítele. Skutečně, bylo to překvapující, že nechali v hrobce olejovou lampičku, a stejně tak rozházené předměty. Carnarvon byl však tak ohromen krásou jednotlivých kusů, že nedokázal mlsat na nic jiného. Průsvitný alabastrový pohár, pohozený tak nedbale na prahu, ho tak uchvátil, že zatoužil zvednout ho a podržet v rukou. Byl tak svůdně krásný! Náhle si všiml nepatrné změny v jeho orientaci vzhledem ke girlandě uschlých květů a olejové lampičce. Chtěl něco říci, když komnatou zazvonil Carterův vzrušený hlas.

"Je tu ještě jedna místnost. Pojďte se všichni podívat." Carter seděl na bobku a svítil baterkou pod pohřební lůžko. Carnarvon, lady Evelyn a Callender k němu přispěchali. V kruhu světla ze svítlny se tam třeptala další komnata, zaplněná pokladem zlata a drahokamů. Stejně jako v předsíni tu byly vzácné předměty chaoticky roztroušeny, ale v tu chvíli byli egyptologové příliš ohromeni jejich nálezem, než aby se ptali, co se tu stalo před třemi tisíci lety. Později, když byli hotovi tu záhadu zkoumat, byl už Carnarvon smrtelně nemocen otravou krve. Ve dvě hodiny ráno 5. dubna 1923, ani ne dvacet týdnů po otevření Tutanchamónovy hrobky, během nevysvětlitelného pětiminutového výpadku elektrického proudu v celé Káhiře, zemřel lord Carnarvon. Jeho nemoc údajně způsobilo kousnutí hmyzu, ale byly tu jisté pochyby. Během několika měsíců zemřeli za záhadných okolností čtyři další lidé, kteří měli něco společného s otevřením hrobky. Jeden muž zmizel z paluby své jachty, zakotvené na klidné hladině Nilu. Zájem o pradávné vyloupení hrobky ustoupil novému potvrzování reputace, kterou měli staří Egyptané v okultních vědách. Ze stínů minulosti vyvstal prelud "kletby faraónů". Newyorské Times napsaly o mrtvých: Je to hluboká záhada, kterou lze až příliš snadno vyřešit skepsi. Do vědeckého společenství začal pronikat strach. Bylo tu příliš mnoho náhod.

15

Den první Káhira 15.00

Erika Baronová zareagovala čistě reflexivně. Svaly na zádech a stehnech se jí stáhly a napřímila se, obrácena tváří k dotěrovi. Skláněla se, aby si prohlédla rytou mosaznou mísu, když jí mezi stehna zajela něčí dlaň a hrábla po ní skrz volné, bavlněné dlouhé kalhoty. Ačkoliv byla objektem mnoha oplzlých pohledů, ba i zjevně sexuálních komentářů od chvíle, kdy vyšla z hotelu Hilton, nečekala, že se jí někdo dotkne. Byl to šok. Byl by to šok kdekoliv, ale první den v Káhiře jí to připadalo ještě mnohem horší.

Útočníkovi bylo kolem patnácti, v posměšném úšklebku ukazoval rovné řady žlutých zubů. Dotěrná ruka byla ještě napřažená.

Erika si nevšímala své plátěné tašky a levicí srazila klukovi ruku stranou. Potom, což ji překvapilo víc než kluka, sevřela pravou ruku v pěst a udeřila do té posměšné tváře; vložila do rány celou svou váhu.

Účinek byl ohromující. Rána zapůsobila jako dobrý úder karate, svalila překvapeného kluka pozadu na chatrné stolky před obchodem s mosazným zbožím. Nohy stolku se podlomily, zboží se zřítilo na dlážděnou ulici. Jiný hoch, který roznášel na kovovém podnose podpíraném trojnožkou kávu a vodu, ztratil rovnováhu a také upadl, aby byl zmatek ještě větší.

Erika se vyděla. Stála sama uprostřed davu na káhirském bazaru, svírala tašku a nedokázala si srovnat v hlavě, že doopravdy někoho uhodila. Začala se třást, byla si jistá, že se dav obrátí proti ní, ale okolí vybuchlo nezvladatelným smíchem. I obchodník, jehož zboží se ještě pořád kutálelo po ulici, se rozchechtal, až se popadal za boky. Kluk se zvedal z trosk a s rukou na tváři se nuceně usmíval.

"Mářiš," řekl obchodník, což znamenalo, jak se Erika později dozvěděla, "nedá se nic dělat" nebo "to nevádí". S předstíraným hněvem se rozmáchl svým kladívkem s koulí na konci a kluka zahnal. Pak vrhl na Eriku vřelý úsměv a začal sbírat svůj majetek ze země.

Erika pokračovala v cestě, srdce jí pořád ještě po tom zážitku rychle bušilo, ale uvědomovala si, že se musí ještě hodně učit o Káhiře a o moderním Egyptě. Vystudovala egyptologii, ale naneštěstí to znamenalo vědomosti o starověké egyptské civilizaci, ne o té moderní. Její specializace v oblasti hieroglyfických rukopisů Nové říše ji nijak nepřipravila na Káhiru roku 1980. Od okamžiku, kdy sem před čtyřicetiletými hodinami dorazila, byly její smysly vystavovány nemilosrdným útokům. Nejdřív to byl čich: jakési zažrané aroma jehněčího, kterým město zřejmě nasáklo do všech koutů. Potom sluch - soustavný zvuk automobilových houkaček smíchaný s diskordantní arabskou hudbou, řvoucí z nesčetných přenosných rozhlasových přijímačů. A konečně pocit špíny, prachu a písku, které pokrývaly město jako patina středověkou měděnou střechu a zdůrazňovaly nezměrnou chudobu.

Epizoda s klukem podkopala Eriku sebedůvěru. V jejích představách teď všechny úsměvy mužů s fezy, zahalených v galabiích, začaly vyjadřovat chlípné myšlenky. Bylo to horší než v Římě. Pronásledovali ji kluci ani ne

16

desetiletí, chichotali se a kladli jí otázky směsí angličtiny, francouzštiny a arabštiny. Káhira jí byla cizí, cizejší, než očekávala. I názvy ulic byly všude napsány ozdobným, ale nesrozumitelným arabským písmem. Erika se ohlédla přes rameno po Šari el Muski směrem k Nilu a zauvažovala, nemá-li se vrátit do západní části města. Snad byl celý ten nápad - vypravit se do Egypta na vlastní pěst - směšný. Richard Harvey, v posledních třech letech její milenec, a dokonce i její matka Janice to aspoň prohlásili.

Znovu se otočila a pohlédla do srdce středověkého města. Ulice se zúžily, zdálo se jí, že nepronikne tlačenicí davu.

"Bakšiš," řekla holčička ne víc než šestiletá. "Tužky do školy." Angličtina byla křehká a překvapivě jasná.

Erika shlédla na dítě, jehož vlásky byly pokryty stejným prachem jako ulice. Dívka na sobě měla potřhané, oranžově potištěné šatičky a byla bosa. Erika se sklonila, aby se na ni usmála, a náhle se zajíkla. Kolem řas dítěte seděla spousta típytivě zelených domácích much. Holčička se nesnažila je odehnat. Jen tam stála, nemrkala, natahovala ruku. Erika se nemohla pohnout.

"Safer!" Policista v bílé uniformě s modrou páskou na které bylo jasnými, autoritativními písmeny napsáno TURISTICKÁ POLICIE, si klestil cestu směrem k Ericce. Dítě splynulo s davem. Rozšklebený kluk se vytratil. "Můžu vám nějak pomoci?" zeptal se vzdáleným anglickým přízvukem. "Vypadáte, jako byste se ztratila."

"Hledám bazar Chan el Chalili," řekla Erika.

"Tout á droite," odpověděl policista a ukázal před sebe.

Pak se dlaní udeřil do čela. "Promiňte. To je tím horkem. Popletly se mi jazyky. Pořád rovně, jak vy říkáte. Tohle je ulice El Muski, přejdete hlavní třídu Šari Port Said. Pak budete mít po levé straně bazar Chan el Chalili.

Přeju vám dobrý nákup, ale nezapomeňte smlouvat. Tady v Egyptě je to sport."

Erika mu poděkovala a klestila si dál cestu davem. V tu chvíli, kdy zmizel, se rozšklebený kluk zázračně znovu objevil a nesčetní pouliční prodavači jí začali vnucovat své zboží. Minula řeznictví pod širým nebem, ověšené dlouhou řadou čerstvě poražených jehňat, stažených z kůže až po hlavu, pokrytých skvrnami růžového inkoustu vládních razítek. Beránci viseli hlavou dolů, ucouvla před jejich nevidoucima očima a pach odpadků jí zvedl žaludek. Puch rychle ustoupil před dekadentní vůni přezrálého manga u vedlejší káry s ovocem a oděrem čerstvého oslího trusu z ulice. Po několika krocích ucítila oživující, ostrou vůni bylin a koření a aroma čerstvě vařeného arabské kávy.

Prach z přečpané úzké uličky se zvedal a filtroval sluneční světlo pruh bezmračné oblohy se zdál slabě, vzdáleně modrý. Pískové zbarvené budovy po obou stranách ulice měly okenice zavřené před odpoledním žářem.

Když Erika postoupila dál do hloubi bazaru naslouchajíc zvuku prastarých dřevěných kol na žulovém dláždění, měla pocit jako by vklouzla

17

záhady, které západní kultura tak pečlivě kamufluje a skrývá. Byl to život svlečený donaha a přece zmírněný lidskými city. Vítal osud s rezignací a dokonce se smíchem.

"Cigaretu?" dožadoval se chlapec asi desetiletý. Měl na sobě šedou košili a pytlovité kalhoty. Jeden z jeho kamarádů ho zezadu postrčil, takže klopýtl blíž k Ericce. "Cigaretu?" zeptal se znovu, přidal jakýsi arabský popěvek a předstíral přehnanou mimikou, že kouří imaginární cigaretu.

Krejčí, který horlivě žehlil žehličkou na dřevěné uhlí, a řada mužů, kouřících složitě spletené vodní dýmky, zírali na Eriku pronikavě, nemrkajícima očima.

Erika zalitovala, že si vzala takové očividně cizinecké šaty. V bavlněných kalhotách a jednoduché úpletové blůze bylo jasně vidět, že je turistka.

Ostatní ženy v západních šatech, které Erika viděla, na sobě neměly kalhoty, ale šaty, a většina žen na bazaru ještě pořád nosila tradiční černou meliju. I Eričino tělo se lišilo od místních žen. Ačkoliv vážila o pár kilo víc, než jí bylo milé, byla mnohem štíhlejší než egyptské ženy.

A tvář měla jemnější než kulaté, tlusté obličej, kterých byl plný bazar.

Měla široké šedozelené oči, zářivě kaštanové vlasy a jemně tvarovaná ústa s plným dolním rtem, který jí dodával lehce trucovitěho výrazu. Věděla, že je hezká, když na tom zapracuje, a když to udělala, muži reagovali podle očekávání.

Když si teď klestila cestu přelidněným bazarem, litovala, že se pokoušela vypadat přitažlivě. Její vzhled upozorňoval, že není chráněna místní morálkou ulice, a co bylo ještě důležitější, byla sama. Byla dokonalým katalyzátorem pro představy všech mužů, kteří se na ni dívali.

Přitiskla si plátěnou tašku těsněji k boku a spěchala ulicí, která se opět zužovala do chumlu postranních uliček přečpaných lidmi, kteří se zabývali všemi představitelnými druhy řemesel a obchodu. Nad hlavami měli mezi budovami nataženy koberce a kusy látek, které sice stínily tržní prostory před sluncem, ale zato znásobovaly prach a hluk. Erika opět zaváhala, pohlédla na tu širokou škálu tváří. Feláhové byli mohutní, se širokými ústy a tlustými rty, oblečení v tradičních galabiích a fezech. Beduíni byli čistí Arabové, s ostrými rysy obličejů a štíhlými, ohebnými těly. Nubijci byli ebenoví, s nesmírně silnými a svalnatými trupy, často po pás nazí.

Dav postrčil Eriku kupředu a nesl ji hlouběji do Chan el Chalili. Zjistila, že se tísní mezi spoustou nejrůznějších lidí.

Někdo ji štípl do zadku, ale když se otočila, nemohla si být jistá, kdo to byl. Sledovalo ji teď pět nebo šest dotěrných kluků. Honili ji jako lovci králíka.

Erika směřovala na bazaru ke zlatnické sekci, kde chtěla nakoupit dárky. Její odhodlání však sláblo, zvlášť když jí něčí špinavé prsty zajely do vlasů. Měla toho dost. Chtěla se vrátit do hotelu. Její vášeň pro Egypt náležela starověké civilizaci, jejímu umění a jejím záhadám. Moderní městský Egypt byl trochu příliš vysilující, když ho bylo moc najednou. Erika se chtěla dostat k monumentům, jako byla třeba Sakkara, a především se chtěla dostat do Horního Egypta, na venkov. Věděla, že to bude takové, jak si to vysnila.

18

Na dalším rohu zahnula doprava a obešla osla, který buď umíral, nebo už bylo po něm. Ubohé zvíře se nehýbalo a nikdo mu nevěnoval pozornost. Protože si před odchodem z Hiltonu prostudovala plán města, doufala, že se dostane na náměstí před mešitou El Azhar, pokud bude pokračovat dál na jihovýchod. Klestila si cestu houfem obchodníků kteří smlouvali nad hubenými holuby v rákosových klecích, a začala klusat.

Erika před sebou uviděla minaret a sluncem zalité náměstí.

Náhle strnula a zastavila se. Kluk, který požadoval cigaretu a který ji stále ještě sledoval, teď do ní vrazil, ale uklouzl nepovšimnut.

Erika upírala oči do výlohy. Před sebou teď měla kus keramiky ve tvaru mělké urny. Byl to paprsek světla starověkého Egypta uprostřed moderního škváru. Okraj měla lehce otlučený, ale jinak byla nádoba neporušená. I hliněná ouška, vyrobená zřejmě na zavěšení nádoby, byla ještě nedotčená. Erika si byla vědoma, že je bazar plný padělků s cenami vysoko nasazenými, aby přitahovaly turisty, ale pořád ještě byla šokovaná nad zřejmou autenticitou mísy. Na běžných padělcích byly vyryty sochy v podobě mumii. Tohle byl nádherný příklad předdynastické egyptské keramiky, stejně dobrý jako to nejlepší, co viděla, když byla zaměstnána v Bostonském uměleckém muzeu. Jestli to bylo pravé, bude to víc než šest tisíc let staré.

Vstoupila zpět do uličky a podívala se na čerstvě natřený nápis nad výlohou. Nahoře byly podivné zkrouceniny arabského písma. Pod nimi bylo namalováno Starožitnosti Abdul. Dveře vlevo od výlohy byly zakryty hustou řadou těžkých šňůr korálků. Škubnutí jednoho z dotěrů za ucho tašky stačilo, aby si Erika dodala odvahy a vstoupila do obchodu.

Stovky barevných korálků vydaly ostrý, chřestivý zvuk, když za ní sklouzly zpět na své místo. Obchod byl malý, asi tři metry široký a dvojnásob hluboký, a překvapivě chladný. Stěny byly omítnuté a obílené, podlaha pokryta mnoha vrstvami vyšlapaných orientálních koberců. Skleněný pult ve tvaru L zabíral většinu místnosti.

Protože ji nikdo nepřišel obsloužit, sevřela Erika v dlaní ucho své kabely a předklonila se, aby se zblízka podívala na ten úžasný kousek keramiky, který viděla skrz výlohu. Byl světlebéžový, s jemnou malbou, jejíž odstín se pohyboval kdesi mezi hnědý a karmínem. Uvnitř byly nacpané zmačkané arabské noviny.

Těžká rudohnědá záclona v pozadí krámu se rozdělila a objevil se majitel, Abdul Hamdi. Přišoural se za pult. Erika na muže jen mrkla a ihned se uklidnila. Bylo mu kolem pětadesáti a v jeho pohybech i výrazu byla přívětivá zdvořilost.

"Velmi mě zajímá tahle urna," řekla. "Mohla bych si ji prohlédnout blíž?"

"Ovšem," řekl Abdul a vyšel zpoza pultu. Zvedl nádobu a bez obřadnosti ji vložil Erice do rozechvělých rukou.

"Přineste si ji k pultu, jestli chcete." Rozsvítil nezastíněnou žárovku.

Erika opatrně postavila urnu na pult a sundala z ramene tašku. Pak znovu zvedla nádobu, zvolna ji obracela ve špičkách prstů aby mohla prozkoumat dekor. Kromě čistě ornamentálních vzorů tu byly tanečnice,

19

antilopy a hrubé lodice. "Kolik to stojí?" Erika si velmi pečlivě prohlížela kresby.

"Dvě stě liber," řekl Abdul, ztlumil hlas, jako by to bylo tajemství.

Vo očích mu zamžikalo.

"Dvě stě liber!" opakovala po něm Erika, zatímco v duchu počítala. To bylo asi tři sta dolarů. Rozhodla se trochu smlouvat, zatímco se snažila rozhodnout, jestli ta nádoba je padělek. "Nemůžu si dovolit víc než sto."

"Sto osmdesát je moje nejlepší nabídka," prohlásil Abdul, jako by to byla z jeho strany nejvyšší oběť.

"Možná bych mohla jít až na sto dvacet," řekla Erika a dál zkoumala znaky.

"No dobře, tak pro vás. . ." Odmlčel se a dotkl se její paže. Nevadilo jí to. "Vy jste Američanka?"

"Ano."

"To je dobře. Já mám Američany rád. O moc víc než Rusy. Pro vás udělám něco úplně speciálního. Prodám ten kus se ztrátou. Potřebuju peníze, protože tenhle krám je úplně nový. Takže pro vás to bude za sto šedesát liber." Abdul sáhl po nádobě, vzal ji od Eriky a postavil na stůl.

"Překrásný kousek, můj nejlepší. To je moje poslední nabídka."

Erika se na Abdula podívala. Měl hrubé rysy feláhu. Všimla si, že pod obnošeným sakem svého evropského obleku má hnědou galabii.

Erika obrátila nádobu dnem vzhůru a podívala se na spirálovou kresbu na dně. Lehce navlhčeným palcem přejela zlehka malovaný vzor. Trochu pigmentu sieny pálené pustilo. V tu chvíli Erika věděla, že nádoba je padělek. Byl velmi chytře udělaný, ale určitě ne starožitný.

S mimořádně nepříjemným pocitem postavila Erika nádobu zpět na pult a zvedla tašku. "No, mockrát vám děkuju," řekla, vyhýbajíc se Abdulovi pohledem.

"Mám ještě jiné," vyhrkl Abdul a otevřel vysokou dřevěnou skříňku u zdi. Jeho levantinské instinkty zareagovaly na Eričino počáteční nadšení a tytéž instinkty vycítily náhlou změnu. Zmátlo ho to, ale nehodlal ztratit zákazníka bez boje.

"Možná by se vám líbilo tohle." Vyndal ze skřín podobný kousek keramiky a postavil jej na pult.

Erika nechtěla vyvolávat spor tím, že by řekla na pohled laskavému starci, že se ji pokouší ošidit. Zdráhavě zvedla druhou nádobu. Byla oválnější než první a posazená na užší základně. Vzor na ní byly samé levotočivé spirály.

"Mám mnoho ukázek tohoto druhu keramiky," pokračoval Abdul a vyndával dalších pět nádob.

Když byl zády k Erice, olízla si ukazováček a přejela jím po vzorku na druhé nádobě. Pigment nepouštěl.

"Kolik stojí tahle?" zeptala se Erika, snažíc se skrýt vzrušení. Bylo pravděpodobné, že nádoba v její ruce je šest tisíc let stará.

"Ceny se liší podle zpracování a stavu," řekl Abdul vyhýbavě. "Co kdybyste si je všechny prohlédla a vybrala si jednu; která se vám líbí.

Pak bychom si mohli promluvit o cenách."

20

Erika pečlivě prozkoumala jednu nádobu po druhé a oddělila ze sedmi dvě pravděpodobně autentické starožitnosti.

"Tyhle dvě se mi líbí," řekla, důvěra se jí vracela. Pro jednu měla její egyptologická odbornost praktický význam. Přála si, aby tu byl Richard.

Abdul pohlédl na ty dvě nádoby a pak na Eriku. "Tyhle nejsou ty nejkrásnější. Proč jim dáváte přednost před ostatními?"

Erika se na Abdula podívala a zaváhala. Pak přiznala zdráhavě: "Protože ty ostatní jsou padělky."

Abdulova tvář byla bez výrazu. Pomalu zamžikal očima a koutky úst mu zvedl úsměv. Nakonec se rozesmál, až mu vhrkly do očí slzy. Erika shledala, že se sama zubí.

"Povězte mi. . .," řekl Abdul ztěžka. Musel ovládnout svůj smích, než mohl pokračovat. "Povězte mi, jak víte, že jsou to padělky." Ukázal na nádoby, které Erika postavila stranou.

"Tím nejsnadnějším možným způsobem. Pigment na výzdobě není stálý.

Malba jde dolů navlhčeným prstem. To se u starožitností nikdy nestane."

Abdul si navlhl prst a vyzkoušel pigment. Prst se zašpinil sienou pálenou. "Máte úplně pravdu." Zopakoval zkoušku u dvou starožitností.

"Oklamáný podvodník. Takový je život."

"Kolik stojí tyhle dvě pravé starožitné nádoby?" zeptala se Erika.

"Ty nejsou na prodej. Jednou snad, ale teď ne."

Zespoda na skleněném pultu byl lepicí páskou upevněn úředně vyhlízející dokument s vládním razítkem z Úřadu starožitností. Plná licence pro Starožitnictví Abdul. Vedle licence byl tiskopis, podle kterého se na požádání vystavuje ke každé starožitnosti záruční list. "Co děláte, když chce zákazník záruku?" zeptala se Erika.

"Dám mu ji. Turistům je to jedno. Jsou celí šťastní ze svých suvenýrů.

Nikdy to nekontrolují."

"Vám to nevádí?"

"Ne, mně to nevádí. Spravedlnost je přepychem bohatých. Kupec se vždycky snaží získat za své zboží co nejvyšší cenu, kvůli sobě a své rodině.

Turisté, kteří sem přijdou, chtějí suvenýry. Pokud chtějí skutečné starožitnosti, pak už o tom něco vědí. Je to na jejich odpovědnost. Jak to, že víte to o pigmentu na starověké keramice?"

"Jsem egyptoložka."

"Vy jste egyptoložka! Alláh budiž veleben! Proč se krásná žena, jako jste vy, chce stát egyptoložkou? Ach, svět minul Abdula Hamdiho. Doopravdy stárnu. Takže vy už jste v Egyptě byla?"

"Ne, tohle je poprvé. Už jsem chtěla přijet dříve, ale bylo to na mě moc drahé. Nějakou dobu to byl můj sen."

"No, modlím se, aby se vám tu líbilo. Plánujete cestu do Horního Egypta? Do Luxoru?"

"Ovšem."

"Dám vám adresu starožitnictví mého syna."

"Abby mi mohl prodat nějakou falešnou keramiku?" řekla Erika s úsměvem.

21

"Ne, ne, ale může vám ukázat některé pěkné věci. Já mám také některé nádherné věci. Co si myslíte o tomhle?" Abdul zvedl ze skříňky figurku ve tvaru mumie a postavil ji na pult. Byla ze dřeva pokrytého sádrou a přepychově pomalovaná. Vpředu byla odshora dolů popsána hieroglyfy.

"Je to padělek," řekla Erika rychle.

"Ne," zvolal Abdul polekaně.

"Ty hieroglyfy nejsou pravé. Nic to neznamena. Je to řada znaků, které nedávají žádný smysl."

"Vy umíte taky číst záhadné nápisy?"

"To je moje specialita, obzvlášť nápisy z časů Nové říše."

Abdul obrátil sošku a podíval se na hieroglyfy. "Zaplatil jsem za tenhle kousek hodně. Jsem si jistý, že je pravá."

"Soška možná pravá je, ale ten nápis ne. Možná tam ten nápis přidali, aby ten kousek vypadal ještě cennější." Erika se pokusila setřít ze sošky trochu černé barvy, Pigment se zdá stálý."

"No, ukážu vám ještě něco." Abdul sáhl do zasklené vitríny a vyndal malou kartónovou krabici. Sundal z krabice víko, vylovil hrst skarabů a postavil je do řady na vitrinku. Ukazováčkem postrčil jednoho k Erice.

Zvedla ho a prohlédla si jej zblízka. Byl vyroben z porézního materiálu, nahoře přepychově vyřezán do tvaru známého hovnivála, uctívaného starými Egyptěany. Když ho obrátila, překvapilo Eriku znamení faraóna Setiho I. Hieroglyfická řezba byla naprosto krásná.

"To je pozoruhodný kousek," řekla Erika a postavila jej zpět na pult.

"Takže byste proti takové starožitnosti nic neměla?"

"Vůbec ne. Kolik stojí?"

"Je váš. Je to dárek."

"Takový dar nemohu přijmout. Proč mi chcete dát dárek?"

"To je arabský zvyk. Ale dovolte, abych vás varoval - není pravý."

Erika překvapeně zvedla skaraba ke světlu. Její počáteční dojem se nezměnil. "Já myslím, že pravý je."

"Ne, já vím, že není autentický, protože ho vyrobil můj syn."

"To je něco mimořádného," řekla Erika. Znova si prohlížela hieroglyfy.

"Můj syn je velmi dobrý. Hieroglyfy okopíroval z pravého kusu."

"Z čeho to je?"

"Ze starověké kosti. V Luxoru a Asuánu jsou obrovské hromady rozbitých mumii ve starověkých veřejných katakombách. Můj syn z nich bere kosti a vyřezává z nich skaraby. Aby vypadaly na povrchu šaře a omšele, krmíme jimi naše krocany. Když jednou projdou krocany, vypadají správně věrohodně."

Erika polkla, pocítila letnou nevolnost, když si představila biologickou cestu skaraba. Intelektuální zájem však rychle převládá nad fyzickou reakcí. Obracela skaraba v prstech zas a znova. "Přiznávám, že jsem naletěla, a naletěla bych zase."

"Nerozčilujte se. Několik jich vzali do Paříže, kde si chytráci myslí, že všechno vědí, a zkoušeli je tam."

"Nejspíš podle rozpadu uhlíku," skočila mu do řeči Erika.

22

"Co já vím. Na každý pád je prohlásili za pravé starověké kusy. Skarabové mého syna jsou teď v muzeích po celém světě."

Erice unikl cynický smích. Věděla, že jedná s odborníkem.

"Mé jméno je Abdul Hamdi, takže mě, prosím, říkejte Abdule. Jak vy se jmenujete?"

"Ach, promiňte. Erika Baronová." Postavila skaraba na pult.

"Eriko, bylo by mi potěšením, kdybyste si se mnou vypila trochu mátového čaje."

Abdul vrátil ostatní kusy na místa, pak roztáhl rudohnědé závěsy. Eriku rozhovor s Abdulem bavil, ale na okamžik zaváhala, než zvedla kabelu a vstoupila. Zadní místnost byla asi stejně velká jako přední část obchodu, ale zdálo se, že nemá okna ani dveře. Stěny a podlaha byly pokryty orientálními koberci, takže místnost vypadala jako stan. Uprostřed pokoje byly polštáře, nízký stůl a vodní dýmka.

"Okamžik," řekl Abdul. Záclona spadla zpět na své místo a Erika hleděla na několik velkých předmětů, úplně zahalených látkou. Slyšela chřestivé zvuky korálků v předním vchodu a tlumené volání, jak Abdul objednával čaj.

"Prosím, posadte se," vybídl ji Abdul, když se vrátil, a ukázal na velké polštáře na podlaze. "Nemívám často to potěšení bavit dámu tak krásnou a tak vzdělanou. Povězte mi, má milá, z kterého místa v Americe jste?"

"Pocházím z Toleda v Ohio," řekla Erika poněkud nervózně. "Ale teď bydlím v Bostonu, nebo vlastně v Cambridgi, to je hned vedle Bostonu."

Eričin zrak zvolna bloumal pokojíkem. Jediná nezastíněná žárovka, visící uprostřed, poskytovala tmavě červení orientálních koberců nepopsatelně sytou měkkost, jako by byly z červeného sametu.

"Boston, ano. V Bostonu musí být krásně. Mám tam přítele. Občas si píšeme. Vlastně píše můj syn. Já neumím psát anglicky. Mám tu od něj dopis." Abdul prohrabal truhličku mezi polštáři a vylovil strojem psaný dopis, adresovaný Abdul Hamdimu, Luxor, Egypt. "Možná ho znáte?"

"Boston je hodně velké město. ...," začala Erika, než zahlédla zpáteční adresu: Dr. Herbert Lowery, její šéf. "Vy znáte doktora Loweryho?" zeptala se nevěřicně.

"Dvakrát jsme se sešli a občas si píšeme. Velmi ho zaujala hlava Ramsese II., kterou jsem měl asi před rokem. Báječný člověk. Velmi chytrý."

"To skutečně je," řekla Erika, užaslá, že si Abdul dopisuje s tak eminentní osobností, jakou byl dr. Herbert Lowery, předseda Oddělení studii Blízkého východu v Bostonském uměleckém muzeu. Hned se cítila značně příjemněji.

Jako by vycítil Eričiny myšlenky, vylovil Abdul ze své cedrové truhličky několik dalších dopisů. "Tady jsou dopisy od Duboise z Louvru a od Caufielda z Britského muzea."

Ve vnější místnosti zachrastily korálky. Abdul se natáhl a odhrnul záclony stranou, promluvil několik slov arabsky. Mladý hoch v kdysi bílé galabii vklouzl na bosých nohou nehlučně do místnosti. Nesl jeden z těch

23

podnosů podpíraných trojnožkou. Mlčky postavil vedle vodní dýmky sklenice s kovovými držátky. Nevzhlédl od svého úkolu. Abdul položil chlapci na táč několik mincí a podržel závěs, aby mohl hoch odejít. Obrátil se zpět k Erice, usmál se a zamíchal si čaj.

"Mohu to vypít, je to pro mě bezpečné?" zeptala se Erika, prstem ukazujíc na sklenici.

"Bezpečné?" Abdul byl překvapen.

"Tolik mě varovali před pitím vody tady v Egyptě."

"Aha, vy myslíte pro vaše zažívání. Ano, je to naprosto bezpečné."

V čajovně se voda neustále vaří. Pochutnejte si. Tohle je horká, vyprahlá země. Je to arabský zvyk, pít s přáteli čaj nebo kávu."

Mléky usrkávali. Eriku příjemně překvapila chuť a lechtivá svěžest, kterou jí nápoj zanechal v ústech.

"Povězte mi, Eriko. . .", prolomil Abdul mlčení. Vyslovoval její jméno podivně, kladl přízvuk na druhou slabiku. "Pokud ovšem nic nenamítáte proti tomu, abych se vás zeptal. Povězte mi, proč jste se stala egyptoložkou?"

Erika shlédla do svého čaje. Lístky máty zvolna vířily v teplé tekutině.

Byla na tu otázku zvyklá. Vyslechla ji tisíckrát, zvlášť od maminky, která nikdy nepochopila, proč se krásná mladá Židovka, která "má všechno", rozhodla studovat egyptologii. Maminka se pokoušela změnit její názor, nejprve laskavým rozhovorem ("Co si pomyslí moji přátelé?"), potom naléhavou debatou ("Nikdy se neuživíš!"), nakonec vyhrožováním, že ji přestane finančně podporovat. Bylo to všechno nadarmo. Erika pokračovala ve studiu, částečně možná kvůli matčinu nesouhlasu, ale převážně proto, že si ten obor opravdu zamilovala.

Pravdou bylo, že neuvažovala v praktické rovině o tom, jaká práce ji čeká, až dostuduje, a pravdou také bylo, že "měla kliku", když ji najalo Bostonské umělecké muzeum, kdežto většina jejich spolužáků byla ještě nezaměstnaná, s nepatrnými nadějemi na práci v dohledné době. Nemilovala proto studium starověkého Egypta o nic méně. Na jeho odlehlosti a tajemnosti spojené s nepopsatelným bohatstvím a cenou materiálů až doposud odhalených bylo něco, co ji fascinovalo. Zvlášť měla ráda milostnou poezii, kterou přivedli na svět starověcí lidé. Prostřednictvím básní Erika vnímala, jak cit překlenuje tisíciletí, omezuje význam času a vnucuje otázku, jestli společnost vůbec nějak postoupila. Konečně Erika vzhledla k Abdulovi a řekla: "Studovala jsem egyptologii, protože mě fascinovala. Když jsem byla malá a moje rodina si vyjela na výlet do New Yorku, jediné, co si z toho pamatuju, je mumie v Metropolitním muzeu. Když jsem pak byla na vysoké škole, zapsala jsem se do kursu dějin starověku. Vážně mě bavilo studovat kulturu." Erika pokrčila rameny a usmála se. Věděla, že úplně vysvětlení nedokáže nikdy poskytnout.

"Velmi podivné," řekl Abdul. "Pro mě je to práce, lepší, než hrbít hřbet na poli. Ale pro vás. . ." Pokrčil rameny. "Pokud jste šťastná, je to dobré."

Jak jste stará, má milá?"

24

"Osmadvacet."

"A váš manžel, kde ten je?"

Erika se usmála, plně si vědoma, že starý muž nemá zdání, čemu se usmívá. Celý komplex problémů kolem Richarda z ní nevědomky vytryskl jako kaskáda. Bylo to, jako by se protrhly hráze. Upadla skoro v pokušení pokusit se tomuto sympatickému cizinci vysvětlit svoje problémy. Uprchla do Egypta, aby využila svých znalostí egyptologie. "Nejsem ještě vdaná,"

řekla po chvíli. "Vás to zajímá Abdule? " Úsměv se jí vrátil.

"Mě zajímá? Mě vždycky všechno zajímá." Abdul se zasmál. "Konec konců, islám povoluje věřícím čtyři manželky. Jenže já bych nezvládl ty radosti čtyřikrát, stačila mi jediná žena. Ale stejně, osmadvacet a neprovdaná! To je divný svět."

Erika se dívala, jak Abdul pije, a přemýšlela o tom, jak ji baví tahle mezihra. Chtěla si ji zapamatovat.

"Abdule, vadilo by vám, kdybych si vás vyfotografovala?"

"Bude mi potěšením."

Zatímco se Abdul napřimil na svém polštáři a uhladil si sako, vytáhla Erika svůj malý polaroid a zapnula blesk. Okamžik poté, co blesk zaplavil místnost nepřirozeným světlem, kamera vyplivla nevyvolanou fotografii.

"Ach, kdyby tak ruské rakety fungovaly stejně dobře jako ta vaše kamera," podotkl Abdul a uvolnil se. "Protože jste ta nejkrásnější a nejmladší egyptoložka, jakou jsem kdy ve svém obchodě viděl, rád bych vám ukázal něco velice zvláštního."

Abdul zvolna vstal. Erika pohlédla na fotografii. Pěkně se vyvolávala.

"Máte štěstí, že uvidíte tenhle kus, má milá," řekl Abdul a opatrně zvedl látku, zakrývající předmět asi šest stop vysoký.

Erika vzhledla a zajikla se. "Bože můj," vydechla nevěřicně. Před ní stála socha v životní velikosti. Vyškrábala se na nohy, aby si ji prohlédla zblízka.

Abdul hrdě ustoupil dozadu jako umělec odhalující své životní dílo. Tvář vyrobená z tepaného zlata připomínala masku Tutanchamóna, ale jemněji zpracovanou.

"To je faraón Seti I.," řekl Abdul. Odložil látkový přehoz a usedl.

Nechal Eriku kochat se objevem.

"Tohle je nejkrásnější socha, jakou jsem kdy viděla," zašeptala Erika oči upřené do nehybné, klidné tváře. Oči byly vyrobeny z bílého alabastru posázeného zelenými nefrity. Obočí z průsvitného karneolu. Tradiční starověká egyptská pokrývka hlavy byla ze zlata vykládaného proužky lapisu lazuli. Kolem krku visel mohutný prsní štít ve tvaru supa, představujícího egyptskou bohyni Nechbet. Náhrdelník byl ze zlata, posázený stovkami kousků tyrkysového jaspisu a lapisu lazuli. Zobák a oči bohyně byly obsidiánové. Za pasem měla v pochvě zlatou dýku, jejíž rukojeť byla jemně rytá a zdobená vzácnými kameny. Levá ruka byla vztažená a držela žezlo, rovněž posázené drahokamy. Celkový dojem byl úchvatný. Erika užasla.

Tahle socha nebyla žádný padělek a její hodnota byla neuvěřitelná. Skutečně, cena jednotlivých částí se nedala

vyčíslit. Socha, stojící v teple-

25

červeném přisvitu orientálních koberců, vyzařovala světlo čisté a jasné jako diamant. Erika starožitnost zvolna obešla a konečně dokázala promluvit.

"Odkud to, pro všechno na světě, pochází? Nikdy jsem nic takového neviděla."

"Bylo to pod písmem libyjské pouště, kde jsou skryty všechny naše poklady," zavrkal Abdul jako hrdý rodič.

"Odpočívá tu jen několik hodin, než bude pokračovat v cestě. Myslel jsem, že by se vám líbila."

"Ach Abdule! Je překrásná, nedovedu to vyjádřit. Opravdu." Erika se vrátila před sochu a poprvé si všimla hieroglyfické řezby na podstavci.

Okamžitě poznala jméno faraóna Setiho I., obsažené v dodatku zvaném kartuš. Pak uviděla ještě jeden kartuš s jiným jménem. V domněnku, že je to obdoba jména Setiho I., začala překládat. K svému úžasu shledala, že to jméno je Tutanchamón. Nedávalo to žádný smysl. Seti I. byl mimořádně důležitý a mocný faraón, který vládl nějakých padesát let po bezvýznamném králi-chlapci Tutanchamónovi. Oba faraóni pocházeli z různých dynastií a z naprosto rozdílných rodin. Erika si byla jistá, že musela udělat chybu, ale i když to znovu překontrolovala, shledala, že se nemýlila.

Hieroglyfy obsahovaly obě jména.

Ostrý chřestivý zvuk korálků ve vnější části obchodu Abdula okamžitě zvedl na nohy. "Eriko, odpusťte, prosím, ale musím být pochopitelně opatrný." Tmavý látkový přehoz znovu zakryl pohádkovou sochu. Pro Eriku to bylo, jako by se předčasně vzbudila z báječného snu. Před sebou měla nepopsatelnou, beztvárovou hmotu. "Dovolte, abych se věnoval zákazníkům. Hned budu zpátky. Vypijte si čaj. . . dala byste si snad ještě trochu?"

"Ne, děkuju," řekla Erika, která nechtěla pít čaj, ale ještě jednou vidět sochu.

Když se Abdul přišoural k závěsu a opatrně vykoukl, zvedla Erika vyvolaný obrázek z polaroidu. Až na to, že Abdulovi chyběl kousek hlavy, byla momentka pěkná. Uvažovala o tom, že si vyfotografuje sochu, pokud bude Abdul souhlasit. Ať byl vedle kdokoliv, neměl zřejmě naspěch, protože Abdul pustil závěsy a vrátil se ke své cedrové truhličce. Erika usedla na svou podušku.

"Máte průvodce Egyptem?" zeptal se Abdul tiše."

"Ano," řekla Erika. "Podařilo se mi sehnat Nagelova průvodce."

"Mám něco lepšího," řekl Abdul a vytáhl ze své korespondence malou obstarožní knížku. "Tady je Baedeker, vydání 1929. To je to nejlepší k cestování po egyptských památkách. Potěšilo by mě, kdyby vám byl k užítku během vašeho pobytu v mé zemi. Je daleko lepší než Nagelův průvodce."

"Jste moc hodný," řekla Erika a vzala si knihu. "Budu na ni velmi opatrná. Děkuju."

"Je mi potěšením přijmout vám návštěvu," řekl Abdul a přistoupil zpět k závěsu, kde opět zaváhal. "Kdybyste měla problémy s vrácením

26

knihy, až budete odjíždět z Egypta, vraťte ji muži, jehož jméno a adresa jsou napsány na předsádce. Hodně cestuju a možná tou dobou nebudu v Káhiře."

Usmál se a vstoupil do prodejny. Těžké drapérie sklouzly zpět na své místo.

Erika prolétla průvodce, všimla si přemíry kreseb a poskládaných map.

Popis chrámu v Karnaku, kterému dával Baedeker nejvyšší ohodnocení čtyři hvězdičky, zabíral skoro čtyřicet stránek. Vypadalo to skvěle. Následující kapitola se zabývala sérií ryteb v mědi v chrámu královny Hatšepsovet, následoval dlouhý popis, který Eriku zvláště zaujal. Zastrčila do knihy Abdulovu momentku, aby si to místo založila a současně chránila fotografii před poškozením, a obojí vložila do kabely.

Když byla v místnosti sama, zabloudila její pozornost opět k pohádkové soše Setiho I. Musela se hodně držet, aby nezvedla přehoz a znova si neprohlédla tu podivnou řádku hieroglyfů. Uvažovala, jestli by skutečně bylo porušením důvěry, kdyby se na tu sochu podívala. Zdráhavě usoudila, že ano, a už málem zase vyndávala průvodce, když zaslechla určitou změnu v mumlavém rozhovoru vycházejícím z vnější části obchodu. Hlasy nebyly silnější, ale zněly hněvivě. Nejdřív ji napadlo, že jen smlouvají.

Pak ticho ve slabě osvětlené místnosti prořízl zvuk tříštěného tabulového skla a po něm výkřik, který byl rychle zdušen.

Erika pocítila čirou paniku, rozšířila se jí z hrudi a rozbušila ve spáncích. Bylo slyšet jediný hlas, tišší, hrozivější.

Erika se co nejdříve přiblížila k závěsu a napodobujíc Abdula, odhrnula jako on před několika minutami cíp látky, aby se podívala do vnější části obchodu. První, co uviděla, byla záda Araba, oblečeného v potrhané, špinavé galabii, který přidržoval stranou šňůry korálků ve vchodu, zřejmě hlídač vetřelců. Když se pak podívala trochu nalevo, musela Erika potlačit výkřik. Abdul ležel na zádech na rozbitém skleněném pultu, držel ho jiný Arab, rovněž oblečený v rozedrané, špinavé galabii. Před Abdulem stál třetí Arab, oděný v čistém bílo-hnědém pružovaném hábitu a bílém turbanu, který třímal blýskavou zahnutou krátkou šavli. Světlo jediné stropní žárovky se odráželo od jejího nabroušeného ostří, pozvednutého před Abdulovou zděšenou tvář.

Než mohla Erika před strašlivou scénou spustit závěs, strhli Abdulovi hlavu dozadu a šavle mu divoce prořízla hrdlo, pronikla měkkými tkáněmi až k páteři. Z poškozené průdušnice se vydral škytavý zvuk, pak ji zaplavila jasně červená krev.

Erice se podlomily nohy, padla na kolena a těžké drapérie zamaskovaly zvuk jejího pádu. Zděšeně pátrala v místnosti

po úkrytu. Skříňky? Nebyl čas pokusit se do nich dostat. Zvedla se a zalezla do protějšího kouta, mezi poslední skříňku a stěnu. Nebyl to valný úkryt. Přinejlepším jí to zakrývalo výhled, jako když si dítě zakrývá oči ve tmě. Ale tvář s nosem podobným zobanu, tvář muže, který držel Abdula, se jí snad vpálila do mozku. Dál před sebou viděla jeho kruté černé oči a zkřivená ústa pod knírem, odhalující ostré, zlatě tečkované zuby. Z vnější části krámu bylo slyšet další ruch, zvuky jako stěhování ná-

27

bytku, následované děsivým tichem. Čas míjel k uzoufání pomalu. Pak Erika uslyšela blížící se hlasy. Muži vstoupili do zadní místnosti. Skoro přestala dýchat, naskočila jí strachem husí kůže. Arabský rozhovor zněl hned vedle ní. Cítila přítomnost lidí, slyšela, jak se pohybují kolem ní.

Bylo slyšet kroky, žuchnutí. Někdo arabsky zaklel. Pak se kroky vzdálily a Erika uslyšela známý chřestivý zvuk korálků ve vchodu.

Erika vydechla, ale zůstala vmáčkнутá v koutě, jako by se držela okraje třicetimetrové propasti. Čas míjel, ale neměla tušení, jestli čeká pět nebo patnáct minut. Počítala v duchu do padesáti. Pořád se nic neozývalo. pomalu otočila hlavu a opatrně vycouvala z kouta. Místnost byla prázdná, její taška neporušená na podlaze, šálek čaje čekal. Ale nádherná socha Setiho I. byla pryč!

Zvuk korálků, narážejících o sebe ve vchodu, ji znovu zamrazil na páteři. Když v panice zamířila zpět do svého koutku, zavadila nohou o svůj nedopitý čaj. Sklenice se převrhla a vypadla z kovového rámečku.

Koberec vstřebal tekutinu i zvuk, až se sklenice zakutálela ke stolku a klepla o něj. Erika se opět vtiskla do koutku.

Slyšela, jak někdo trhnutím odhrnul záclonu. I když měla oči zavřené, vnímala, že do místnosti proniklo denní světlo.

Pak světlo zmizelo. Byla v místnosti sama s neznámým. Ozvalo se několik tlumených zvuků a zvuk kroků se k ní přiblížil. Znovu zadržela dech.

Náhle ji za levou paži chytila železným stiskem něčí ruka a trhnutím ji vytáhla z kouta, někdo ji, potácející se, vlekl doprostřed místnosti.

Zvuk budíku vytrhl Richarda Harveyho ze sna a donutil ho přiznat si, že je Boston, 8.00 tady nový den. Celou noc se vrtěl a převracel. Pamatoval si, že naposled se díval na hodinky krátce před pátou. Měl na dnešek v ordinaci objednáno sedmadvacet pacientů a cítil se, jako by ho přejel parní válec.

"Kristepane," řekl vztekle, když praštil pěstí do budíku. Síla úderu nejenže zarazila knoflík bzučáku, ale také vyrazila plastický kryt číselníku. Nebylo to poprvé a kryt se dal snadno usadit zpátky na své místo, ale přece jen měl Richard pocit, že to symbolizuje jeho život v poslední době.

Věci se vymykaly kontrole a na to nebyl zvyklý.

Přehodil nohy přes okraj postele a posadil se s pohledem na hodinky. Než by se s budíkem dál dohadoval, naklonil se a vytrhl šňůru ze zástrčky. Téměř nepostřehnutelné bzučení elektrických hodin ustalo.

Vedle hodin byla fotografie Eriky na lyžích. Místo úsměvu zírala do kamery s plným spodním rtem našpuleným v tom trucovitém výrazu, který Richarda střídavě přiváděl k zuřivosti a naplňoval touhou. Natáhl se po ní a otočil obrázek ke zdi, aby zlomil jeho kouzlo. Jak může být tak krásná holka jako Erika zamilovaná do civilizace, která je

28

mrtvá víc než tři tisíce let? A přece mu strašně chyběla, a to je pryč teprve dvě noci. Co si bez ní počne celé čtyři týdny?

Richard vstal a nahý se odpotácel na toaletu. Ve čtyřiatřiceti byl ve velmi dobré kondici. Vždycky pěstoval atletiku, i během studia medicíny, a i když teď měl už tři roky soukromou praxi, ještě pořád hrál pravidelně tenis a racket-ball. Jeho stoosmdesáticentimetrová postava byla štíhlá a svalnatá. Jak mu říkala Erika, i zadek měl dokonalý.

Z koupelny se odebral do kuchyně, dal vařit vodu a nalil si sklenici džusu. V obývacím pokoji otevřel okno na Louisburské náměstí. Sluneční světlo poloviny října, filtrované skrze zlaté listy jilmů, ubíralo ze vzduchu chlad.

Richard se unaveně usmál, což mu prohloubilo vrásky v koutcích očí a zdůraznilo důlky ve tvářích. Byl to příjemně pohledný muž se širokou, poněkud uličnickou tváří pod hustými, medově zbarvenými vlasy. V modrých, hluboko posazených očích mu často zajiskřilo.

"Egypt. Kristapána, jako by jela na Měsíc," sdělil Richard bezmocně krásnému ránu. "Proč, sakra, musela jet do Egypta?"

Osprchoval se, oholil, oblékl a posnídal podle navykého, úsporného vzoru. Jediným vyrušením z obvyklé rutiny byly ponožky. Neměl žádné čisté ponožky, takže byl nucen najít si jednu v koši se špinavým prádlem.

To bude strašný den. Mezitím nedokázal myslet na nic jiného než na Eriku.

Nakonec v zoufalství zatelefonoval Eričině matce, s níž báječně vycházel, do Toleda. Bylo půl deváté a věděl, že ji zastihne, před odchodem do práce.

Po krátkém rozhovoru se Richard dostal k věci.

"Máš už nějaké zprávy od Eriky?"

"Bože můj, Richarde, je teprve jeden den pryč."

"To je pravda. Jen jsem si myslel, jestli náhodou. . . Mám o ni starost.
Nechápu, co se děje. Všechno bylo fajn, dokud jsme nezačali mluvit o sňatku."
"No, to ste měli už před rokem."

"

"Před rokem to nešlo. Teprve jsem zahajoval praxi."
"Samozřejmě to šlo. Tenkrát jsi prostě jenom nechtěl. Takhle prostě to je. A jestli si teď o ni děláš starosti, neměls ji pouštět do Egypta."
" Já se snažil."

"Kdyby ses snažil, Richarde, byla by teď v Bostonu."
"Janice, já se skutečně snažil. Řekl jsem jí, že pokud pojedou do Egypta, nevím, co se stane s naším vztahem. Může se změnit."

"A co na to ona?"
"Řekla, že je jí líto, ale že je pro ni důležité, aby jela."

"To je jen takové období, Richarde. Přejde jí to. Jen se uklidni."

"Určitě máš pravdu, Janice. Aspoň doufám. Jestli se ti ozve, dej mi vědět.""
Richard zavěsil telefon s pocitem, že se necítí o mnoho lépe. Cítil vlastně jistou paniku, jako by mu Erika unikala. Impulzivně zavolal na letiště a překontroloval si spojení do Káhiry, jako by mu ji pouhá skutečnost, že to udělal, mohla přiblížit. Nepomohlo to, a už měl být v ordinaci.
Pomyšlení na to, jak se Erika baví, zatímco on trpí depresí, ho rozvzteklilo.
Ale nedalo se nic dělat.

29

Káhira 15.00

Erika nedokázala nějakou dobu promluvit. Když vzhledla v očekávání, že spatří arabského zabijáka, shledala, že stojí před Evropanem oblečeným do drahého béžového obleku s vestou. Dívali se na sebe zdánlivě celou věčnost, oba zmateni. Erika však byla také vyděšená. V důsledku toho trvalo Yvonu Julienou de Margeauovi čtvrt hodiny, než ji přesvědčil, že nemá v úmyslu jí ublížit. I potom dělalo Ericu mluvení obtíže, protože se hrozně třásla. Nakonec s velkými těžkostmi Yvonovi sdělila, že Abdul leží ve vnější části svého obchodu, mrtev nebo umírající. Yvon vysvětloval, že když vstoupil, byl krám prázdný, ale souhlasil s tím, že to znovu zkontroluje. Hlasitě naléhal, aby si Erika sedla. Rychle se vrátil.

"Vkráče nikdo není," hlásil Yvon. "Je tam rozbité sklo a na podlaze trochu krve. Ale žádné tělo tam není."

"Chci odsud pryč," řekla Erika. Byla to její první celá věta.
"Ovšem," konejšil ji Yvon. "Ale nejdřív mi povězte, co se stalo."
"Chci jít na policii," pokračovala Erika. Znovu se roztřásla. Když zavřela oči, spatřila nůž projíždějící Abdulovi hrdlem. "Viděla jsem, jak někoho zabili. Před pár minutami. Bylo to strašné. Nikdy jsem neviděla nikoho zraněného. Prosím vás, já chci jít na policii!"
Jak jí myšlení zase začínalo fungovat, prohlížela si Erika muže před sebou. Byl vysoký a hubený, ke čtyřicítce, s opálenou kostnatou tváří.
Vyzařovala z něj autorita, zvýšená výraznou modří přivřených očí. Víc než co jiného po pohledu na otrhané Arabky Eriku uklidňoval jeho bezvadný oblek.
"Měla jsem tu smůlu, že jsem se stala světkem zavraždění jednoho člověka," řekla po dlouhé době. "Podívala jsem se skrz záclonu a uviděla tři muže. Jeden stál ve dveřích, druhý starce držel a další. . ."
Erica činilo potíže pokračovat -
"a další tomu člověku prořízl hrdlo."

"Chápu," přikývl Yvon zamyšleně. "Co měli ti tři muži na sobě?"

"Nejsem si jistá, jestli chápete," řekla Erika, zvyšující hlas. "Co měli na sobě? Nemluvím o žádných kapsářích. Snažím se vám povědět, že jsem zahlídla, jak zavraždili člověka. Zavraždili!"
"Já vám věřím. Ale byli ti muži Arabové, nebo Evropani?"
"Byli to Arabové, oblečení v galabiích. Dva byli špinaví, ten třetí vypadal poměrně líp. Bože můj, když si pomyslím, že jsem sem přijela na prázdniny." Erika zavrtěla hlavou a začala vstávat.
"Dokázala byste je poznat?" zeptal se Yvon klidně. Položil Ericu ruku na rameno, aby ji uklidnil a současně naznačil, že má zůstat sedět.

"To si nejsem jistá. Zběhlo se to tak rychle. Možná bych dokázala poznat toho chlapa s nožem. Nevím. Tomu muži u dveří jsem neviděla do obličeje." Erika zvedla ruku a překvapilo ji, jak divoce se chvěje.
"Nevím jistě, jestli tomu sama věřím. Mluvila jsem s Abdulem, kterému tenhle krám patří. Vlastně jsme si nějaký čas povídali, pili jsme čaj. Byl moudrý, skutečná osobnost. Bože. . " Erika si prohrábla prsty vlasy. "A vy

30

tvrdíte, že tam vedle není mrtvola?" Erika ukázala směrem k závěsu. "Opravdu se tam vraždilo."

"Já vám věřím," řekl Yvon. Jeho ruka stále ještě spočívala Erice na rameni. Působilo to na ni zvláště, uklidňovalo ji to.
"Ale proč vzali i mrtvolu?" zeptala se Erika.

"Co myslíte tím - i?"

"Ukradli sochu, která byla zrovna tady," ukázala Erika. "Byla to pohádkově krásná socha starověkého egyptského faraóna - "

"Setiho I.," přerušil ji Yvon. "Ten bláznivý dědek měl sochu Setiho tady!" Yvon nevěřicně obrátil oči v sloup.

"Vy o té soše víte?" zeptala se Erika.

"Věděl jsem. Vlastně jsem přišel proto, abych si o ní s Hamdim promluvil. Jak je to dlouho, co se to všechno zběhlo?"

"Nejsem si jistá. Patnáct, dvacet minut. Když jste přišel, myslela jsem, že se vracíte ti zabijáci."

"Merde," ulevil si Yvon, odtáhl se od Eriky a začal rázovat po místnosti.

Svlékl si béžové sako a odložil je na jednu z podušek. "Tak těsně." Zastavil se a obrátil zpět k Erice. "Viděla jste vůbec tu sochu?"

"Ano, viděla. Byla neuvěřitelně krásná, nejpůsobivější kus, který jsem kdy spatřila. Ani ty nejlepší z Tutanchamónových pokladů se s ní nedají srovnat. Důkaz vysoké úrovně, které v devatenácté dynastii dosáhla řemesla Nové říše."

?

"Devatenáctá dynastie Jak to víte "Jsem egyptoložka," řekla Erika, která se začínala trochu sbírat.

"Egyptoložka? Nevypadáte jako egyptoložka."

"A jak má vypadat egyptoložka?" zeptala se Erika zkusmo.

"Fajn, řekněme, že by mě to nenapadlo," přiznal Yvon. "Proto vám Hamdi ukázal tu sochu, že jste egyptoložka?"

"Nejspíš."

"Stejně to bylo pošetilé. Moc pošetilé. Nechápu, proč by měl tolik riskovat. Máte představu, jaká je hodnota té sochy?" zeptal se Yvon skoro vztekle.

"Nevyčíslitelná," odušila Erika. "Tím spíš je to důvod jít na policii. Ta socha je egyptský národní poklad. Jako egyptoložka něco vím o černém trhu se starožitnostmi, ale netušila jsem, že se do něj zahrnují i kusy takovéhle hodnoty. Něco se musí udělat!"

"Něco se musí udělat!" Yvon se cynicky zasmál. "Amerika soudí sama sebe. Největší trh se starožitnostmi je Amerika. Kdyby se ty předměty nedaly prodat, nebyl by černý trh. Největší škůdce je kupec."

"Amerika soudí sama sebe!" vyjela Erika dotčeně. "A co Francie? Jak můžete něco takového tvrdit, když víte, že Louvre je přeplněný předměty nevýslovné ceny, převážně ukradenými, jako třeba Zvířetník z chrámu v Dendeře? Lidé cestují tisíce mil do Egypta a nakonec se dívají na sádrovou kopii Zvířetníku."

"Pro kamenný Zvířetník bylo bezpečnější, když jej odvezli," řekl Yvon.

"Ale jděte, Yvone. Vymyslete si nějakou lepší výmluvu. V minulosti na

31

tom něco bylo, ale dneska už ne." Erika nemohla uvěřit, že se zotavila natolik, aby se pustila do bezvýznamné hádky. Také si všimla, že je Yvon neuvěřitelně přitažlivý a že v ní probouzí jakési emocionální reakce.

"Fajn," přitakal Yvon poklidně, "v zásadě se shodneme. Černý trh se musí kontrolovat. Ale neshodujeme se v metodě. Já si například nemyslím, že bychom měli jít hned na policii."

Eriku to šokovalo.

"Takže vy nesouhlasíte?" zeptal se Yvon.

"Nejsem si jistá," zakoktala Erika, zaražená tím, jak do ní vidí.

"Chápu vaše stanovisko. Dovolte, abych vám vysvětlil, kde jste. Nesnažím se vás chránit, jsem jen realista. Tohle není ani New York, ani Paříž, ba ani Řím, ale Káhira. Říkám to proto, že i v Itálii si počínají v porovnání s Egyptem nesouměřitelně čileji, a to už něco znamená.

Káhira trpí gargantuovskou byrokracií.

Orientální intriky a úplatkářství jsou pravidlem, ne výjimkou. Když půjdete se svou historií na policii, budete první podezřelá. V důsledku toho vás zavrou anebo přinejmenším aspoň uvrhnou do domácího vězení. Může uplynout šest měsíců až rok, než se vyplní příslušná lejstra. Váš život bude čiré peklo." Yvon se odmlčel. "Rozumíte tomu? Povídám vám to kvůli vaší obraně."

"Kdo jste?" zeptala se Erika a sáhla po kabele, kde měla cigarety. Ve skutečnosti vlastně nekořila - Richardovi to hrozně vadilo a ona si koupila kartón cigaret ve free-shopu jako gesto vzpoury. V tu chvíli však potřebovala něčím zaměstnat ruce. Při pohledu na nepořádek v kabele vyndal Yvon zlaté pouzdro a otevřel je. Erika si sebevědomě vzala

cigaretu. Zapálil ji zlatým zapalovačem od Diora a pak si vzal sám. Mlčky kouřili několik minut. Erika bafala, aniž by vdechovala kouř.

"Já jsem to, čemu se ve vaší zemi říká dbalý občan," podotkl Yvon a sčísl si z čela tmavohnědé vlasy, i když to nebylo zapotřebí, protože úpravně ležely na svém místě. "Zželelo se mi ničení památek a archeologických lokalit a rozhodl jsem se s tím něco udělat. Zpráva o téhle soše Setiho I. byla ten největší. . . jak tomu říkáte. . ." Yvon hledal slovo.

Erika se pokusila mu pomoci, navrhla: "Objev."

Yvon zavrtěl hlavou ale udělal kruhovitý pohyb rukou, aby Eriku povzbudil. Erika pokrčila rameny a navrhla: "Šupa."

"K vyřešení záhady," dodal Yvon, "potřebujete. . ."

"Stopu nebo vodítko," řekla Erika.

"Aha, vodítko. Ano. Bylo to ohromné vodítko. Ale teď nevím. Ta socha možná zmizela navždy. Možná by pomohlo, kdybyste dokázala toho zabijáka identifikovat, ale tady v Káhiře to bude těžké. A kdybyste šla na policii, bude to určitě nemožné."

"Jak jste se dozvěděl o té soše?" zeptala se Erika.

"Od Hamdiho. Jsem si jistý, že mimo mě napsal spoustě lidí," mínil Yvon a rozhlédl se po místnosti. "Přijel jsem co nejdřív. Abych řekl pravdu, dorazil jsem do Káhiry teprve před několika hodinami." Přistoupil k jedné z velkých dřevěných skříní a otevřel dveře. Byla plná malých artefaktů. , Pomohlo by, kdyby tu byla jeho korespondence," řekl Yvon

32

"Dopisy jsou v tamhle té truhle," ukázala Erika.

Yvon sledoval její prst, přistoupil k truhle a otevřel ji.

"Výborně," řekl potěšeně. "Snad bude v těch materiálech něco, co nám pomůže. Ale rád bych se přesvědčil, že tu někde není ukrytá další korespondence." Přistoupil k závěsu a roztáhl jej. Dovnitř proniklo trochu

denního světla. "Raoule, zavolal Yvon hlasitě. Korálky ve vchodu zachrastily. Yvon podržel záclonu rozevřenou a vstoupil Raoul.

Byl mladší než Yvon, ani ne třicetiletý, černovlasý a s olivovou pletí, s bezstarostným výrazem sebejistého mužství.

Erice připomínal Jeana-

-Paula Belmonda.

Yvon ho představil. Vysvětlil, že pochází z jihu Francie a přestože mluví plynne anglicky, je mu pro těžký přízvuk špatně rozumět. Raoul potřásl Erice rukou a široce se usmál. Pak oba muži, ignorující Eriku, spolu pohovořili rychlou francouzštinou a pustili se do pátrání po dalších záznamech.

"Potrvá to jen pár minut, Eriko," řekl Yvon, pečlivě prohledávaje jednu z vysokých skříní.

Erika klesla na jednu z velkých podušek uprostřed pokoje. Připadala si po celém tom zážitku otupělá. Věděla, že hledání důkazů je nezákonné, ale neprotestovala. Místo toho prázdnýma očima pozorovala oba muže. Se skříněmi byli hotovi a začali sundávat koberce, zavěšené na zdech.

Při práci vynikl rozdíl mezi nimi. Bylo to víc než jen fyzický vzhled. Byl to způsob, jímž se pohybovali a jak zacházeli s věcmi. Raoul byl rázný a přímý, často spoléhal na hrubou sílu. Yvon si počínal opatrně a uvážlivě.

Raoul byl v neustálém pohybu, často se shýbal, hlavu lehce skloněnou mezi silná ramena. Yvon stál vzpřímeně, pozoroval předměty z pohodlné vzdálenosti. Vyhrnul si rukávy, čímž odhalil hladká předloktí a zdůraznil malé, úhledné ruce. Zničením si Erika uvědomila, co je na Yvonovi tak zvláštní. Měl uzavřený, zhýčkaný zjev aristokrata z devatenáctého století.

Výraz elegantní autority ho obklopoval jako svatozář.

Erika měla pořád ještě zrychlený tep. Sezení jí náhle začalo připadat nesnesitelné. Vstala a přistoupila k těžkým drapériím. Chtěla trochu vzduchu, ale uvědomila si, že se zdráhá nahlédnout do vnější části obchodu, přestože ji Yvon ujistil, že je mrtvola pryč. Nakonec se natáhla a roztáhla záclony.

Vykřikla. Půl metru od ní byla tvář, která se otočila, když roztáhla závěs. Ozvalo se řinčení keramiky, protože postava v krámě upustila všechno, co držela v náručí, zřejmě stejně vyděšena jako Erika.

Raoul okamžitě zareagoval - vrhl se kolem Eriky do přední místnosti.

Yvon za ním. Zloděj klopýtl přes keramiky a pokusil se dostat ke dveřím, ale Raoul byl jako kočka. Rychlým úderem karate mezi ramena srazil vetřelce na podlahu. Převalil se - asi dvanáctiletý kluk.

Yvon se jen podíval a přistoupil zpět k Erice.

"Jste v pořádku?" zeptal se měkce.

33

"Podívejte se na toho chlapce," řekl Yvon. "Chci vědět jistě, že to nebyl jeden z těch tří." Objal ji kolem ramen, ale

zdvořile ho odstrčila.

"Jsem v pořádku," opáčila a uvědomila si, že přehnala svou reakci, protože svůj předchozí strach potlačila a ten teď při poslední události explodoval.

Zhluboka se nadechla a šla se podívat na schoulené dítě.

"Ne," řekla prostě.

Yvon promluvil k chlapci ostrou arabštinou a ten zareagoval tím, že se vyškrábal na nohy a vyrazil ze dveří. Zůstaly za ním jen roztančené korálky. "Chudoba v tomhle městě dělá z některých lidí supy. Vycítí, kde se něco děje."

"Chci odejít," řekla Erika co nejlidněji. "Nejsem si jistá, kam chci jít ale chci se dostat odsud. A ještě pořád mám pocit, že by se to mělo hlásit policii."

Yvon se natáhl, aby položil ruku Eriky na rameno. Promluvil otcovsky:

"Policie může být informována, ale nemusíte se do toho zaplétat vy. Rozhodnout se musíte sama, ale věřte mi, vím, o čem mluvím. Egyptské věznice se vyrovnají tureckým."

Erika se zadívala do Yvonových pevných očí a pak pohlédla dolů, na své ruce, které se pořád ještě třáslly. Při té chudobě a ohromujícím nepořádku, které už v Káhiře viděla, se Yvonovu hodnocení dalo věřit. "Chci se vrátit do svého hotelu." y "Chápu" řekl Yvon "Ale prosím vás, Eriko, dovolte, abychom vás doprovodili. Jen co si vezmu ty dopisy, které jsme našli. Bude to jen minuta." Oba muži zmizeli za těžkými závěsy.

Erika přikročila k rozbitému pultu a zadívala se na směs roztržitého skla a zaschlé krve. Nebylo snadné potlačit nutkání ke zvracení, ale naštěstí rychle našla to, co hledala - falešného skaraba, kterého jí Abdul dal, toho, kterého tak skvěle vyřezal jeho syn. Zastrčila ho do kapsy a současně se lehce špičkou nohy dotkla rozbité keramiky na zemi. Mezi střepey byly ty dvě autentické starožitnosti. Šest tisíc let vydržely a teď ležely zbůhdarma rozbité, roztržité na podlaze žalostného krámku dvanáctiletým zlodějem. Z té zbytečné ztráty se jí udělalo fyzicky špatně. Pohled jí sklouzl nazpátek ke krvi a musela zavřít oči, aby potlačila slzy. Lidský život dohořel kvůli hrabivosti. Erika se marně pokusila vyvolat si v mysli podobu muže, který třímal šavli. Rysy měl ostré jako typický beduín, pleť v barvě ožehlého bronzu. Ale nedokázala si zformovat přesný duchovní obraz toho muže. Otevřela znovu oči a rozhlédla se po krámku. Slzy jí vysušil hněv. Chtěla jít na policii kvůli Abdulu Hamdimu, aby zabiják neunikl spravedlnosti. Ale Yvonovo hodnocení káhirské policie bylo nepochybně přesné. A pokud si nemohla být ani jistá, že zabijáka pozná, když ho znovu uvidí, nemělo cenu podstupovat riziko s chozením na policii.

Erika se sklonila a zvedla jeden z větších střepeů keramiky. Ona byla

34

odborník na minulost - v duchu se jí s dokonalou přesností vybavila představa sochy Setiho, s těma očima z alabastru a živce. V duchu nezapochybovala, že se socha musí najít. Nikdy netušila, že se na černém trhu mohou objevit i tak důležité předměty.

Erika přistoupila k zácloně a odtáhla ji stranou. Yvon a Raoul stáčeli koberce z podlahy. Yvon vzhlédl a ukázal, že už to potrvá jen chvíli.

Erika se dívala, jak pracují. Yvon měl očividně snahu pokusit se něco udělat s černým trhem. Francouzi do značné míry omezili drancování egyptských pokladů - aspoň těch, které neodnesli do Louvru. Pokud to, že nepůjde na policii, napomůže nalezení sochy, pak je to asi ta nejlepší možnost. Erika usoudila, že se spojí s Yvonem, ale věděla, že je v tom trochu vypočítavosti.

Yvon nechal Raoula rozvinovat koberce a vyvedl Eriku z Abdulova starožitnictví. Cesta po Chan el Chalili s Yvonem, to byl docela jiný zážitek, než když se tudy snažila projít sama. Nikdo ji neobtěžoval. Jako by se ji pokoušel rozptýlit po událostech poslední hodiny, Yvon neustále mluvil o bazaru a o Káhiře. Zřejmě znal celou historii města. Odložil kravatu a rozeplnul si košili u krku.

"Co takhle bronzová hlava Nefertiti?" zeptal se a zvedl ošklivý suvenýr pro turisty z káry pouličního prodáváče.

"Nikdy!" namítla Erika zděšeně. Vzpomněla si na scénu potom, co na ni zaútočil ten dotěra.

"Musíte ji mít," řekl Yvon a začal arabsky smlouvat. Erika se pokusila vmísit, ale koupil sošku a předal jí ji s velkou obřadností. "Suvenýr

2 Egypta - pro radost. Jediný problém je, že je podle mě vyrábějí v Československu."

Erika s úsměvem malou sošku převzala. Půvab Káhiry začínal pronikat žárem, špinou i chudobou. Trochu se uklidnila. Úzká ulička, kterou procházeli, se rozšířila. Vstoupili do slunečního světla náměstí Al Azhar. Provoz na ulici se zastavil s kakofonií automobilových houkaček. Napravo ukázal Yvon na exotickou budovu s hranatým minaretem, korunovanou pěti cibulovitými věžičkami. Pak ji otočil. Nalevo, téměř zakrytý provozem a otevřeným tržištěm, byl vchod do slavné mešity Al Azhar. Zamířili k mešitě a čím byli blíže, tím lépe mohli ocenit složité vstupní dveře s dvěma arkádami a dekorem ze složitých arabesk.

Byla to první ukázka středověké muslimské architektury, kterou Erika zaznamenala od svého příjezdu. Ve skutečnosti toho o islámu mnoho nevěděla a budova na ni působila obzvláště exoticky. Yvon vycítil její zájem a ukazoval na rozličné minarety, obzvláště ty s kupolemi a kamenným filigránem. Pokračoval v průběžném vyprávění o dějinách mešity, včetně toho, co k ní který sultán přistavěl.

Erika se snažila soustředit na Yvonův monolog, ale nešlo to. Prostor hned před budovou sloužil jako rušné tržiště, přeplávané lidmi. Kromě toho se v myšlenkách vracela k Abdulovi a výjevu jeho náhlé a strašné smrti.

Když Yvon změnil předmět hovoru, Erika nereagovala. Musel opakovat:

"Tady mám auto. Mohu vás odvézt do hotelu?" Byl to černý fiat egyptské výroby, relativně nový, ale bohatě vyzdobený škrábanci a boulemi. "Citroén to není, ale jde to."

Erika byla na okamžik v rozpacích. Soukromé auto nečekala. Taxík by jí vyhovoval - Yvon se jí líbil, ale byl to cizí člověk v cizí zemi.

Její oči prozradily, co si myslí.

"Prosím vás, pochopte mé postavení," řekl Yvon. "Mám pocit, že jste se dostala do velmi nešťastné situace. Jsem rád, že jsem se k tomu připltl, škoda jen, že jsem nepřišel o dvacet minut dřív. Chci vám jenom pomoci.

Káhira dovede být obtížná a s tím zážitkem, který máte za sebou, byste to nemusela vydržet. V tuhle denní dobu taxi nechytíte. Prostě jich není dost.

Dovolte mi, abych vás zavezl do hotelu."

"A co Raoul?" zeptala se Erika.

Yvon odemkl dvířka na straně spolujezdce a otevřel je. Místo aby se snažil na Eriku naléhat, přistoupil k Arabovi v turbanu, který zřejmě auto hlídal, promluvil s ním několik slov arabsky a vložil několik mincí do mužovy nastavené dlaně. Pak otevřel dvířka u řidiče a nastoupil, naklonil se k Ericce a usmál se. Jeho modré oči vypadaly v odpoledním slunci mírně.

"O Raoula si nedělejte starosti. Ten se o sebe postará. Starosti mi děláte vy. Když jste měla tu kuráž potulovat se po Káhiře sama a pěšky, tak by vám určitě nemělo vadit, když vás dovezu všehovšudy do vašeho hotelu.

Ale jestli nechcete, řekněte mi, kde bydlíte, a já tam na vás počkám v hale.

Nehodlám se vzdát té sochy Setiho I. a vy byste mi možná mohla pomoci."

Yvon se zabýval svým bezpečnostním pásem. Erika se rozhlédla po náměstí, vzd chla a nastou ila. "Hilton, řekla.

"Cesta nebyla nijak pokojná. Než se odlepil od obrubníku, navlékl si Yvon měkké rukavice z kozinky, přičemž natahoval kůži na každý jednotlivý prst s velikou péčí. Když konečně nastartoval, udělal to divoce a malé auto se vrhlo do provozu se skřípěním pneumatik. S ohledem na spleť provoz musel okamžitě brzdit, v důsledku čehož se Erika měla co držet, aby nespadla ze sedadla. A tak jízda pokračovala v náhlých výpadech a zastaveních, která Eriku vrhaly dopředu a dozadu. Každým okamžikem čekala, že dojde ke srážce - často míjeli jiná auta, nákladáky, káry tažené oslem, dokonce i budovy jen o pár milimetrů. Zvířata i lidé před nimi prchali. Yvon třímal volant oběma rukama a řídil, jako by šlo o závodní sport. Byl umíněný a agresivní, ačkoliv se nezlobil ani nerozčiloval na ostatní účastníky provozu. Pokud před něj proklouzlo jiné auto nebo kára, nevadilo mu to. Trpělivě počkal, až uvidí skulinu, a pak vyrazil vpřed.

Zamířili na jihovýchod od rušného centra, minuli zbytky starých městských hradeb a úchvatnou Saladinovu pevnost.

Kupole a minarety mešity Muhammada Aliho se tyčily k nebesům jako symboly světské moci islámu.

K Nilu dorazili na úrovni severního cípu ostrova Roda. Zabočili doprava na širokou třídu vedoucí podél levého břehu mohutné řeky. Jiskřivě studená modř vody odrážela odpolední slunce a jako milión diamantů osvěživě kontrastovala se žářem a nečistotou centra Káhiry. Když předchozího

dne Erika poprvé spatřila Nil, zapůsobily na ni jeho dějiny a skutečnost, že jeho vody pocházejí ze vzdálené rovníkové Afriky. Dnes už dokázala skutečně pochopit, že Káhira a celý osídlený Egypt by bez té řeky nemohly existovat. Dusivý prach a vedro hlásaly moc a neúprosnost pouště, která soustavně klepala na zadní dveře Káhiry jako morová hrozba. Yvon zajel přímo k přednímu vchodu Hiltonu. Nechal klíčky v zapalování a podařilo se mu předběhnout vrátného v turbanu u dvířek pro spolujezdce, aby kavalírsky pomohl Ericce z vozu. Erika, která byla právě svědkem nejnásilnějších scén svého života, se při té nečekané galantnosti usmála. Pocházela z Ameriky, nebyla zvyklá vidat, aby se tak očividně mužný chlap zabýval zdvořilostními detaily. Byla to unikátní evropská kombinace. Erika, jakkoliv byla vyčerpaná, si nemohla pomoci - připadalo jí to okouzlující.

"Počkám na vás, jestli si chcete zajít do pokoje a občerstvit se, než si pohovoříme," řekl Yvon, když vstoupili do haly. Dorazili pasažéři odpoledních mezinárodních letů.

"Myslím, že se potřebuju nejdřív něčeho napít," řekla Erika, aniž by okamžik zaváhala.

Teplota v klimatizované koktejlové hale byla příjemná, bylo to jako vklouznout do jezírka křišťálové vody. Usadili se do rohového boxu a objednali si pití. Když je přinesli, přitiskla si Erika orosenou sklenku vodky s tonikem k tváři a chvilku vychutnávala její chlad.

Při pohledu na Yvona, který klidně usrkal pernod, si uvědomila, jak rychle se dokázal přizpůsobit vývoji událostí. Byl stejně ve své kůži v hlubinách Chan el Chalili jako v Hiltonu. Stejná sebedůvěra, stejné sebeovládání. Erika si pečlivěji prohlédla jeho šaty a teprve si uvědomila, jak dokonale mu padnou. V porovnání s jejich elegancí v ní Richard se svým neměnným oblečením z obchodního domu bratří Brooksů budil úsměv, ale věděla, že Richarda oblečení nezajímá a že takové srovnávání není fér.

Erika ochutnala svůj nápoj a začala se uklidňovat. Usrkla ještě jednou, tentokrát trochu víc, a zhluboka se nadechla, než polkla. "Bože, to byl zážitek," vzdychla. Opřela si hlavu do dlaně a masírovala si spánky. Yvon dál mlčel. Po několika minutách se napřímila. "Co budete dělat s tou Setiho sochou?"

"Najdu ji," řekl Yvon. "Musím ji najít, než se dostane pryč z Egypta.

Prozradil vám Abdul Hamdi něco o tom, kam ji pošle? Cokoliv?"

"Jenom to, že ji má v krámě jen na pár hodin a že se brzy vydá na cestu - tedy ta socha. Nic jiného."

"Asi před rokem se objevila stejná socha a ="

"Co tím myslíte, stejná?" zeptala se Erika vzrušeně.

"Byla to zlacená socha Setiho I.," řekl Yvon.

"Vy jste ji doopravdy viděl, Yvone?"

"Ne. Kdybych ji viděl, nebyla by dneska v Houstonu. Koupil ji nějaký naftař prostřednictvím švýcarské banky. Snažil jsem se ji vystopovat, ale se švýcarskými bankami se nedá spolupracovat. Nikam to nevedlo."

37

"Nevíte, jestli ta socha v Houstonu má na podstavci vyryté hieroglyfy?" zeptala se Erika.

Yvon zavrtěl hlavou a zapálil si gauloisu. "Nemám ani tušení. Proč se ptáte?"

"Protože socha, kterou jsem viděla, měla na podstavci vytesané hieroglyfy," řekla Erika. Začala se rozechřívát. "A mě hned upoutalo to, že tam byla jména dvou faraónů: Setiho I. a Tutanchamóna."

Yvon zhluboka vdechl cigaretový kouř a tázavě upřel pohled na Eriku.

Tenké rty stiskl těsně k sobě a kouř vyfoukl nosem.

"Hieroglyfy jsou moje specialita," řekla Erika defenzívně.

"Není možné, aby jména Setiho a Tutanchamóna byla na jedné soše," prohlásil Yvon kategoricky.

"Divné to je," pokračovala Erika, "ale nelze o tom pochybovat. Naneštěstí jsem neměla čas přeložit zbytek. V první chvíli mě napadlo, že je ta socha padělaná."

"Nebyla padělaná," ujistil ji Yvon. "Hamdiho by nezabili kvůli padělku.

Nemohla jste si splést Tutanchamónovo jméno s jiným?"

"Nikdy," řekla Erika. Našla v kabelce pero, nakreslila Tutanchamónovo korunovační jméno na svůj koktejlový ubrousek a přistrčila ho vzdorovitě Yvonovi. "Tohle bylo vyryto na podstavci té sochy, co jsem viděla."

Yvon hleděl na kresbu a zamyšleně, mlčky kouřil. Erika ho pozorovala.

"Proč toho starého muže zabili?" zeptala se. "To je to, co mi připadá tak nesmyslné. Jestli chtěli tu sochu, mohli si ji vzít. Hamdi tam byl sám."

"Nemám zdání," připustil Yvon a vzhlédl od kresby Tutanchamónova jména. "Třeba to má něco společného s kletbou faraónů." Usmál se. "Asi před rokem jsem se při pátrání po egyptských starožitnostech dostal na stopu překupníka v Bejrútu, který získával zboží od egyptských poutníků putujících do Mekky. Než jsem toho pána stihl zkontaktovat, zabili ho."

Rád bych věděl, jestli to má něco společného se mnou!"

"Myslíte, že ho zabili ze stejných důvodů jako Abdula Hamdiho?" zeptala se Erika.

"Ne. Po pravdě řečeno, přilepšl se do přestřelky mezi křesťany a muslimy. Nicméně, když se to stalo, byl jsem na cestě k němu."

"Je to taková nesmyslná tragédie," povzddechla si Erika smutně, když znovu pomyslela na Abdula.

"To tedy je," souhlasil Yvon. "Ale pamatujte si, že Hamdi nebyl žádný nevinný přihlížející a věděl, co je v sázce. Ta socha měla nevyčíslitelnou hodnotu a uprostřed vši téhle chudoby peníze hory přenášejí. To je ta pravá příčina, proč byste udělala chybu, kdybyste se šla svěřit úřadům."

I za nejlepších možných okolností se těžko hledá někdo, komu by se dalo věřit, a když jde o takové peníze, nemusí ani sama policie jednat čestně."

"Nejsem si jistá, co mám udělat," řekla Erika. "Co ale plánujete vy, Yvone?"

Znovu zatahl ze své gauloisky a přeběhl očima po nevkusně vyzdobené hale. "Doufejme, že v Hamdiho korespondenci bude nějaká informace."

38

Není to moc, ale pro začátek to stačí. Musím zjistit, kdo ho zabil." Obrátil se zpět k Erice s vážnějším výrazem ve tváři.

"Moc bych vás potřeboval ke konečné identifikaci. Udělala byste to?"

"Samozřejmě, pokud to dokážu," souhlasila Erika. "Vlastně jsem na ty zabijáky moc dobře neviděla, ale skutečně bych vám ráda pomohla."

Přemýšlela o tom, co řekla. Znělo to jako klišé. Yvon si toho však zřejmě nevšiml. Místo toho se natáhl a lehce ji chytil za zápěstí.

Jsem moc rád," řekl vřele. "Teď musím jít. Bydlím v hotelu Meridien apartmá 800. Je to na ostrově Roda." Yvon se odmlčel, ale rukou stále ještě zlehka držel Eričino zápěstí. "Byl bych moc šťastný, kdybyste se mnou šla dneska na večeři. Z tohoto dne jste si musela odnést strašný dojem o Káhiře, a já bych vám ji rád ukázal z lepší stránky."

Nečekaná nabídka přivedla Eriku do rozpaků. Yvon byl nepochybně okouzlující a pravděpodobně mohl povečeřet s tisícem jiných žen. Zajímal se očividně o sochu, ale zareagovala nečekaně.

"Děkuju, Yvone, ale jsem vyčerpaná. Ještě pořád trpím pásmovou nemocí, a včera jsem nespala dobře. Třeba někdy jindy."

"Můžeme si dát časnější večeři. Do deseti budete doma. Po tom dnešním zážitku, myslím, byste neměla sedět sama v hotelovém pokoji."

Erika se podívala na hodinky a shledala, že ještě není ani šest hodin.

Deset, to není nijak pozdě, a stejně se musí najíst.

"Pokud by vás neobtěžovalo doprovodit mě zpátky před desátou, tak s vámi ráda povečeřím."

Yvon na okamžik stiskl její zápěstí pevněji, pak je pustil. "Entendu," řekl a pokynem přivolal číšníka s účtem.

Boston 11.00

Richard Harvey shlédł na korpulentní tvary břicha Henrietty Olsonové. Prostor mezi horní a dolní rouškou odhaloval oblast žlučníku. Zbytek Henriettina těla byl zakrytý, aby neutrpěla její důstojnost.

"A teď mě, paní Olsonová, prosím, ukažte, kde vás to bolí," řekl Richard.

Zpod roušek se vysunula ruka. Henrietta ukazováčkem označila na svém břiše místo hned pod pravým žeberním obloukem.

"A taky tady vzadu, pane doktore," řekla Henrietta, převalila se na pravý bok a zašátrala prstem uprostřed zad.

"Zrovna tady někde," upřesnila Henrietta a píchla Richarda prstem do ledvin.

Richard obrátil oči v sloup tak, aby to Nancy Jacobsová, ošetřovatelka v jeho ordinaci, viděla. Ta však zavrtěla hlavou s pocitem, že Richard má s pacienty nezvykle málo trpělivosti.

Richard vzhlédl k hodinám. Věděl, že má před obědem přijmout ještě tři pacienty. Ačkoliv jeho tříletá interní praxe úžasně vzkvétala a on měl svou práci rád, někdy mu to šlo trochu na nervy. Devadesát procent jeho

39

případů tvořily problémy způsobené kouřením a obezitou. Mělo to hodně daleko k intelektuální náročnosti. A teď tu ke všemu byla ta situace s Erikou. Soustředit se na problémy typu Henriettina žlučníku bylo skoro nemožné.

Někdo rychle zaklepal a dovnitř strčila hlavu sekretářka Sally Marsinská. "Pane doktore, na jedničce máte ten hovor."

Richardova tvář se rozjasnila. Požádal Sally, aby zavolala Janice Baronové, Eričině matce.

"Omluvte mě, paní Olsonová," řekl Richard. "Musím ten hovor vzít."

Hned jsem zpátky." Ukázal Nancy, aby zůstala v ordinaci.

Zavřel dveře do ordinace, zvedl sluchátko a stiskl spojovací knoflík.

"Haló, Janice."

"Richarde, Erika ještě nepsala."

"Mockrát díky. Já vím, že ještě nepsala. Volal jsem, abych ti řekl, že jsem skutečně na pokraji šílenství. Chci vědět, co mám podle tebe dělat."

"Myslím, že teď zrovna nemáš moc na vybranou Richarde. Budeš prostě muset počkat, až se Erika vrátí."

"Proč si myslíš, že vlastně odjela?" zeptal se Richard.

"Nemám ani zdání. Nikdy jsem ten její Egypt nechápala, a vůbec už ne od té doby, co prohlásila, že tam pojede. Kdyby nebyl její otec zemřel, ten by jí napravil hlavu."

Richard se odmlčel, než promluvil. "Totiž - já jsem rád, že má svoje zájmy, ale koníček by neměl člověku ohrožovat zbytek života."

"Souhlasím, Richarde."

Po další pomlce, při níž si Richard nepřítomně pohrával se svou psací soupřavou, konečně pronesl otázku, kterou se bál položit. "Co myslíš, měl bych jet do Egypta?"

Bylo ticho.

"Janice?" zvolal Richard, který už už myslel, že se spojení přerušilo.

"Egypt! Richarde, nemůžeš takhle opustit ordinaci."

"Bylo by to obtížné, ale pokud by to bylo nutné, šlo by to. Můžu si sehnat zástup."

"No... možná je to dobrý nápad. Ale já nevím. Erika měla vždycky svou hlavu. Mluvil o tom s ní?"

"Ne, nikdy jsme o tom nediskutovali. Myslím, že prostě usoudila, že zrovna teď odjet nemohu."

"Možná by to byl pro ni důkaz, že ti na ní záleží," řekla Janice zamyšleně.

"Že mi na ní záleží! Bože můj, vždyť ví, že jsem složil splátku na ten dům v Newtonu!"

"No, to třeba není přesně to, co má Erika na mysli, Richarde. Myslím, žeš moc dlouho přešlapoval na místě, takže možná ta cesta do Egypta není špatný nápad."

"Ještě nevím, co podniknu, ale díky Janice."

Richard zavěsil a podíval se do bloku na seznam pacientů pro dnešní odpoledne. Bude to dlouhý den.

Káhira, 21.10

Erika se opřela dozadu a počkala, až dva pozorní číšníci odklidí nádobi.

Yvon k nim byl tak strohý a úsečný, až to bylo Erice skoro trapné, ale Yvon byl zřejmě zvyklý na jednání s horlivým služebnictvem, vůči kterému čím byl člověk stručnější, tím lépe. Skvostně povečeřeli při světle svíček kořeněná místní jídla, která Yvon spolehlivě objednal. Restaurace byla romantická, ačkoliv se nemístně jmenovala Casino de Monte Bello.

Nalézala se na úpatí Mukattamských pahorků. Z místa na verandě, kde seděli, měla Erika vyhlídku na východ do nevlídných arabských hor, které se táhnou přes Arabský poloostrov až do Číny. Na severu bylo vidět pletivo žilek nilské delty, směřující ke Středozemnímu moři, a na jihu přitékala řeka ze srdce Afriky jako plochý, světélkující had. Zdaleka nejpůsobivější však byla vyhlídka na západ, kde minarety a kupole Káhiry vystrkovaly hlavy z oparu zakrývajících město. Na temnější obloze se objevovaly hvězdy stejně jako světla města pod nimi. Eriku pronásledovaly představy arabských nocí. Město vyzařovalo cosi exotického, smyslného a záhadného, co pochmurné události dne víceméně potlačilo.

Káhira má velice silné, trpké kouzlo," řekl Yvon. Obličej se mu ztrácel ve stínu, jenom ohníček cigarety zažhnul červeně pokaždé, když vdechl kouř a ozářil jeho ostře řezané rysy. "Má také neuvěřitelnou historii.

Korupce, brutalita, soustavnost násilí - to všechno je tak fantastické, tak groteskní, že se člověku ani nechce tomu uvěřit."

"Změnilo se to hodně?" zeptala se Erika s myšlenkou na Abdula Hamdiho.

"Míň, než si lidé myslí. Korupce je životní styl. Totéž chudoba."

"A úplatkářství?" zeptala se Erika.

"To se nezměnilo vůbec," řekl Yvon a pečlivě zdusil svou cigaretu v popelníku.

Erika usrkla vína. "Přesvědčil jste mě, abych nechodila na policii. Skutečně si nejsem jistá, jestli bych dokázala identifikovat vrahy pana Hamdiho, a to poslední, co chci, je zaplést se do sítě arabských intrik."

"Nic chytřejšího udělat nemůžete. Věřte mi."

"Ale ještě pořád mi to vadí. Nemohu si pomoci, ale mám pocit, že jsem nesplnila svou lidskou povinnost. Chci říct - vidět vraždu a pak nic nepodniknout. Ale vy si myslíte, že když nepůjdu na policii, pomůže to vaší křížové výpravě proti černému trhu?"

"Rozhodně. Kdyby se úřady dozvěděly o téhle soše Setiho dřív, než ji najdu, zmařilo by to všechny moje šance proniknout na černý trh." Yvon se natáhl a konejšivě jí stiskl ruku.

"Až budete hledat tu sochu, budete se snažit také zjistit, kdo zabil Abdula Hamdiho?" zeptala se Erika.

"Samozřejmě," řekl Yvon. "Ale ne abyste mi špatně rozuměla. Můj motiv je socha a odhalení černého trhu.

Nenamlouvám si, že bych dokázal ovlivnit morální postoje lidí tady v Egyptě. Pokud ale ty zabijáky najdu, oznámím to úřadům. Pomůže to ukonejšit vaše svědomí?"

"Pomůže," řekla Erika.

Hned pod nimi se rozsvítila světla ozařující pevnost. Hrad Eriku fascinoval, navozoval představy křížáckých válek.

"Jedna věc, kterou jste řekl dneska odpoledne, mě překvapila," obrátila se k Yvonovi. "Zmínil jste se o kletbě faraónů. Určitě přece nevěříte takovému nesmyslu."

Yvon se usmál, ale než promluvil, počkal, až číšník naservíruje aromatickou arabskou kávu. "Kletba faraónů! Řekněme, že se té myšlenky docela nezříkám. Starověcí Egypťané vynakládali velké úsilí na to, aby chránili své mrtvé. Byli věhlasní svým zájmem o okultismus a byli experti, co se týče všech druhů jedů. Alors. . .," Yvon usrkł kávy. "Mnoho lidí, kteří přišli do styku s poklady z faraónských hrobek, záhadně zemřelo.

O tom se nedá pochybovat."

"Vědecké společenství má spoustu pochyb," poznamenala Erika.

"Tisk si samozřejmě pospíšíl se spoustou všelijakých historek, ale k Tutanchamónově hrobce se váže několik hodně podivných smrtí, počínaje samotným lordem Carnarvonem. Něco na tom musí být - jak dalece, to já nevím. Důvod, proč jsem se o té kletbě zmínil, je ten, že dva kupci, kteří byli dobrými 'vodítky', jak vy říkáte, byli zabití těsně předtím, než jsem se s nimi sešel. Shoda okolností? Pravděpodobně."

Po kávě se procházeli po úpatí hory až k omamně krásné zřícenině mešity. Nemluvili. Krása je připravila o řeč a ohromila. Yvon jí podal ruku, když šplhali přes kameny na místo, kde se bez střechy tyčily zdi kdysi hrdé stavby. Nad nimi byla na půlnocní modři oblohy roztroušena Mléčná dráha. Pro Eriku leželo magické kouzlo Egypta v jeho minulosti a tady v temnotě středověkých zřícenin je dokázala vnímat.

Cestou zpět k autu ji Yvon objal kolem ramen, ale dál pokojně hovořil o mešitě a vysadil ji u vchodu do Hiltonu těsně před desátou, jak slíbil.

Stejně si ale Erika cestou ve výťahu přiznala, že ji trochu učaroval. Yvon byl okouzující a po čertech přitažlivý muž.

Když dorazila do pokoje, strčila klíč do zámku, otevřela si dveře, rozsvítila světlo a odložila tašku na zavazadlovou poličku v chodbičce. Zavřela dveře a dvakrát otočila zástrčkou. Klimatizace byla spuštěná naplno.

Protože se jí nechtělo spát v uměle chlazené místnosti, zamířila k vypínači vedle balkónu, aby jej vypnula. V půli cesty se zastavila a potlačila výkřik. V křesle v koutě pokoje seděl muž. Nepohnul se a nepromluvil. Měl čistě beduínské rysy, ale byl pečlivě oblečený v šedém hedvábném evropském obleku s bílou košilí a černou vázankou. Jeho naprostá nehybnost a pronikavé oči ji paralyzovaly. Byl jako děsivá socha z temného bronzu. Ačkoliv si kdysi doma Erika představovala, jak divoce by zareagovala, kdyby jí někdy hrozilo znásilnění, neudělala teď nic. Hlas jí odumřel - ruce bezvládně klesly.

"Jmenuji se Ahmed Chazzan," řekla postava nakonec hlasem, který byl

42

hluboký a vláčný. "Jsem ředitel Úřadu starožitností Egyptské Arabské republiky. Omlouvám se za tohle vniknutí, ale je to nezbytné." Sáhl do kapsy saka, vytáhl pouzdro z černé kůže. Otevřelo se v jeho natažené ruce.

"Můj služební průkaz, jestli je libo."

Erika zbělela ve tváři. Chtěla jít na policii. Věděla, že by měla jít na policii. A teď byla po krk v nesnázích. Proč jen poslechla Yvona? Ještě stále znehybnělá pod mužovým hypnotickým pohledem nemohla Erika ani promluvit.

"Bohužel musíte jít se mnou, Eriko Baronová," řekl Ahmed, vstal a přistoupil k ní. Erika nikdy neviděla tak pronikavé oči. Ve tváři stejně krásné, jako byla tvář Omara Sharifa, ji pohlcovaly a děsily.

Erika se opile zapotácela, ale nakonec se jí podařilo odvrátit pohled. Na čele jí vyskočily krupičky studeného potu. Cítila, jak jí zvlhlo podpaží.

Nikdy se nikde nedostala do nesnází s úřady, takže naprosto ztratila nervy. Mechanicky si navlékla svetr a zvedla tašku.

Ahmed mlčky otevřel dveře do chodby. Jeho výraz napjatého soustředění se nezměnil. Erika cestou přes halu zápasila s představami temných, strašlivých cel. Boston jí náhle připadal velmi daleko.

Před vchodem do Hiltonu Ahmed mávl a přijel černý sedan. Otevřel zadní dveře a pokynul Erice, aby nastoupila, což rychle učinila s nadějí, že ochotnou spoluprací vyváží neohlášené Abdulovy vraždy. Když auto vyrazilo, Ahmed nadále tísnivě a děsivě mlčel, jen tu a tam upřel na Eriku svůj nehybný pohled.

Eričina představivost rotovala v úzkostných kruzích. Přemýšlela o velvyslanectví Spojených států a o konzulátě.

Neměla by se dožadovat možnosti zatelefonovat si, a pokud ano, co by měla říci? Vyhlédla okénkem z auta a všimla si, že město stále ještě žije množstvím vozidel i chodců, ačkoliv velká řeka vypadá jako kaluž černočerného inkoustu.

"Kam mě to vezete?" zeptala se Erika. Její hlas jí samotné připadal podivný.

Ahmed hned neodpověděl. Erika se už málem chtěla zeptat znovu, když promluvil. "Do mé kanceláře na ministerstvu veřejných prací. Není to daleko."

Na důkaz pravdivosti jeho slov černý sedan brzy odbočil z hlavní ulice do půlkruhového prostoru před vládní budovou s pilíři. Noční hlídač otevřel masívní vchodové dveře, než k nim vyšli po schodech.

Šli dlouho, snad stejně dlouho, jako trvala cesta z Hiltonu. Za zvuku pouhých dutých ozvěn svých střeviců na podlaze dlážděné mramorem prošli děsivé množství prázdných chodeb, které je zaváděly hloub a hlouběji do labyrintu podivuhodné byrokracie. Konečně dorazili do správné kanceláře. Ahmed odemkl dveře a zamířil přes předpokoj, přecpaný kovovými psacími stoly a starožitnými psacími stroji. Vstoupil do prostorné kanceláře za předpokojem a ukázal Erice na židli. Proti ní byl starý mahagonový psací stůl, úhledně uspořádaný, s pečlivě ořezanými tužkami a novým zeleným blokem. Ahmed si stále mlčky svlékl hedvábné sako.

Erika si připadala jako zvíře zahnané do kouta. Očekávala, že ji zavede

43

do místnosti plné podezíravých tváří, kde bude podrobena obvyklé byrokratické proceduře, jako třeba snímání otisků prstů. Očekávala nesnáze kvůli tomu, že nemá pas, který si vyžádali zaměstnanci hotelu kvůli registraci s tvrzením, že se musí orazítkovat a nebude zpátky dřív než za čtyřicet hodin. Tahle prázdná místnost ale byla nakonec ještě děsivější. Kdo ví, kde je? Vzpomněla si na Richarda a na maminku a zauvažovala, jestli bude smět telefonovat do zamoří.

Nervózně se rozhlédla po kanceláři. Byla spartánsky zařízená a mimořádně úpravná. Zarámované fotografie různých archeologických památek zdobily zdi spolu s moderním plakátem pohřební masky Tutanchamóna.

Pravou zeď pokrývaly dvě velké mapy. Jedna byla mapa Egypta - do různých míst byly zapíchány špendlíčky s červenými hlavičkami. Druhá z map zobrazovala thébskou nekropoli, kde byly hrobky vyznačeny maltézskými kříži.

Erika se kousala úzkostí do rtu. Ohlédla se po Ahmedovi. K jejímu překvapení se zabýval elektrickým vařičem.

"Dala byste si trochu čaje?" otočil se.

"Ne, děkuju," řekla Erika, omráčena okolnostmi. Postupně se jí začínalo vtírat na mysl, že je to snad jen náhodná shoda a že díky nebesům nevychrlila žádné přiznání dřív, než vyslechla, co jí Arab vlastně chce.

Ahmed si nalil šálek čaje a přinesl ho k psacímu stolu. Zvolna v něm rozmíchal dvě kostky cukru a znovu zamířil svůj mocný pohled na Eriku.

Rychle sklopila oči, aby se vyhnula střetnutí, a promluvila: "Ráda bych věděla, proč jsem tady."

Ahmed neodpověděl. Erika vzhledla, aby se přesvědčila, že ji slyšel, a když se jejich oči setkaly, Ahmedův hlas zazněl jako prásknutí bičem.

"Chci vědět, co děláte v Egyptě," prakticky křikl.

Jeho hněv Eriku zaskočil, klopýtala o slova. "Já. . . já jsem tu. . . Já jsem egyptoložka."

A taky jste Židovka, co?" vyštěkl Ahmed.

Erika byla dost chytrá na to, aby pochopila, že se ji Ahmed pokouší vyvést z rovnováhy, ale nebyla si jistá, jestli je dost silná, aby útoku odolala. "Ano, ` přiznala prostě.

"Chci vědět, proč jste v Egyptě," opakoval Ahmed hlasem opět zvýšeným.

"Přijela jsem -" řekla Erika defenzivně.

"Chci vědět, jaký je účel vaší cesty a pro koho pracujete."

"Nepracuju pro nikoho a moje cesta nemá žádný účel," bránila se Erika nervózně.

"To vám mám věřit, že cestujete jen tak bezúčelně?" ušklíbil se Ahmed cynicky. "Ale jděte, Eriko Baronová." Usmál se a jeho snědá pleť zdůraznila bělost jeho zubů.

"Samozřejmě že tu je účel," řekla Erika, hlas se jí lámal. "Měla jsem na mysli, že jsem neprijela z nějakých vnějších pohnutek." Hlas jí odumřel, když si vzpomněla na své komplikované problémy s Richardem.

"Nezní to přesvědčivě," poznamenal Ahmed. "Ani trochu."

44

"To je mi líto," řekla Erika. "Jsem egyptoložka. Osm let jsem studovala starověký Egypt. Pracuju v egyptologickém oddělení jednoho muzea.

Vždycky jsem se chtěla sem podívat. Měla jsem v plánu přijet už před léty, ale nebylo to možné kvůli tatínkově smrti. Teprve letos se mi to podařilo. Zařídila jsem si, že tu možná budu moct udělat trochu práce, ale hlavně to je dovolená."

"Jaké práce"

"Mám v plánu přeložit na místě nějaké hieroglyfy z Nové říše v Horním Egyptě."

"Nepřijela jste sem nakupovat starožitnosti?"

"Propánajána, to ne," zvolala Erika.

"Jak dlouho znáte Yvona Julienu de Margeau?" Předklonil se, oči zavrtal do Eričiných.

"Poprvé jsem ho potkala dneska," vyhrkla Erika.

"Jak jste se poznali?"

Tep se jí zrychlil a na čele jí znovu vyskočil pot. Že by Ahmed přece jen věděl o vraždě? Před minutou by řekla, že ne, ale teď si nebyla jistá.

"Seznámili jsme se na bazaru," zakoktala. Popadla dech.

"Víte, že pan de Margeau vykupuje cenné egyptské národní poklady?"

Erika se bála, že na ní pozná úlevu. Ahmed zřejmě o vraždě nic neví.

"Ne," řekla. "Nemám o tom ani zdání."

"Máte vůbec představu," pokračoval Ahmed, "o rozsahu problému kterému čelíme, když se snažíme zastavit černý trh se starožitnostmi?"

Vstal a přistoupil k mapě Egypta.

"Nějakou představu mám," řekla Erika, zmatená různorodými směry rozhovoru. Ještě pořád nevěděla, proč ji přivezli do Ahmedovy kanceláře.

"Situace je velmi špatná," řekl Ahmed. "Vezměte si například tu velkou ničivou krádež deseti stél hieroglyfického reliéfu z chrámu v Dendefe roku 1974. Tragédie, národní potupa." Ahmedův ukazováček spočinul na špendlíku s červenou hlavičkou zapíchnutém do mapy v oblasti Dendery. "Museli mít spolupachatele uvnitř. Ale ten případ se nikdy neobjasnil. V Egyptě proti nám pracuje chudoba." Ahmedův hlas odumřel. Ve tváři se mu zračilo napětí a odhodlání. Opatrně se ukazováčkem dotýkal červených hlaviček dalších špendlíků. "Každý z nich označuje velkou krádež starožitností. Kdybych měl dost personálu a trochu peněz, abych mohl platit strážím slušnou mzdu, dalo by se s tím něco udělat." Ahmed mluvil spíš pro sebe než k Erice. Obrátil se a vypadal skoro překvapeně, že ji vidí ve své kanceláři. "Co dělá pan de Margeau v Egyptě?" zeptal se.

Hněv se mu vrátil.

"Nevím," řekla Erika. Vzpomněla si na sochu Setiho a Abdula Hamdiho. Věděla, že pokud promluví o soše, bude muset mluvit i o vraždě.

"Jak dlouho tu zůstane?"

"Nemám tušení. Poznala jsem toho člověka teprve dneska."

"Ale dneska jste s ním byla na večeři."

"To je pravda," připustila Erika.

Ahmed přistoupil zpět ke svému psacímu stolu, předklonil se a hrozivě

45

pohlédl do Eričiných šedozelených očí. Cítila jeho naléhavost a snažila se mu pohled oplácet, ale bez valného úspěchu. Připadala si trochu sebejistější, když zjistila, že se Ahmed zajímá o Yvona a ne o ni, ale pořád ještě se bála. Kromě toho lhala. Věděla, že Yvon přijel kvůli té soše.

"Co jste se dozvěděla o panu de Margeau při té večeři?"

"Že je to sympatický muž," podotkla Erika vyhýbavě.

Ahmed uhodil rukou do stolu, až několik pečlivě ořezaných tužek poskočilo a Erika sebou cukla.

"Nezajímá mě jeho osobnost," řekl Ahmed zvolna. "Chci vědět proč je Yvon de Margeau v Egyptě."

"No tak proč se nezeptáte jeho?" namítla Erika konečně. "Já šla s tím člověkem všehovšudy na večeři."

"Chodíte často na večeři s muži, které jste právě poznala?" zeptal se Ahmed.

Erika velmi pozorně zkoumala Ahmedovu tvář. Otázka ji překvapila, jenomže ji překvapovalo skoro všechno. Jeho hlas napovídal o jistém zklamání, ale Erika věděla, že je to absurdní.

"Velmi zřídka chodím na večeři s cizími lidmi," řekla s rozhodností, "ale s Yvonem de Margeau jsem se hned cítila příjemně a připadal mi sympatický."

Ahmed přistoupil ke svému saku a pečlivě si je oblékl. Dopil jedním douškem svůj čaj a ohlédl se na Eriku. "Pro vaše vlastní dobro vás požádám, abyste tento rozhovor považovala za důvěrný. Teď vás odvezu zpět do hotelu."

Erika byla zmatenější než kdy dříve. Dívala se, jak Ahmed sbírá tužky, které spadly ze stolu, a náhle ji zaplavil pocit viny.

Ten člověk byl očividně oddaný své touze přemoci černý trh se starožitnostmi a ona si nechávala pro sebe důležitou informaci.

Současně byl zážitek s Ahmedem děsivý-

Yvon měl pravdu, určitě se nechoval jako žádný americký úředník, kterého poznala. Rozhodla se, že se od něj nechá dovézt zpět do hotelu a nic neřekne. Koneckonců, vždycky ho může kontaktovat, když bude mít pocit, že je to zapotřebí.

Káhira, 23.15

Yvon Julien de Margeau měl na sobě červený hedvábný župan od Christiana Diora, těsně utažený v pase, odhalující větší část jeho stříbřitě ochlupené hrudi. Posuvné skleněné dveře apartmánu 800 byly otevřené dokořán, takže se chladivá pouštní bríza mohla zlehka prohánět pokojem.

Stál byl na širokém balkóně a z místa, kde Yvon seděl, měl výhled na sever přes Nil směrem k deltě. Ostrov Gezira se svou stíhlou falickou pozorovací věží se rozkládal asi v poloviční vzdálenosti. Na pravém břehu viděl Yvon Hilton a v myšlenkách se zas a znovu vracel k Erice. Byla úplně jiná než všechny ženy, které kdy poznal.

Současně ho šokoval i přitahoval její

46

vášnivý zájem o egyptologii a uváděly ho do rozpaků její řeči o kariéře. Po chvíli se oklepal a začal o ní uvažovat v kontextu, kde se cítil víc jako doma. Nebyla to ta nejkrásnější žena, kterou v poslední době viděl, a přece na ní bylo něco, co dávalo tušit jemnou, ale mohutnou smyslnost.

Doprostřed stolu položil Yvon svůj atašé kufřík plný rozličných papírů, které s Raoulem našli u Abdula Hamdiho. Raoul byl natažený na gauči a znovu kontroloval dopisy, které už Yvon prozkoumal.

"Alors " řekl Yvon náhle a volnou rukou pleskl do dopisu, který právě četl. "Stephanos Markoulis. Hamdi si dopisoval s Markoulisem! Ten cestovní agent z Athén."

"To by mohlo být to, co hledáme," řekl Raoul vyčkávavě. "Myslíš, že je tam nějaká návaznost?"

Yvon dál četl text. Po několika minutách vzhlédl. "Žádnou návazností si nemůžeme být jistí. Všehovšudy píše, že se o tu věc zajímá a rád by přistoupil na nějaký kompromis. Ale nepíše, o jakou věc jde."

"Možná se to týká jen té Setiho sochy," poznamenal Raoul.

"Snad, ale intuice mi říká že ne. Znáš Markoulise, ten by šel přímo k věci, kdyby šlo jen o sochu. Musí toho být víc. Hamdi mu určitě vyhrožoval."

"Jestli je to tak, nebyl Hamdi žádný hlupák."

"Určitě byl hlupák," řekl Yvon. "Je mrtvý."

"Markoulis si dopisoval také s naším zavražděným kontaktem v Bejrútu," podotkl Raoul.

Yvon vzhlédl. Zapomněl na Markoulisovo spojení s bejrútským kontaktem. "Myslím, že od Markoulise bychom měli začít. Víme, že obchoduje s egyptskými starožitnostmi. Zkus to, jestli bys nedostal spojení do Athén."

Raoul se zvedl z gauče a vydal příkazy hotelové centrále. Za minutu hlásil: "Telefonní provoz je dneska v noci překvapivě slabý, aspoň to telefonistka tvrdí. S hovorem by neměly být problémy. Na Egypt je to zázrak."

"Dobře," řekl Yvon a natáhl se, aby zavřel svůj atašé kufřík. "Hamdi si dopisoval s každým větším muzeem na světě, ale Markoulis - to je přece jen přitažené za vlasy. Jediná skutečná naděje, kterou máme, je Erika Baronová." "A nepozoruju že by nám nějak moc pomohla" řekl Raoul.

"Mám nápad," Yvon si zapálil cigaretu. "Erika viděla tváře dvou ze tří mužů zapletených do zabíjení."
"To je možné, ale pochybuju, že by je dokázala znovu poznat."

"To je pravda. Ale já myslím, že na tom nezáleží, pokud budou vrazi myslet, že to dokáže."

"Teď ti nerozumím," opáčil Raoul.

"Nešlo by vypustit do káhirského podsvětí zprávu že Erika Baronová viděla vraždu a může snadno identifikovat vrahy."

"Aha," řekl Raoul. Ve tváři se mu odrazilo náhlé pochopení. "Chápu, co máš na mysli. Použít Eriku Baronovou jako návnadu, která by vylákala vrahy z úkrytu."

47

"Přesně tak. Není pravděpodobné, že by policie kvůli Hamdimu něco podnikala. Úřad starožitností taky nic nepodnikne, dokud se nedozví o té Setiho soše, takže Ahmed Chazzan s tím nebude mít nic společného. To je jediný úředník, který by nám mohl dělat těžkosti."

"Je tu jeden větší problém," řekl Raoul vážně.

"Copak?" zeptal se Yvon a zatáhl z cigarety.

"Je to hodně nebezpečné. Znamená to pravděpodobně podepsat rozsudek smrti nad Mademoiselle Erikou Baronovou. Určitě ji zabijou."

"Nešlo by ji chránit?" zeptal se Yvon se vzpomínkou na Eričin útlý pas, její přívětivost a vtíravou zemitost.

"Pravděpodobně ano, pokud k tomu použijeme správného člověka."

"Myslíš Chalifu?"

"Ano."

"S tím jsou potíže."

"Ano, ale je nejlepší. Jestli chceš ochránit to děvče a dostat vrahy, potřebuješ na to Chalifu. Skutečný problém je v tom, že je drahý. Hodně drahý."

"To mi nevadí. Chci a potřebuju tu sochu. Jsem si jistý, že přinese ten zvrat, který potřebuju. Vlastně věřím, že je to v tomhle bodě jediná možnost. Prošel jsem všechny materiály Abdula Hamdiho, které máme. Naneštěstí v nich není skoro nic o černém trhu."

"Ty sis opravdu myslel, že tam něco bude?"

"Připouštím, že jsem chtěl snad trochu mnoho. Z toho, co mi Hamdi napsal v dopise, mi to nepřipadalo nemožné. Ale sežeň toho Chalifu. Chci, aby se od rána přilepil na Eriku Baronovou. Taky s ní asi strávím trochu času sám. Nejsem si jistý, že mi pověděla všechno."

Raoul pozoroval Yvona s nedůvěřivým úsměvem.

"Fajn," řekl Yvon. "Znáš mě moc dobře. Na té ženě mě něco hrozně přitahuje."

Athény, 23.45

Stephanos Markoulis se natáhl za sebe a zhasl lampu. Pokoj tonul v slabě modrém svitu měsíce, který dopadal do místnosti francouzským oknem vedoucím na balkon.

"Athény jsou tak romantické město," řekla Debora Grahamová a vyprostila se ze Stephanosova objetí. Oči jí v přítomnosti zajiskřily. Atmosféra na ni zapůsobila stejně opojně jako láhev vína Demestica, která ležela prázdná vedle na stolku. Rovné plavé vlasy jí splývaly po ramenou, s koketním pohybem hlavy si je shrnula za uši. Blůzu měla rozepnutou a bělost jejích řader ostře kontrastovala s temným středomořským opálením.

"Souhlasím," řekl Stephanos. Velkou rukou jí začal masírovat řadry.

, "Proto jsem se rozhodl žít v Athénách. Athény jsou město milenců."

48

Stephanos ten výraz zaslechl od jiné dívky jedné jiné noci a řekl si tentokrát, že tu frázi bude používat taky.

Stephanos měl také rozepnutou košili, ale ten ji měl rozepnutou všudecky. Měl širokou hrud', pokrytou tmavými chlupy, která mu sloužila k vystavování sbírky masivních zlatých řetězců a medailonků.

Stephanos byl celý dychtivý dostat Deboru do postele. Všudecky shledával, že australská děvčata jsou nezvykle bez zábran a dobrá v posteli.

Spousta lidí mu řekla, že v Austrálii se chovají docela jinak, ale to mu bylo jedno. Spokojoval se tím, že připisoval své

šťěstí romantické atmosféře a své udatnosti, ale spíš tomu druhému.

"Děkuju, žes mě sem pozval, Stephanosi," řekla Debora vážně.

"Potěšení je na mé straně," opáčil Stephanos s úsměvem.

"Mohla bych si na chvíli vyjít na tvůj balkón?"

"Bezevšeho," řekl Stephanos. V duchu zaklel nad tím zdržováním.

Debora si přidržela okraje blůzy k sobě a pružně vykročila k francouzskému oknu.

Stephanos pozoroval vlnivý pohyb její zadničky pod vybledlými džínami. Usuzoval, že je jí asi devatenáct. "Neztrať se tam!" zavolal.

"Stephanosi tenhle balkón je jen metr široký."

"Vidím, že se tvůj sarkasmus rychle vzpamatoval," řekl Stephanos.

Zničehonic pocítil záblesk pochyb, jestli to s Deborou bude za něco stát.

Netrpělivě si zapálil cigaretu, prudce vyfoukl kouř ke stropu.

"Stephanosi, pojd' sem a pověz mi, na co se to dívám."

"Kristapána, povzdechl si Stephanos v duchu. Zdráhavě vstal a přistoupil k ní. Debora se vykláněla co nejdál a ukazovala na Ermonovu ulici.

"To je Náměstí Ústavy, co teď vidím?"

"Správně."

"A támhleto je roh Parthenonu," řekla Debora a ukázala opačným směrem.

"Trefilas to."

"Ach Stefanosi, to je nádhera." Vzhledla k němu, položila mu paže kolem krku a zadívala se mu do široké tváře. Jeho vzhled ji vzrušoval od té chvíle, co ji zastavil na place. Měl hluboké vrásky od smíchu, jež určovaly celý výraz jeho tváře, a hustý plnovous, který Deboře připadal čarovně mužný.

Ještě pořád se trochu bála, že byla ochotná jít do bytu tohoto cizince, a přece - protože to bylo v Athénách a ne v Sydney, bylo to jaksi v pořádku. Kromě toho strach přispíval k atmosféře, takže už teď byla nepopsatelně vzrušená.

"Co děláš za práci, Stephanosi?" zeptala se, odkládání zvyšovalo její touhu.

"Záleží na tom"

"Jen mě to zajímá. Ale nemusíš mi to povídat."

Mám cestovní agenturu - Egejské prázdniny, a bokem trochu pašuju."

"Ale hlavně běhám za ženskýmá."`

"Ach Stefanosi! Mluv vážně."

49

"Mluvím. Mám slušné výdělky z cestovní kanceláře, ale taky pašuju do Egypta strojní součásti a z Egypta starožitnosti. Ale jak jsem řekl, hlavně běhám za holkama. To je jediná věc, která mě nikdy neunaví."

Debora se zahleděla do Stephanosových tmavých očí. Samotnou ji překvapilo, že jeho přiznání k sukničkářství jen povzbudilo zakázanou příchut' prožitku. Vrhla se na něj.

Stephanos dělal dobře skoro všechno, do čeho se pustil. Cítil, jak její odpor ochabl. S pocitem zadostiučinění ji zvedl a nesl zpět do bytu. Prošel obývacím pokojem a nesl ji rovnou do ložnice. Bez zaváhání ji svlékl.

V modře osvětlené místnosti vypadala úplně nahá rozkošně.

Stephanos vystoupil z kalhot, sklonil se a něžně políbil Deboru na ústa.

Natáhla se k němu, chtěla, aby si ji vzal.

S otřesnou naléhavostí začal zvonit telefon u postele. Stephanos rozsvítil, aby se podíval na hodiny. Byla skoro půlnoc. Něco se děje.

"Vezmi to!" přikázal Stephanos.

Debora k němu překvapeně vzhledla, ale rychle zvedla sluchátko.

Řekla anglicky haló a okamžitě se pokusila předat telefon Stephanosovi s tím, že jde o mezinárodní hovor. Stephanos jí gestem naznačil, aby si sluchátko nechala a zjistila, kdo volá. Debora poslušně naslouchala, zeptala se, kdo volá, a pak položila ruku na mikrofon.

"Je to Káhira. Nějaký Monsieur Yvon Julien de Margeau."

Stephanos popadl telefon, výraz se mu náhle změnil ze zdánlivé rozvernosti v zahloubání. Debora ucouvla, skrývající svou nahotu. Když se mu teď dívala do tváře, uvědomovala si, že udělala chybu. Pokusila se posbírat své oblečení, ale Stephanos jí seděl na džínech.

"Nesnaž se mě přesvědčit, že si chceš jen tak vprostřed noci přátelsky porozprávět," křikl Stephanos s neskrývaným rozhořčením.

"To máš pravdu, Stephanosi," řekl klidně Yvon. "Chci se tě zeptat na Abdula Hamdiho. Znáš ho?"

"Samozřejmě že toho prevítu znám. Co je s ním?"

"Dělal jsi s ním nějaké obchody?"

"To je hodně osobní otázka, Yvone. Kam míříš?"

"Hamdiho dneska zavraždili."

"To je škoda," řekl Stephanos sarkasticky. "Ale co to má společného se mnou?"

Debora se pořád ještě snažila ukořistit svoje džiny. Bojácně mu položila ruku na záda a druhou rukou zatahala.

Stephanos si uvědomil vyrušení, ale ne jeho původ. Divoce se ohnal a zasáhl ji hřbetem ruky, srazil ji na druhou stranu postele. Roztřesenýma rukama si oblékala to šatstvo, které už měla.

"Máš ponětí, kdo zabil Hamdiho?" zeptal se Yvon.

"Je spousta lidí, kteří by rádi toho parchanta viděli po smrti," vyjel Stephanos vztekle. "Včetně mě."

"Snažil se tě vydírat?"

"Poslouchej, de Margeau, mně se nechce odpovídat na tyhle tvoje otázky. Myslím jako, co z toho budu mít?"

50

Stephanosovi se nahrnula krev do tváře. "Ježíši Kriste!" vykřikl a vyskočil, aniž by si uvědomoval svou nahotu.

Debora postřehla příležitost a popadla džinsy. Konečně oblečená se odplížila na druhou stranu postele, zády ke zdi.

"Kde přišel k Setiho soše?" zeptal se Stephanos, ovládaje svůj hněv.

Nemám zdání," řekl Yvon.

"Víš se to oficiálně?" zeptal se Stephanos.

"Ne. Objevil jsem se náhodou na scéně hned po vraždě. Mám všechny Hamdiho papíry a korespondenci, včetně tvého posledního dopisu."

"Co s tím hodláš dělat?"

"Momentálně nic."

"Bylo tam vůbec něco o černém trhu? Nezkoušel nějaké grand exposé?"

"Hm, takže se tě pokoušel vydírat!" zvolal Yvon triumfálně. "Odpověď zní - ne. Žádné grand exposé. Zabils ho, Stephanosi?"

"Kdybych to udělal, tak si vážně myslíš, že bych ti to pověděl, de Margeau? Uvažuj realisticky."

"Jen se tak ptám. Máme opravdu dobré vodítko. Korunního svědka, který sledoval vraždu z bezprostřední blízkosti."

Stephanos se zastavil u dveří, zadíval se před obývací pokoj na balkón a přemýšlel. "Ten svědek, ten dokáže identifikovat vrahy?"

"Dokonale. A náhodou to není svědek, ale moc pěkně roslá svědkyně, náhodou taky egyptoložka. Jmenuje se Erika Baronová, bydlí v Hiltonu."

Stephanos stiskl tlačítko, aby přerušil spojení, a vytočil místní číslo.

Netrpělivě klepal na telefon, než dostal spojení. "Evangelosi, zabal si kufry. Ráno jedeme do Káhiry." Zavěsil dřív, než Evangelos stihl odpovědět. "Do prdele!" zařval do noci. V tu chvíli zahlédl Deboru. Na okamžik se vyděsil, protože zapomněl na její přítomnost. "Vypadni odsud!" zaječel. Debora se vyškrábala na nohy a vyběhla z místnosti. Svoboda v Recku se zdála být stejně nebezpečná a nevyzpytatelná, jak jí doma vyprávěli.

Káhira, 24.11

Erika vyšla ze zakoupené koktejlové haly a zamrkala v jasném světle sálu hotelu Hilton. Zážitek s Ahmedem a tísnivý pocit z ohromné vládní budovy ji tak vynervovaly, že se rozhodla něčeho napít. Chtěla si odpočinout, ale návštěva baru nebyla dobrý nápad. Nemohla si v klidu vypít svou sklenku - několik amerických architektů se rozhodlo, že právě ona je zachráni před nudným večerem. Nikdo jí nechtěl věřit, že chce být sama.

Takže dopila a odešla.

51

Stála na okraji haly a cítila fyzické účinky skotské. Na okamžik se zastavila, aby se jí vrátila rovnováha. Naneštěstí alkohol nezapůsobil na její úzkost. Když už, tak jí zvýšil, a upřené pohledy mužů u baru jen nahrávaly její počínající paranoi. Uvažovala, jestli ji sledují. Zvolna přejela pohledem po velkém foyer. Z jednoho gauče na ni nezakrytě zíral jakýsi Evropan přes obrubu brýlí na čtení. Vousatý Arab, oděný v rozevlátém bílém rouchu, stojící u vitríny s klenoty, na ni rovněž upíral nehybný pohled uhlově černých očí. Obrovitý černoch, který vypadal jako Idi Amin, se na ni usmál od recepčního pultu.

Erika zavrtěla hlavou. Věděla, že ji zmáhá vyčerpání. Kdyby se o půlnoci potulovala sama po Bostonu, taky by na ni koukali. Zhluboka se nadechla a zamířila k výtahům.

Když dorazila ke svým dveřím, živě si připomněla ten šok, když uviděla ve svém pokoji Ahmeda. Tep se jí zrychlil, když otvírala dveře. Bojácně rozsvítila. Ahmedovo křeslo bylo prázdné. Pak nakoukla do koupelny.

Byla také prázdná. Dvakrát otočila západkou na dveřích a přitom si všimla obálky na podlaze v chodbičce. Byl to formulář hotelu Hilton. Cestou k balkónu obálku otevřela a přečetla si, že volal Monsieur Yvon Julien de Margeau a že mu má zavolat nazpátek bez ohledu na to, kolik bude hodin. Pod vzkazem byl natištěn čtvereček a za ním slovo "naléhavé".

Erika se nadechla studeného nočního vzduchu a začala se uklidňovat.

Malebná vyhlídka jí pomáhala. Ještě nikdy nebyla v poušti a ohromovalo ji, kolik vidí hvězd, jak na horizontu, tak přímo nad sebou. Hned před ní se táhla široká černá stuha Nilu jako mokrá černá vozovka obrovské dálnice.

V dálce viděla osvětlenou záhadnou sfingu, mlčky střežící záhady minulosti. Vedle mýtického tvora se tyčily k nebesům neohrabaně drsné pyramidy.

Navzdory stáří připomínala jejich strohá geometrie cosi futuristického, převracela naruby kontext času. Nalevo Erika viděla ostrov Roda, který vypadal jako zaoceánské plavidlo na Nilu. Na jeho bližším konci bylo vidět světla hotelu Meridien. Vrátila se v myšlenkách k Yvonovi. Přečetla si vzkaz znovu a uvažovala, jestli může Yvon vědět o Ahmedově návštěvě.

Zvažovala také, jestli mu o tom má povědět, pokud to ještě neví. Ale cítila silné nutkání nezaplétat se, pokud jsou ve věci zapojeny úřady, a k tomu by právě mohlo vést, kdyby pověděla Yvonovi o Ahmedovi. Jestli mezi Ahmedem a Yvonem něco bylo, byla to jejich věc. Yvon to zvládne.

Erika usedla na kraj postele a požádala, aby ji spojili s hotelem Meridien, apartmá 800. Se sluchátkem zaklesnutým mezi hlavou a ramenem si Erika svlékla blůzu. Chladný vzduch byl příjemný. Trvalo skoro patnáct minut, než dostala spojení. Erika si uvědomila, že egyptské telefony jsou přesně tak odporné, jak byla varována.

"Haló?" To byl Raoul.

"Haló, tady je Erika Baronová. Mohu mluvit s Yvonem?"

"Okamžik."

Chvilí bylo ticho a Erika si zula střevice. Přes nárt měla proužek káhirského prachu.

52

"Dobrý večer," řekl Yvone "Nazdar, Yvone. ěstala)sem vzkaz,

"naléhavé'."

"No, chtěl jsem s vámi mluvit co nejdřív, ale žádná nehoda se nestala.

Prostě jsem dneska prožil báječný večer a chtěl jsem vám poděkovat."

"To je od vás moc hezké," podotkla Erika v mírných rozpacích.

"Abych řekl pravdu, připadala jste mi dnes večer velmi krásná a hrozně rád bych vás zase uviděl."

"Ano?" zeptala se Erika bez rozmyšlení.

"Určitě. Vlastně by mi bylo potěšením s vámi ráno posnídat. Tady v Meridienu podávají báječná vejce."

"Děkuju, Yvone," řekla Erika. Yvonova společnost jí byla příjemná, ale neměla v úmyslu plýtvat v Egyptě časem na flirtování. Přijela sem spatřit na vlastní oči předměty svého letitého studia a nehodlala se nechat rozptylovat. A co bylo ještě důležitější, ještě pořád se přesně nerozhodla, jak daleko sahá její odpovědnost za překrásnou sochu Setiho I.

"Pošlu pro vás Raoula, kdykoliv si budete přát," přerušil Yvon její myšlenky.

"Děkuju, Yvone, ale jsem hrozně unavená. Nechci vstávat v určitou dobu."

"Chápu. Prostě mi můžete zavolat, až se vzbudíte."

"Yvone, mně se dnešní večer líbil, zvlášť po tom odpolední. Ale potřebuju mít trochu času sama pro sebe. Ráda bych se tu trochu porozhlédla."

"Rád vám ukážu zbytek Káhiry," naléhal Yvon neodbytně.

Erika nechtěla strávit den s Yvonem. Její zájem o Egypt byl příliš osobní, než aby se o něj s někým dělila. "Yvone, a co třeba zase večere?"

To by mi vyhovovalo nejlépe."

"Večere by k tomu společnému dni patřila, ale chápu vás, Eriko. Souhlasím s večerí a budu se na ni moc těšit.

Dohodněme si nějakou hodinu.

Řekněme v devět?"

Po přátelském rozloučení Erika zavěsila. Yvonova neodbytnost ji překvapila. Neměla pocit, že by jí to večer tolik slušelo.

Vstala a podívala se do zrcadla u toaletního stolku.

Bylo jí osmadvacet, ale někteří lidé si mysleli, že vypadá mladší. Znovu si všimla drobných vrásek, které se jí zázrakem objevily vedle očí o posledních narozeninách. Pak si všimla uhříku, který se jí právě tvořil na pokožce. "Sakra," zaklela, když se jej pokoušela vymáčknot. Nešlo to. Erika se na sebe podívala a zauvažovala o mužích. Bylo by jí zajímavé, co se jim vlastně líbí.

Svlékla si podprsenku, pak sukni. Když čekala ve sprše, až poteče horká voda, dívala se do zrcadla v koupelně. Otočila hlavu na stranu, dotkla se malého hrbolku na svém nose a zauvažovala, jestli by s ním neměla něco dělat. Ustoupila dozadu, aby vnímala celkový efekt, a byla poměrně spokojená se svým tělem, ačkoliv měla dojem, že by jí neškodilo víc pohybu.

Náhle si připadala velmi osamělá. Zavzpomínala na život, který schválně nechala v Bostonu. Byly tu problémy, ale útek do Egypta možná nebyl řešením. Vzpomněla si na Richarda. Nechala sprchu puštěnou, vrátila se Impulzivně si obědnala hovor s Rychardem Harvejem a sklamalo ji, když ji telefonistka zdělila že to potrvá aspoň dvě hodiny, možná i déle. Erika si stěžovala a spojovatelka ji řekla, že by měla být ráda, protože linky nejsou nijak přetížené. Obvykle trvá i několik dní volat z Káhiry mezikontinentálně. Snadnější je volat do Káhiry. Erika jí poděkovala a zavěsila. S pohledem na mlčící telefon zaznamenala náhlý příval citu. Potlačila bezdůvodné slzy. Věděla, že je příliš vyčerpaná, než aby ještě před spaním o něčem přemýšlela.

53

Káhira, 0.30

Ahmed se díval, jak odrazy světél skládají vzory na Nilu, když autem přeježděl po Mostě 26. července na ostrov Gezira. Řidič neustále tiskl houkačku, ale Ahmed už se nesnažil mu v tom bránit. Řidiči v Káhiře věřili, že soustavné houkání je stejně nutné jako pohyb volantem.

"Přijed' pro mě v osm ráno," řekl Ahmed, když vystupoval z auta před svým bydlíštěm na Shari Ismail Muhammad ve čtvrti Zamalek. Šofér přikývl, rychle otočil auto do protisměru a zmizel do noci.

Když Ahmed vstupoval do svého prázdného káhirského bytu, zpomalil krok. Měl daleko raději svůj malý dům u Nilu v rodném Luxoru v Horním Egyptě a jezdil tam co nejčastěji. Jenže břímě funkce ředitele Úřadu starožitností ho nutilo pobývat ve městě víc, než mu bylo milé. Snad víc než kdo jiný si Ahmed uvědomoval negativní důsledky obrovské byrokracie, kterou si Egypt vybudoval. Aby se povzbudil zájem o vzdělání, zaručila se každému absolventovi univerzity práce ve státní službě.

Postupně tam bylo příliš mnoho lidí, kteří toho měli příliš málo na práci. Vynášení tajných informací v takovém systému jen kvetlo a většina osob trávila všechny čas osnováním způsobů, jak upevnit své postavení.

Nebýt podpory ze Saúdské Arábie, celá ta přebujelá stavba by se přes noc zřítíla.

Takové myšlenky Ahmeda tísnily - sám obětoval všechno, aby zlepšil své současné postavení. Stanovil si za cíl ovládnout rezort starožitností, a když se mu to teď podařilo, musel čelit ohromné neefektivnosti svého oddělení. A prozatím se jeho snahy o reorganizaci setkávaly s bouřlivým odporem.

Usedl na svůj egyptský rokokový gauč a vytáhl z kufříku několik memorand. Přečetl si nadpisy: Revidovaná zabezpečovací opatření pro nekropoli v Luxoru, včetně Údolí králů a Podzemní kryty proti bombardování, určené k uskladnění Tutanchamónových pokladů. Otevřel první, protože to ho zvláště zajímalo. Nedávno zcela reorganizoval zabezpečení luxorské nekropole. Bylo to první, do čeho se pustil, když dosáhl svého postavení.

Ahmed si dvakrát přečetl první paragraf, než si přiznal, že se na něj nesoustředí. Pořád vzpomínal na krásně modelovaný obličej Eriky Baro-

54

nové. Ohromila ho její krása, když ji poprvé zahlédl v její ložnici. Měl, v plánu vyvést ji z rovnováhy, než ji začne vyslýchat, ale byl to on, kdo nakonec ztratil klid. Byla tu jistá podoba - ne vnějšková, ale vnitřní - mezi Erikou a ženou, do které se Ahmed zamiloval během tří let, která strávil v Harvardu.

Byla to Ahmedova jediná milostná aféra a vzpomínky na ni byly bolestivé. Sklíčenost, kterou pociťoval když odjížděl do Oxfordu, na něm stále ještě ležela. Vědomí, že už ji nikdy neuvidí, udělalo z odjezdu nejhorší zážitek jeho života. A velice ho to zasáhlo. Od té doby se vyhýbal románekům, aby mohl splnit cíle, které mu rodina stanovila.

Zaklonil hlavu a opřel ji o zeď. Pak Ahmed dovolil vzpomínkám, aby znovu vybavily obraz Pamelu Nelsonové, té dívky z Radcliffu. Viděl ji jasně skrz opar čtrnácti let. Okamžitě si vzpomněl na ty okamžiky procitání v neděli ráno, kdy jejich láska úspěšně překonávala bostonskou zimu.

Pamatoval se, jak rád se na ni díval, když spala, a jak ji vždycky tak opatrně hladil po čele a tvářích dlaní, až se zavrtěla a usmála.

Ahmed se zvedl a odešel do kuchyně. Začal si vařit čaj ve snaze uniknout vzpomínkám, které Erika tak úspěšně oživila. Připadalo mu, jako by to bylo včera, co odjížděl do Ameriky. Rodiče ho odvezli na letiště, samé rady a povzbuzování, neuvědomovali si obavy svého syna. Představa Ameriky byla pro hocha z Horního Egypta tak zmáhavě vzrušující - ale ukázalo se, že v Bostonu je jen strašně osamělý. Aspoň dokud nepoznal Pamelu. Pak bylo všechno kouzelné. V Pamelině společnosti hladově hltał studium, Harvard dokončil za tři roky.

Ahmed si odnesl čaj do obývacího pokoje a vrátil se na svůj gauč, tvrdý jako kámen. Teplá tekutina mu konejšila napjatý žaludek. Po pečlivém rozvážení pochopil, proč mu Erika Baronová připomíná Pamelu Nelsonovou. Vycítil v Erice tutéž inteligenci a velkorysost, jakou Pamela kdysi zastírala svoje citlivé nitro. Byla to ta skrytá žena, do které se Ahmed zamiloval. Ahmed zavřel oči a vzpomínal na Pamelino nahé tělo. Seděl naprosto nehybně. Jediným zvukem bylo tikání mramorových hodin na příborníku.

Náhle otevřel oči. Oficiální portrét usměvavého Sadata potlačil milé vzpomínky. Přítomnost se hlásila o slovo a Ahmed vzdychl. Pak se zasmál sám sobě. Zabředání do takových vzpomínek bylo u něj nezvyklé. Věděl, že odpovědnost vůči úřadu i v rámci rodiny mu dává jen málo prostoru pro sentimentální myšlenky. Dostat se do jeho současného postavení znamenalo dřinu, a teď byl velmi blízko stanovenému cíli.

Ahmed zvedl memorandum o Údolí králů a znovu se pokusil je přečíst. Jeho myšlenky ale nespolutracovaly - stále bloudily zpět k Ericce Baronové. Myslel na její průzračnost při výslechu. Věděl, že taková reakce není známkou slabosti, ale senzitivity. Současně byl naprosto přesvědčen, že Erika nic důležitého neví.

Náhle si Ahmed vzpomněl na slova asistenta, který původně hlásil, že Yvon de Margeau večerel s Erikou. Řekl, že ji Margeau vzal do Casina de Monte Bello a stůl prý vypadal velmi romanticky.

Ahmed vstal a začal přecházet po místnosti. Cítil hněv, aniž by věděl

55

proč. Co dělá de Margeau v Egyptě? Hodlá nakupovat další starožitnosti?

Při jeho předchozích návštěvách ho Ahmed nedokázal soustavně a důkladně sledovat. Teď by tu snad byla jistá možnost. Pokud bude Erika ve svém vztahu k de Margeauovi pokračovat, mohl by toho muže sledovat Eričiným prostřednictvím.

Zvedl telefon a zavolal svého zástupce Zakiho Riada. Nařídil mu, aby dal Eriku Baronovou sledovat čtyřicet hodin denně, počínaje zítřejším ránem. Také řekl Riadovi, že chce, aby se osoba pověřená sledováním hlásila přímo jemu.

"Chci vědět, kam chodí a s kým se stýká.

Všechno."

Káhira, 2.45

Řinčení, které ji probudilo, nebylo Ericce povědomé. Zpřímá se posadila. Nejdřív neměla zdání, kde jebylo slyšet vodu a na sobě měla jen kalhotky. Drnčivý kovový zvuk se ozval znovu a ona si uvědomila, že je v hotelu a že zvoní telefon. Zvuk vody, to byla sprcha, kterou nevypnula.

Usnula natažená na příkrývce, s rozsvícenými světly v pokoji.

Mysl měla pořád ještě zamlženou, když zvedla sluchátko. Spojovatelka jí řekla, že má připravený hovor s Amerikou. Po několika vzdálených zvucích telefon umkl. Několikrát zavolala "haló". Pak pokrčila rameny zavěsila a šla do koupelny vypnout sprchu. Náhodný pohled do zrcadla ji vynervoval. Vypadala strašně. Oči měla červené, víčka napuchlá a uhríku na bradě se dělala hlavička.

Telefon znovu zazvonil. Rozběhla se do ložnice, aby jej zvedla.

"To jsem rád, že voláš, má milá. Jaký je výlet?" Richardův hlas zněl potěšeně.

"Strašný," řekla Erika.

"Strašný? Co se děje?" Richard se okamžitě polekal. "Jsi v pořádku?"

"Je mi prima. Prostě to není to, co jsem očekávala," řekla Erika. Hned jak vycítila Richardovu přehnanou péči, uvědomila si, že byla nejspíš chyba mu volat. Když už se ale přiznala, pověděla mu o soše a o vraždě, o své hrůze, o Yvonovi a pak o Ahmedovi.

"Bože můj," vyjekl Richard, zřejmě zděšený. "Eriko, chci, aby ses okamžitě, nejbližším spojem vrátila domů!" Ticho.

"Eriko, slyšelas mě?"

Erika si shrnula vlasy z čela. Richardův příkaz měl negativní účinek.

Neměl právo dávat jí příkazy, ať už ho k tomu vedlo cokoliv.

"Ještě nemohu z Egypta odjet," řekla lhostejně.

"Podívej, Eriko, dosáhla jsi svého. Není třeba to protahovat, zvláště když jsi v nebezpečí."

"Nejsem v nebezpečí," mínila Erika stroze, "a čeho jsem to dosáhla o čem to mluvíš?"

"O tvé nezávislosti. Chápu tě. Už se nemusíš předvádět."

"Richarde, ty mi asi nerozumíš. Nejsem tak jednoduchá. Nepředvádím

56

se. Starověký Egypt pro mě hodně znamená. Snila jsem o návštěvě pyramid už jako dítě. Jsem tady, protože chci."

"No, podle mě děláš hlouposti."

"Upřímně řečeno, myslím, že tohle není to pravé téma pro transatlantický hovor. Zapomínáš, že jsem sice žena, ale taky egyptoložka. Osm let života jsem strávila studiem, abych dosáhla své kvalifikace, a mám životní zájem na tom, co dělám.

Pro mě je to důležité." Erika cítila, jak v ní každým okamžikem narůstá hněv.
"Důležitější než náš vztah?" zeptal se Richard tónem napůl ublíženým, napůl zlostným.
"Stejně důležité, jako je pro tebe tvoje medicína."
"Medicína a egyptologie jsou hodně rozdílné."

"Samozřejmě, ale zapomínáš, že někdo může přistupovat k egyptologii se stejným zaujetím, jaké ty máš pro medicínu. Já už teď o tom ale nechci mluvit a do Bostonu se nevrátím. Ještě ne."
"Tak tedy já přijedu do Egypta," prohlásil Richard velkodušně.

"Ne," řekla Erika prostě.
"Ne?"

"Jak říkám - ne. Nejezdí do Egypta. Prosím. Jestli chceš pro mě něco udělat, zavolej mému šéfovi, doktoru Herbertu Lowerymu, a požádej ho, aby mi sem co nejdřív zatelefonoval. Zřejmě je mnohem jednodušší volat do Egypta než z Egypta."

"Hrozně rád zavolám Lowerymu, ale víš jistě, že nechceš, abych tam byl s tebou?" zeptal se Richard, ohromený odmítnutím.

"Vím to jistě," řekla Erika, pak se rozloučila a ukončila rozhovor.

Když telefon znovu zazvonil krátce po čtvrté hodině ranní nevyplašila se Erika tolik jako prve. Nicméně se bála, že ji volá zpátky Richard, a nechala jej několikrát zazvonit, přičemž uvažovala, co přesně by měla říci. Jenže Richard to nebyl. Byl to dr. Herbert Lowery.

"Eriko, jste v pořádku?"

"Jsem, pane doktore. Je mi prima."

"Richard vypadal hodně rozčileně, když mi asi před hodinou volal. Prý chcete, abych vám zatelefonoval."

"Přesně tak, pane doktore. Vysvětlím vám to," řekla Erika a posadila se, aby se snáz probrala. "Chtěla jsem s vámi mluvit o něčem ohromujícím a řekli mi, že je snazší volat do Káhiry než odtud. Pověděl vám Richard něco o tom jak vypadal můj první den tady?"

"Ne. Tvrdil, že máte nějaké nesnáze. To je všechno."

"Nesnáze je slabé slovo," mínila Erika. Rychle načrtla dr. Lowerymu události předchozího dne. Pak popsala se všemi detaily, na které si dokázala vzpomenout, sochu Setiho I.

"Neuvěřitelné," řekl dr. Lowery, když Erika skončila. "Vlastně jsem tu houstonskou sochu viděl. Ten člověk, který ji koupil, je neslušně bohat."

Zavezl nás s Leonardem z Met do Houstonu svým boeingem, abychom mu

57

potvrdili její pravost. Oba jsme se shodli, že je to nejkrásnější socha, jaká kdy byla v Egyptě nalezena. Myslel jsem, že pravděpodobně pochází z Abydosu nebo Luxoru. Byla v neuvěřitelně dobrém stavu. Sotva se dalo věřit, že byla tři tisíce let zahrabaná. Na každý pád, to, co popisujete, zní jako její protějšek."

"Má ta houstonská socha na podstavci vyryté nějaké hieroglyfy?" zeptala se Erika.

"To tedy má," řekl Lowery. "Bylo tam nějaké velmi typické náboženské nabádání, ale na podstavci byl taky hodně podivný hieroglyf."

"Na tom, co já sem viděla, taky," dodala Erika vzrušeně.

"Bylo velmi těžké jej přeložit," řekl Lowery, "ale stálo tam něco jako "Věčný mír zaručen Setimu I., který vládl po Tutanchamónovi"."

"Fantastické," řekla Erika. "Na té, kterou jsem viděla, taky byla jména Setiho I. a Tutanchamóna. Byla jsem si tím jistá, ale je to tak záhadné!"

"Souhlasím, že nedává žádný smysl, aby se tam objevovalo Tutanchamónovo jméno. Vlastně jsme s Leonardem zapochoybovali o pravosti té sochy, když jsme to uviděli. Ale byla zaručeně pravá. Všimla jste si, které z jmen Setiho I. bylo použito?"

"Myslím, že to bylo jeho jméno spjaté s bohem Osirisem," mínila Erika.

"Počkejte, řeknu vám to najisto." Erika si náhle vzpomněla na skaraba kterého jí dal Abdul Hamdi. Rozběhla se ke kalhotám, které přehodila přes židli. Skarab byl pořád ještě v kapse.

"Ano, bylo to Osirisovo jméno," řekla Erika. "Vzpomněla jsem si, že bylo stejné jako na jednom chytře zfalšovaném skarabovi. Na každý pád, pane doktore, byste snad mohl sehnat fotografii hieroglyfů na té houstonské soše a poslat mi je?"

"To určitě ano. Vzpomínám si na toho muže, nějaký Jeffrey Rice."

Nesmírně ho zaujme, že existuje další socha, jako je ta jeho, a asi bude ochoten ke spolupráci výměnou za zprávy."

"Je to tragédie," řekla Erika, "že se ta socha nedá zkoumat na místě, kde byla nalezena."

"To máte pravdu," souhlasil dr. Lowery. "To je skutečný problém černého trhu. Lovci pokladů zničí tolik informací!"

"O černém trhu jsem věděla, ale nikdy jsem nechápala jeho skutečnou moc," řekla Erika. "Opravdu ráda bych s tím

něco udělala."

"To je skvělý cíl. Ale sázky jsou vysoké. Abdul Hamdi příliš pozdě poznal, že je to hra se smrtí."

Erika doktoru Lowerymu poděkovala za zavolání a řekla mu, že brzy zamíří do Luxoru, aby se dala do práce na svých překladech. Dr. Lowery jí nabádal, aby byla opatrná a dobře se bavila.

Zavěšila a vychutnávala pocit vzrušení. Připomnělo jí to, proč studovala Egypt. Uložila se znovu ke spánku a cítila, jak se jí vrací všechno entuziasmus, který v sobě měla na začátku cesty.

58

Den druhý Káhira, 7.55

Káhira procitla časně. Z blízkých vesnic začal přesun kár, tažených oslíky a naložených potravinami, do města - dřív, než z východní oblohy vybledla černá noc. Bylo slyšet zvuky dřevěných kol, cinkání postrojů a zvonce jehnat a koz klusajících na tržiště. Když obzor rozjasnilo slunce, přidala se ke zvířecím potahům směsice motorových vozidel. V pekařstvích se to jen hemžilo a vzduch byl plný příjemné vůně čerstvě pečeného chleba. Kolem sedmé se jako hmyz vyrojily taxíky a začalo houkání. Na ulicích se objevili lidé a teplota vzduchu rychle stoupla.

Erika si nechala dveře na balkón dokořán, a tak na ni brzy zaútočily zvuky provozu z mostu El Tahir a ze širokého bulváru Korneiš el-Nil, který vedl podle Nilu před Hiltonem. Převalila se a vyhlédla ven na světlou modř ranní oblohy. Cítila se mnohem lépe, než očekávala. Podívala se na hodinky a překvapilo ji, že nespala déle. Ještě nebylo ani osm hodin.

Erika se posadila. Falešný skarab ležel na stolku vedle telefonu. Zvedla ho a stiskla, jako by zkoušela, je-li skutečný. Po nočním odpočinku jí události předchozího dne připadaly jako sen.

Objednala si snídani do pokoje a začala si plánovat den. Rozhodla se navštívit Egyptské muzeum a prohlédnout některé exponáty Staré říše s tím, že pak zamíří do Sakkary, nekropole Mennoferu, hlavního města Staré říše. Chtěla se vyhnout obvyklému turistickému zvyku, hnát se rovnou k pyramidám v Gize.

Snídaně byla prostá: džus, meloun, čerstvé croissanty s medem a čerstvá arabská káva. Podávala se elegantně na nádherném balkóně. V dále se odráželo od pyramid slunce a tiše plynul Nil. Erika prožívala pocit euforie.

Nalila si další kávu, přinesla si Nagelova průvodce Egyptem a nalistovala oddíl věnovaný Sakkare. Na jeden den toho bylo až příliš mnoho, takže měla v úmyslu pečlivě si naplánovat itinerář. Náhle si vzpomněla na průvodce, který dostala od Abdula Hamdiho. Ještě pořád byl někde v hlubinách její plátěné tašky. Bojácně jej otevřela, desky už nedržely příliš pevně, a podívala se na jméno a adresu na předsádce: Nasif Malmud, Šari el Tahir 180. Připomnělo jí to krutou ironii posledních slov Abdula Hamdiho: "Hodně cestuji a možná nebudu v Káhiře, až budete odjíždět." Zavrtěla hlavou a uvědomila si, že stařec mluvil pravdu. Nalistovala Sakkaru a začala porovnávat starého Baedekera s novějším Nagelem. Nad hlavou jí ve větru plul černý sokol, pak se spustil dolů na krysu šmejdicí v uličce.

O devět poschodí níž se Chalífa Chalil ve svém najatém egyptském fiatu natáhl, aby stiskl knoflík zapalovače. Trpělivě čekal, až vyskočí. Opřel se dozadu a zapálil si se zřejmým potěšením cigaretu. Zhluboka vdechl kouř.

59

Byl to kostnatý a svalnatý muž s velkým skobovitým nosem, který jako by mu stahoval ústa k soustavnému úšklebku. Pohyboval se s úspornou grácií kočkovité šelmy. Podíval se na balkón pokoje číslo 932, aby se obeznámil se svou prací. Silným vojenským dalekohledem viděl Eriku velmi dobře a dopřál si radost z pohledu na její nohy. Moc hezká, pomyslel si a v duchu si blahopřál, že získal tak příjemné poslání. Erika přesunula nohy směrem k němu, zašklebil se: tím dodal svému zevnějšku obzvláštní pozoruhodnosti, protože jeden horní řezák měl ulomený došpičata. Mnoha lidem ve svém obvyklém černém obleku s černou kravatou připadal jako upír.

Chalífa byl neobyčejně úspěšný žoldnér, který na rušném Středním východě neměl problémy s nezaměstnaností.

Narodil se v Damašku a vyrostl v sirotčinci. Absolvoval výcvik v iráckém komandu, ale vyřadili ho, protože nedokázal pracovat v týmu. Také mu chybělo svědomí. Byl to sociopatický zabiják, který se dal ovládnout jedině penězi. Chalífa se šťastně zasmál, když si uvědomil, že dostává zapláceno stejně za opatrování krásné americké turistky, jako když v Turecku velel ostřelovačům proti Kurdům.

Chalífa prozkoumal balkóny pokojů sousedících s Eričiným a neuvěřil nic podezřelého. Rozkazy, které dostal od Francouze, byly prosté. Měl ochránit Eriku Baronovou před hrožícím atentátem a útočníky chytit.

Otočil dalekohled od Hiltonu a zvolna sledoval lidi na březích Nilu. Věděl, že je obtížné chránit někoho před ostřelovačem na velké vzdálenosti.

Nikdo nevypadal podezřele. Reflexivně konejšivě poplácal poloautomatickou pistoli v pouzdře pod levou paží. To byla jeho drahocennost. Sebral ji agentovi KGB, kterého zavraždil v Sýrii pro Mossad.

Chalífa se obrátil zpět k Ericce. Nechtělo se mu uvěřit, že by někdo chtěl zabít tak svěží děvče. Byla jako broskev zralá ke sklizni - byl by rád věděl, jestli jsou Yvonovy motivy přísně obchodní.

Náhle dívka vstala, posbírala knihy a zmizela v pokoji. Chalífa sklonil dalekohled tak, aby viděl na vchod Hiltonu. Byla tam obvyklá řada taxíků a ruch časného rána.

Camal Ibrahim se pachtil s novinami El Ahram, snažil se složit první stranu. Seděl na zadním sedadle taxíku, který si najal na celý den, zaparkovaného na příjezdové cestě Hiltonu naproti vchodu. Vrátný měl námitky, ale ustoupil, když mu Gamal ukázal průkaz Úřadu starožitností.

Na sedadle vedle Gamala byla zvětšená fotografie z pasu Eriky Baronové. Pokaždé, když z hotelu vyšla žena, porovnával Gamal její obličej s fotografií.

Camalovi bylo osmdvacet. Měřil něco přes sto padesát centimetrů a měl trochu nad váhu. Byl ženatý a měl dvě děti jeden a tři roky staré.

Do Úřadu starožitností ho přijali těsně předtím, než získal doktorát z veřejné správy na Káhirské univerzitě letos na jaře. Začal pracovat v polovině července, ale nešlo to tak hladce, jak by se mu bylo zamlouvalo.

60

Personál úřadu byl tak početný, že čerstvě přijatí pracovníci dostávali všelijaké podivné úkoly, jako byl třeba tenhle - sledovat Eriku Baronovou a hlásit, kam jde. Gamal zvedl Eričinu fotografii, protože se objevily dvě ženy a nastoupily do taxíku. Gamal nikdy nikoho nesledoval a připadalo mu to ponižující, ale nemohl si dovolit odmítnout, zvláště proto, že měl podávat hlášení přímo Ahmedu Chazzanovi, řediteli. Gamal měl spoustu nápadů pro práci úřadu a měl pocit, že tohle je právě možnost, jak být vyslyšen.

Erika se oblékla rozumně pro vedro, které očekávala v Sakkaře - vzala si lehkou béžovou bavlněnou blůzu s krátkými rukávy a bavlněné kalhoty lehce tmavšího odstínu, volně střižené, v pase na gumu. Do tašky si dala polaroid s bleskem a Baedekerova průvodce z roku 1929. Po pečlivém porovnání souhlasila s Abdulem Hamdim. Baedeker byl lepší než Nagel.

U recepčního pultu si mohla vyzvednout pas který byl zřejmě náležitě zapsán. Představili jí také průvodce, který jí ,byl pro dnešek přidělen, Anwara Selima. Erika průvodce nechtěla, ale hotel jí ho nabídl a po tom, jak ji předchozího dne trýznili dotěrové, nakonec ustoupila a kývla na to, že zaplatí sedm egyptských liber za průvodce a deset za taxi s řidičem. Anwar Selim byl vychrtlý muž kolem pětácti let. Na klopě šedého obleku měl kovový odznak s číslem 113, důkaz, že je státně zkoušeným průvodcem.

"Mám báječný itinerář," řekl Selim, který měl ve zvyku usmívat se vprostřed věty. "Nejdřív navštívíme Velkou pyramidu, dokud je ještě chladno. Pak"

"Děkuju," přerušila ho Erika. Ucouvla. Selimovy zuby byly v žalostném stavu a jeho dech by dokázal zastavit útočícího nosorožce. "Už mám dnešek naplánovaný. Chci jít nejdřív na krátkou návštěvu Egyptského muzea a pak pojedeme do Sakkary."

"Ale v Sakkaře bude v poledne horko," protestoval Selim. Úsměv na rtech mu ztuhl, pleť v obličeji měl ztemnělou, jak byla soustavně vystavena egyptskému slunci.

"To jistě," prohlásila Erika, snažíc se dialog ukončit, "ale ráda bych svůj rozvrh dodržela."

Aniž by změnil výraz tváře, otevřel Selim dvířka otlučeného taxíku, který jí rezervovali. Řidič; byl mladý, s třídním strniskem na tváři.

Když vyrazili na krátkou cestu do muzea, odložil Chalífa dalekohled na podlahu vozu. Počkal, až Eričin taxík vjede do ulice, pak teprve nastartoval a uvažoval, jestli může nějak získat informace o průvodci a řidiči taxíku. Když přidal plyn, všiml si, že se od Hiltonu odlepilo další taxi, hned za Eričíným. Obě auta odbočila na první křižovatce doprava.

Camal Eriku poznal, když se objevila, aniž by se musel dívat na fotografii. Kvapně si zapsal číslo průvodce 113, na okraj novin, pak teprve nařídil šoferovi, aby sledoval Eričin taxík.

61

Když dorazili do Egyptského muzea, pomohl Selim Eriku vystoupit z vozu a taxík popojel do stínu sykomory, kde měl čekat. Gamal přikázal svému řidiči zastavit pod blízkým stromem, odkud bylo vidět na Eričin taxík. Otevřel si noviny a vrátil se k dlouhému článku o Sadatových návrzích stran Západního břehu.

Chalífa zaparkoval před muzeem a úmyslně prošel kolem Gamalova taxíku, aby se podíval, jestli toho člověka pozná. Nepoznal. Chalífovi už byly Gamalovy přesuny podezřelé, ale uposlechl rozkazů a vešel do muzea za Erikou a jejím průvodcem.

Erika vstoupila do věhlasného muzea s velkým nadšením, ale ani její znalosti a zájem nemohly překonat tísnivou atmosféru. Předměty nevýslovné ceny vypadaly v zaprášených místnostech docela nepatřičně, stejně jako v Bostonském muzeu na Huntingtonově třídě. Záhadné sochy a kamenné tváře měly výraz smrti, ne nesmrtelnosti. Hlídači byli oblečeni do bílých uniforem s černými barety - připomínka koloniální éry. Uklízeči se slaměnými košťaty vířili prach z místnosti do místnosti, aniž by jej odstranili. Jediní pracovníci, kteří měli opravdu napilno, byli restaurátoři, kteří stáli v malých prostorách, oddělených provázkem, a pracovali se sádrou nebo prováděli jednoduché truhlářské práce náhradím stejným jako to, které bylo zobrazeno na starověkých egyptských nástěnných malbách.

Erika se pokusila ignorovat prostředí a soustředit se na známější exponáty. V místnosti 32 ji ohromila věrnost

vápencových soch Rahotepa, bratra Chufu, a Nofritis, jeho ženy. Vypadali jako živí, jako současníci. Erika se spokojila jen pohledem na jejich obličej, ale průvodce se cítil povinen využít všech svých znalostí. Pověděl Erice, co řekl Rahotep Chufuovi, když tu sochu poprvé uviděl. Erika věděla, že je to pouhý výmysl. Zdvořile požádala Selima, aby jen odpovídal na otázky, neboť většinu předmětů skutečně dobře zná. Když Erika obcházela Rahotepovu sochu, zabloudila pohledem ke vstupu na galerii, dřív než jej stočila k zádům sochy. Postava tmavého muže se zubem, který vypadal jako jedový zub hada, se jí zachvěla v mozku, ale když se znovu obrátila, ve dveřích už nikdo nestál. Proběhlo to tak rychle, až se z toho cítila nejistá. Okolnosti předcházejícího dne v ní probudily obezřelost. Když obcházela Rahotepovu sochu, několikrát se podívala ke dveřím, ale temná postava už se neobjevila. Místo toho vstoupila do místnosti velmi hlučná skupina francouzských turistů. Erika pokynula Selimovi k odchodu a vyšla z místnosti číslo 32 na dlouhou galerii, která vedla podél celé západní zdi budovy. Chodba byla liduprázdná, když ale vyhlédla dvojitou arkádou k severozápadnímu rohu, zahlédla Erika letmo tmavou postavu. Selim se snažil upozornit ji cestou na různé slavné předměty, Erika však rychle přešla dlouhou galerii k místu, kde křížovala stejnou galerii na severní straně muzea. Popuzený Selim zatvrdle následoval rázující Američanku, která budila dojem, že chce zhlédnout muzeum rychlostí světla. Náhle se zastavila hned u křižovatky. Selim zabrzdl za ní a rozhlížel se,

62

co mohlo upoutat její pozornost. Stála vedle sochy Senmuta, správce královny Hatšepsovet, ale spíš než by ji zkoumala, vyhlížela opatrně za roh do severní galerie. "Jestli je tu něco, co byste zvlášť chtěla vidět," řekl Selim, "prosím=" Erika hněvivě pokynula Selimovi, aby mlčel. Postoupila doprostřed galerie a pátrala pohledem po tmavé postavě. Nic neviděla a připadala si trochu pošetile. Kolem prošla dvojice Němců, zavěšených do sebe. Hádali se nad půdorysným plánem muzea. , Slečno Baronová," řekl Selim, "já znám tohle muzeum velmi dobře.

, Jestli je tu něco, co byste ráda viděla, stačí říct."

Erice přišlo toho muže líto a pokusila se vymyslet něco, nač by se ho zeptala, aby si připadal užitečnější.

"Jsou tady v muzeu nějaké artefakty Setiho .

Selim si položil ukazováček na nos a přemýšlel. Pak, aniž by promluvil, zvedl prst do vzduchu a ukázal Erice, aby ho následovala. Zavedl ji nahoru do druhého poschodí, do místnosti číslo 47 nad vchodem. Zastavil se vedle velikého kusu překrásně vyřezaného křišťálu s nálepkou 388.1. "Víko sarkofágu Setiho I.," prohlásil hrdě.

Erika pohlédla na kus kamene, porovnávajíc jej v duchu s pohádkově krásnou sochou, kterou viděla předchozího dne. Nebylo mnoho co srovnávat. Vzpomněla si také, že sarkofág Setiho I. byl pirátsky převezen do Londýna a spočívá tam v malém muzeu. Bylo bolestně očividné, jak černý trh ukrátil Egyptské muzeum o krásné exponáty.

Selim počkal, až Erika vzhledne. Pak ji odtáhl za ruku ke vchodu do další místnosti, nařídil jí, aby zaplatila strážnému u dveří dalších patnáct piastů aby mohli vstoupit. Jakmile byli v místnosti, navigoval ji Selim mezi dlouhými nízkými vitrinami, až dorazili ke zdi. "Mumie Setiho I., řekl Selim obřadně.

Erika pohlédla na vysušenou tvář a pocítila lehkou nevolnost. Byla to podívaná, jakou se hollywoodští mistři v líčení snaží napodobit v nesčetných filmových horrorech. Všimla si, že se uši drolí a hlava už není připojená k trupu. Místo zajištění nesmrtnosti pozůstatky připomínaly, že hrůza ze smrti trvá.

Erika se rozhlédla po ostatních královských mumiích, shromážděných v sále, a pomyslela si, že místo oživení starověkého Egypta zdůrazňují ta nakonzervovaná těla tu obrovskou dobu, která uplynula, a odlehlost i odlišnost. Ohlédla se do tváře Setiho I. V ničem se nepodobala krásné soše, kterou viděla předchozího dne. Nepřipomínala ji v ničem. Socha měla úzkou bradu s rovným nosem, zatímco mumie měla bradu velmi širokou a jestřábí, zahnutý nos. Naskočila jí z toho husí kůže a zachvěla se, pak se odvrátila. Pokynula Selimovi, aby ji následoval, a vyšla z místnosti, dychtíc vyjít z prašného muzea na čerstvý vzduch.

Eričino taxi vyrazilo do egyptské krajiny, nechávajíc za sebou zmatek Káhiry. Jeli na jih po západním břehu Nilu. Selim se snažil vyprávět

63

Erice, co řekl Ramses II. Mojžíšovi, ale nakonec umkl. Erika nechtěla ranit Selimovy city a zkusila se ho vyptávat na rodinu, ale o tom průvodce zřejmě mluvit nechtěl. Jeli tedy mlčky a Erika se mohla v klidu těšit pohledem do kraje. Hrozně se jí líbil barevný kontrast mezi safírovou modří Nilu a zářivou zelení zavlažovaných polí. Byl čas sklizně datlí. Míjeli osly, naložené palmovými větvemi obtěžkanými červeným ovocem. Naproti průmyslovému městu Hilwan,

ležícímu na východním břehu Nilu, se asfaltová silnice vidlicovitě rozdvjovala. Eričino taxi zahnilo doprava, houkačka několikrát zatroubila navzdory tomu, že silnice byla prázdná.

Gamal byl jen pět nebo šest délek auta za nimi. Seděl doslova na krajíčku sedadla a povídal si s řidičem. Odložil si sako šedého obleku, aby se ubránil horku, které, jak věděl, se teprve začne zhoršovat.

Skoro půl kilometru za nimi měl Chalífa rádio puštěné na plné pecky a auto bylo plné disharmonické hudby. Byl teď přesvědčený, že Eriku už někdo sleduje, ale ta metoda byla prapodivná. Taxík byl příliš blízko.

U vchodu do muzea si dobře prohlédl jeho pasažéra, který vypadal jako univerzitní student, ale Chalífa už měl co dočinění se studenty-teroristy.

Věděl, že jejich prostomyslný výraz je často jen zástěrkou pro nemilosrdnost a drzost.

Eričino taxi vjelo do háje palem, které rostly tak blízko od sebe, že to vypadalo jako jehličnatý les. Prudký sluneční žár vystřídal chladný stín.

Zastavili v malé vesničce, vystavěné z cihel. Na jedné straně byla miniaturní mešita. Na druhé otevřený prostor s osmdesátitunovou alabastrovou sfingou, spoustou kusů rozbitých soch a obrovskou povalenou vápencovou sochou Ramsese II. Na okraji mýtiny stál malý stánek s občerstvením, nazvaný Café Sfinga.

"Pohádkové město Memphis," řekl Selim slavnostně.

"Myslíte Mennofer," podotkla Erika, pohlížejíc na žalostné zbytky.

Memphis bylo řecké jméno. Mennofer byl starověký egyptský název.

"Ráda bych pro nás všechny koupila kávu nebo čaj," řekla Erika, když viděla, že ranila jeho city.

Cestou ke stánku s občerstvením pocítila Erika zadostiučinění, že byla na tyhle ubohé trosky kdysi mocného hlavního města starověkého Egypta připravena, protože jinak by byla velmi zklamaná. Objevila se početná skupina otrhaných chlapců se svými sbírkami falešných starožitností, ale Selim a taxikář je úspěšně zahnali. Vystoupili na malou verandu s kulatými kovovými stoly a objednali si pití. Erika si dala oranžinu.

Gamalovi stékal po tváři pot. Vystoupil z taxíku, máčkaje El Ahram.

Ačkoliv byl od přírody nerozhodný, nakonec usoudil, že se potřebuje napít. Vyhýbaje se pohledem Eričině skupině, vybral si stolek blízko kiosku. Když dostal kávu, zmizel za novinami.

Chalífa vytrvale sledoval dalekohledem Gamalovu buclatou postavičku, ale prsty pravé ruky nechal odpočívát.

Zastavil pětasedmdesát metrů před Memphiskou mýtinou a rychle vybalil svou ostřelovačskou pušku Israeli FN. Seděl zabořený do zadního sedadla svého vozu s hlavní pušky spočí-

64

vající na otevřeném okénku řidiče. Od okamžiku, kdy se c.iamai vynořil ze svého auta, měl ho Chalífa na očích. Kdyby udělal Gamal nějaký náhlý pohyb směrem k Erice, Chalífa by ho střelil do zadnice. To by ho nezabilo, ale, jak si Chalífa pomyslel, značně by ho to zbrzdilo.

Erika si na svém nápoji nijak nepochutnala kvůli rojům much, které

okupovaly verandu. Nedaly se zahnat máváním rukou a několikrát jí doslova přistály na rtech. Vstala řekla mužům, aby nespěchali a procházela se po mýtině. Než se vrátila do taxíku, zastavila se Erika, aby obdivovala alabastrovou sfingu. Byla by ráda věděla, jaké záhady by prozradila, kdyby mohla promluvit. Byla velice stará. Vyrobili ji v časech Staré říše.

Po návratu do auta projeli hustým palmovým lesem až do míst, kde

prořídli. Kultivovaná pole zmizela, společně se zavodňovacími kanály plnými řas a vodních rostlin. Náhle se nad řadou palem objevil známý profil stupňovité pyramidy faraóna Zosera. Erika ucítila vzrušené chvění. Teď navštíví nejstarší kamennou stavbu lidstva - pro egyptologa nejdůležitější lokalitu v Egyptě. Proslulý architekt Imhotep tu vybudoval schodiště bohů ze šesti obrovských stupňů, stoupajících do výše asi šedesáti metrů, a nastolil tak věk pyramid. Erika si připadala jako netrpělivé dítě na cestě do cirkusu. Rozčilovalo ji zdržení, způsobené drkotáním skrz hliněnou vesnici, než přejeli velký zavodňovací kanál. Hned za mostem kultivovaná půda koněla a začínala vyprahlá libyjská poušť. Přechod chyběl. Bylo to, jako by člověk přešel z poledne do půlnoci bez západu slunce. Náhle viděla Erika po obou stranách silnice jen písek a skály a chvějivý žár.

Když taxík zastavil ve stínu velkého turistického autobusu, byla Erika venku první. Selim musel utíkat, aby ji stačil. Šofér otevřel všechna čtyři dvířka svého autíčka, aby během čekání lépe vyvětralo.

Chalífu mátlo Gamalovo chování víc a víc. Ten člověk ignoroval Eriku, vzal si noviny a četl je ve stínu pyramid. Ani se neobtěžoval následovat Eriku dovnitř. Chalífa pár minut váhal, co by měl nejspíš udělat. Usoudil, že Gamalova přítomnost je možná jen jakási chytrá zástěrka, a tak se rozhodl nalepit co nejbliž na Eriku. Sundal si sako a poloautomatického stečkina vzal do pravé ruky, sako přes něj přehodil.

Následující hodinu se Erika opájela troskami. Tohle byl Egypt, který si vysnila. Vědomosti jí umožňovaly představit si trosky nekropole v pravděpodobné podobě, kterou měly před pěti tisíci lety. Věděla, že nemůže vidět všechno za jeden den, a spokojila se tím, že shlédne to nejlepší. Radovala se z neočekávaného, jako třeba z reliéfů kobry, o kterých nikdy nečetla. Selim se nakonec smířil se svou rolí a zdržoval se většinou ve stínu. Byl však rád, když mu kolem poledne Erika

pokynula, že pojedou dál.

"Je tady malá kavárna," řekl Selim s nadějí.

Hrozně chci vidět některé šlechtické hrobky," zatoužila Erika, příliš

"rozrušená, než aby zastavovala.

"

Je to hned vedle mastaby Ti a serapea," řekl Selim.

Erice se rozjasnily oči. Serapeum bylo jedním z nejneobyčejnějších monumentů starověkého Egypta. V katakombách byly pohřbeny mumifi-

65

kované ostatky Apisových býků s pompou a počtami hodnými králů.

Serapeum bylo s obrovskou námahou ručně vytesáno do tvrdé skály.

Erika dokázala pochopit úsilí věnované stavbě lidských hrobek, ale ne býčích. Byla přesvědčená, že s hrobkou Apisových býků je spojená nějaká

"záhada, kterou dosud nikdo nerozluštil. "Serapeum beru, řekla s úsměvem.

Gamal měl přes váhu, a tak mu vedro příliš nesvědčilo. V poledne vycházel i v Káhiře jen vzácně. Polední Sakkara byla skoro nad jeho síly. Když jeho řidič sledoval Eričino taxi, snažil se vymyslet nějaký způsob přežití. Třeba by se dal najít nějaký úkryt a mohl by nařídít šoferovi, aby Eriku sledoval, až se bude vracet do Káhiry. Eričin taxík před nimi zajel na parkoviště u sakkarského motorestu. Gamal se rozhlédl a vzpomněl si, že tu byl jako dítě s rodiči a musel projít hrbolatou, temnou podzemní jeskyní kvůli býkům. Ačkoliv ho jeskyně děsila, ještě pořád si vzpomínal, že tam byl rozkošný chládek.

"Není tady serapeum?" zeptal se řidiče a dotkl se jeho ramene.

"Zrovna támhle", ` odpověděl šofér a ukázal k začátku příkopu sloužícímu jako přístupová rampa.

Gamal pohlédl na Eriku, která vystoupila ze svého vozu a zkoumala řadu sfing vedoucí směrem k rampě. Zničehonic Gamal věděl, jak se ochladí. Kromě toho, pomyslel si, to bude zábava, uvidět zas po tolika letech serapeum.

Chalifa nebyl nijak šťastný a nervózně si projel rukou mastné vlasy.

Usoudil, že Gamal není takový amatér, jak předstírá. Byl až moc nonšalantní. Kdyby si tak jen byl jistý chlapcovými konečnými úmysly, postřelil by ho a dopravil živého k Yvonu de Margeau. Jenže musel počkat, až Gamal něco podnikne. Situace byla komplikovanější a nebezpečnější, než očekával. Chalifa našrouboval na hlaveň automatické pistole tlumič a chystal se vylézt z auta, když uviděl, že Gamal vstupuje do příkopu vedoucího k podzemnímu vchodu. Podíval se do mapy. Bylo to serapeum. Ohlédl se na Eriku, která blaženě fotografovala vápencovou sfingu a v tu chvíli Chalifa pochopil, že existuje jedna jediná příčina, proč Gamal vešel do serapea první. V chodbičkách bude Gamal číhat jako jedovatý had a uštkne, až to bude oběť nejméně očekávat. Serapeum bylo dokonalé místo pro vražedný útok.

Navzdory mnohaleté zkušenosti si Chalifa nebyl jistý, co má dělat. I on mohl vstoupit před Erikou Baronovou a pokusit se najít Gamalův úkryt, ale to by bylo příliš riskantní. Rozhodl se, že musí vejít s Erikou a udeřit první.

Erika sešla dolů po rampě ke vchodu. Neměla v lásce jeskyně a po pravdě řečeno si nijak nepotrpěla na uzavřené prostory. Ještě než vstoupila do serapea, pocítila vlhký chlad a šimravý pocit jí zvěstoval, že jí na stehnech naskočila husí kůže. Musela se nutit, aby pokračovala vpřed.

Ucouraný Arab s protáhlým, ostře řezaným obličejem od ní vzal peníze.

Serapeum působilo zlověstně.

Jakmile byla v šeré vstupní galerii, cítila Erika záhadné pouto, kterým

66

prvky egyptské kultury dokázaly zasáhnout lidi přes hranici věků. ěcemnělé chodbičky vypadaly jako tunely do podsvětí, vyjadřující věčnou moc záhrobí. Šla za Selimem hloub a hloub do bizarního bludiště. Kráčeli nekonečně dlouhou chodbou s nepravidelnými, hrubě tesanými stěnami, chatrně osvětlenými tu a tam zavěšenou slabou žárovkou. V prostorech mezi žárovkami ztěžovaly vidění temné stíny. Jiní turisté měli ve zvyku se zničehonic vynořovat ze stínu. Hlasy tu zněly dutě a odrážela je mnohonásobná ozvěna. V pravých úhlech k hlavní chodbě byly oddělené galerie, v každé z nich mamutí černý sarkofág pokrytý hieroglyfy. Velmi málo postranních galerií bylo osvětleno. Erika měla rychle pocit, že už toho viděla dost, ale Selim byl neodbytný, tvrdil, že nejlepší sarkofág je až na konci a že tam postavili dřevěné schodiště, aby bylo vidět i na řezby uvnitř.

Erika zdráhavě pokračovala za Selimem. Konečně dorazili na řečenou galerii a Selim ustoupil stranou, aby mohla Erika projít. Natáhla se, aby se chytila dřevěného zábradlí vedoucího na vyhlídkovou plošinu.

Chalifa už byl jen uzlíček nervů, jak sledoval Eriku v těsné blízkosti. Odjistil svou poloautomatickou pistoli a znovu si ji dal do pravé ruky pod sako. Jen o vlasek se ovládl, aby už několikrát nestřelil po turistech, kteří se náhle objevili ve tmě. Když obešel roh poslední galerie, byl sotva pět metrů za Erikou. V okamžiku, kdy uviděl Gamala, jednal reflexivně. Erika vystupovala po krátkém dřevěném schodišti přistaveném k boku naleštěného žulového sarkofágu. Gamal byl nahoře na plošině a shlížel dolů na šplhající Eriku. Ustoupil od okraje. Naneštěstí pro Chalifu byla Erika přímo mezi ním a Gamalem, zakrývala mu výhled a znemožňovala rychlý výstřel. V panice se Chalifa vrhl dopředu a odstrčil Selima ke straně. Vyřítel se po krátkém schodišti, srazil Eriku na kolena, povalil ji směrem k překvapenému Gamalovi. Z Chalifovy zakryté pistole vyletelo ohnivé světlo a smrtící střely zasáhly Gamala do hrudníku, kde pronikly srdcem. Začal zvedat ruce. Drobné rysy tváře se mu zkroutily bolestí a překvapením, když se začal kácet a padl na Eriku. Chalifa přeskočil dřevěnou balustrádu a vytáhl z opasku nůž. Selim vykřikl a pokusil se utéci. Turisté na plošině ještě pořád nechápali, co se děje. Chalifa se řítí chodbou směrem k elektrickému vedení, poskytujícímu primitivní osvětlení. Zaťal zuby pro případ šoku a přefízl nožem dráty, takže celé serapeum upadlo do naprosté tmy.

Káhira, 12.30

Stephanos Markoulis objednal sobě

i Evangelosi Papparisovi další skotskou. Oba pánové byli oblečeni do úpletových košil s rozhalenkami a seděli v rohovém boxu haly La Parisienne v hotelu Meridien. Stephanos měl nakyslou, nervózní náladu a Evangelos znal svého šéfa dost dobře na to, aby zůstal zticha.

67

"Zatracený Francouz," prohodil Stephanos s pohledem na hodinky.

"Říkal, že je dole hned, a už je to dvacet minut."

Evangelos pokrčil rameny. Mlčel, protože věděl, že ať řekne cokoli, bude to jen přilévání oleje do ohně Stephanosova hněvu. Místo toho se pohmatem přesvědčil, že malá pistole, kterou měl připevněnou na noze hned nad okrajem pravé boty, je na svém místě. Evangelos byl podsaditý muž s mohutnými rysy obličeje, zvláště obočím, které mu dodávalo poněkud neandertálského vzezření, až na to, že měl hlavu úplně holou.

V tu chvíli se Yvon de Margeau objevil ve dveřích se svým atašé kufříkem. Byl oděný v modrém blejzru se šálou uvázanou ve výstrihu košile. Následoval ho Raoul. Oba muži přejeli místnost pohledem.

"Tihle bohatí chlápci vypadají, jako by byli pořád na cestě na dostihy," řekl Stephanos sarkasticky. Zamával, aby upoutal Yvonovu pozornost.

Evangelos lehce posunul stůl, aby měl dost místa pro pohyb pravé ruky.

Yvon je uviděl a přistoupil k nim. Potřásl Stephanosovi rukou, a než usedl, představil Raoula.

"Jaký byl let?" zeptal se Yvon s předstíranou srdečností, když si objednali.

"Strašný," odpověděl Stephanos. "Kde jsou papíry starého pána?"

"Neplýtváš slovy, Stephanosi," řekl Yvon s úsměvem. "Možná je to tak nejlepší. V každém případě chci vědět, jestli jsi zabil Abdula Hamdiho."

"Kdybych Hamdiho zabil, myslíš, že bych se trmácel sem do těch horoucích pekel?" ušklíbil se Stephanos. Opovrhoval muži, jako byl Yvon, kteří za celý život nemuseli ani den skutečně pracovat.

Yvon věřil, že mlčení může být vůči osobám jako Stephanos užitečné.

Zdlouhavě a okázale si otevíral nový balíček gauloisek. Nabídl všem kolem, ale vzal si jen Evangelos. Sáhl po cigaretě, ale Yvon ho pozlobil tím, že mu podržel cigarety těsně mimo dosah, takže si mohl prohlédnout tetování na Evangelosově chlupatém, svalnatém předloktí. Byla to tanečnice huly a pod ní vytetované slovo "Havaj". Yvon konečně nechal Evangelose vzít cigaretu a zeptal se: "Jezdíte na Havaj často?"

"Jako kluk jsem se plavil na nákladní lodi," řekl Evangelos. Zapálil si gauloisku od svíčky na stole a opřel se dozadu.

Yvon se obrátil ke Stephanosovi, který začal jevit známky netrpělivosti.

Opatrnými pohyby si Yvon zapálil cigaretu zlatým zapalovačem, pak promluvil. "Ne," podotkl Yvon. "Ne, nemyslím, že bys přijel do Káhiry, kdybys zabil Hamdiho, ledaže by ti něco dělalo starosti, ledaže by se něco nevedlo. Ale abych ti řekl pravdu, Stephanosi, nevím, čemu věřit. Přijel jsi sem hodně rychle. To je trošku podezřelé. Kromě toho jsem se dozvěděl, že Hamdiho vrazi nebyli z Káhiry."

"Aha," vyštěkl Stephanos rozčileně. "Počkejme, jestlipak to správně chápu? Dozvěděl ses, že vrazi nebyli z Káhiry. Na základě té informace jsi usoudil, že zřejmě musí být z Athén. Takhle jsi uvažoval?" Stephanos se obrátil k Raoulovi.

"Jak pro toho člověka můžete pracovat?" Zaklepal si ukazováčkem na čelo.

68

Raoulovy tmavé oči ani nemrkly. Ruce mu spočívaly na kolenou. Byl

připraven k pohybu ve zlomku vteřiny.

"Je mi líto, že tě zklam, Yvone," řekl Stephanos, "ale po Hamdiho

vrazích se budeš muset poohlédnout jinde. Já to nebyl."

"To je škoda, ` utrousil Yvon, "odpovědělo by mi to`na spoustu otázek.

Máš nějakou představu, kdo by to třeba mohl udělat? `

Nemám ani zdání," řekl Stephanos, "ale mám pocit, že si Hamdi

" nadělal plno nepřátel. Co kdybys mě nechal nakouknout do Hamdiho papírů?"

Yvon zvedl ataše kufřík na stůl a položil prst na zámeček. Odmítl se.

"Ještě jednu otázku. Máš ponětí, kde je socha Setiho I.?"

"Naneštěstí ne," řekl Stephanos s hladovým pohledem na kufřík.

"Já tu sochu chci," prohlásil Yvon.

"Kdybych se o ní doslechl, dám ti vědět," slíbil Stephanos.

"Nedals mi možnost podívat se na tu, co je v Houstonu," řekl Yvon a upřeně Stephanose pozoroval.

Stephanos vzhlédl od kufříku a ve tváři měl výraz překvapení. "Proč si myslíš, že jsem měl něco společného s houstonskou sochou?"

" Řekněme, že to vím," poznamenal Yvon.

"

Dozvěděl ses to z Hamdiho papírů?" zeptal se Stephanos hněvivě.

Místo odpovědi cvakl Yvon zámečkem svého kufříku a vysypal na stůl Hamdiho korespondenci. Opřel se dozadu a ledabyle uskrákal pernod, zatímco Stephanos rychle přehraboval dopisy. Našel svůj dopis Abdulovi Hamdimu a odložil jej stranou. "Je to všechno?" zeptal se.

"Nic víc jsme nenašli odpověděl Yvon. Znovu věnoval svou pozornost skupině.

Prohledals to tam dobře?" zeptal se Stephanos.

Yvon se podíval na Raoula, který souhlasně přikývl. "Moc dobře," odpověděl Raoul.

"Muselo toho být víc," řekl Stephanos. "Nedovedu si představit, že by ten prevít stará blůfoval. Tvrdil, že chce pět tisíc dolarů v hotovosti, jinak ty papíry předá úřadům." Stephanos znovu prohledával doklady, tentokrát pomaleji.

"Kdyby ses zamyslel, co bys řekl že se mohlo stát s tou Setiho sochou zeptal se Yvon a znovu upil pernodu.

"Nevím," řekl Stephanos, aniž by vzhlédl od dopisu adresovaného Hamdimu od prostředníka v Los Angeles. "Ale jestli ti to je něco platné, můžu tě ujistit, že je pořád ještě tady v Egyptě."

Zavládlo vyčkávané ticho. Stephanos se zabýval čtením. Raoul a Evangelos pozorovali jeden druhého přes svoje sklenky. Yvon se díval z okna.

I on si myslel, že Setiho socha je pořád ještě v Egyptě. Ze svého místa viděl na vodní plochu tvořenou ramenem Nilu.

Uprostřed řeky se třpytila nilská fontána stříkající vysoko do vzduchu proud vody. Po stranách obrovského tryskajícího proudu se objevovaly početné malícké duhy. Yvon myslel na Eriku Baronovou a doufal, že Chalifa Chalil je tak dobrý, jak Raoul tvrdil.

69

Pokud Stephanos zabil Hamdiho a podniká něco proti Erice, Chalifá si svůj plat zaslouží.

"A co ta americká ženská?" zeptal se Stephanos, jako by četl Yvonovy myšlenky. "Chci ji vidět."

"Bydlí v Hiltonu," odpověděl Yvon. "Ale je na celou tu věc kapku netýkavá. Takže s ní zacházej opatrně. Je to jediné pojítko, které máme na Setiho sochu."

Ta socha mě teď nezajímá," řekl Stephanos a odstrčil korespondenci.

"

"Ale chci s ní mluvit a slibuju, že budu taktní jako vždy. Pověz mi, dozvěděl ses vůbec něco o tom Abdulovi Hamdim?"

"Moc ne. Pocházel z Luxoru. Přišel do Káhiry před několika měsíci a zřídil si tu nový obchod se starožitnostmi. Má syna, který ještě pořád obchoduje se starožitnostmi v Luxoru."

"Navštívil jsi toho syna?" zeptal se Stephanos.

"Ne," řekl Yvon a vstal. Už měl Stephanose dost. "Nezapomeň mi dát vědět, kdyby ses dozvěděl něco o té soše. Můžu si to dovolit." S lehkým úsměvem se Yvon obrátil. Raoul vstal a následoval ho.

"Věříš mu?" zeptal se Raoul, když byli venku ze dveří.

, "Nevím, co si mám myslet," přiznal Yvon a pokračoval v chůzi. "Jestli mu věřím, je jedna věc, jestli mu důvěřuju, je věc druhá. Je to ten největší oportunista, kterého jsem kdy poznal, bez debat. Chci, abys upozornil Chalifu, že musí být mimořádně opatrný, až se Stephanos sejde s Erikou. Pokud se jí pokusí ublížit, ať ho zastřelí."

Vesnice v Sakkaře, 13.48

V místnosti byla jedna moucha, která létala zmateně mezi dvěma okny.

V jinak tichém uzavřeném prostoru znělo její bzučení hlasitě, zvlášť když se tloukla o sklo. Erika se rozhlédla. Strop a stěny byly obílené. Jedinou ozdobou byl usměvavý plakát Anwara Sadata. Jediné dřevěné dveře byly zavřené.

Erika seděla na židli s rovným opěradlem. Nad ní visela ze stropu žárovka na roztřepeném drátě. Vedle dveří byl kovový stolek a další židle, stejná jako ta, na které seděla. Erika vypadala zbědovaně. Kalhoty měla na pravém koleně roztržené a pod nimi odřeninu. Žáda béžové blůzy pokrývala velká skvrna zaschlé krve.

Natáhla ruku a pokusila se posoudit, jestli se třas už mírní. Dalo se to těžko posoudit. V jednu chvíli si myslela, že začne zvracet, ale nausea pominula. Teď cítila střídavé vlny závratí, které dokázala potlačit, když pevně zavřela oči. Nebylo pochyb, že je stále ještě ve stavu šoku, ale už začínala myslet jasněji. Věděla například, že ji odvezli na policejní stanici v sakkarské vesnici.

Erika si zammula ruce a všimla si, že zvlhnou, jakmile si vzpomene na události v serapeu. Když na ni Gamal padl, myslela si nejdřív, že je to

70

půdní zával. Zoufale se snažila osvobodit, ale nešlo to kvůli úzkým prostorám dřevěného schodiště. Kromě toho byla tma tak hustá, že si ani nebyla jistá, jestli má vůbec otevřené oči. A pak ucítila na zádech teplou, lepkavou tekutinu. Až později přišla na to, že to byla krev umírajícího muže, který ležel na ní.

Erika se otrásla, aby potlačila další nával nevolnosti a vzhledla, když se

otevřely dveře. Tentýž muž, kterému prve trvalo třicet minut, než vyplnil zlomenou tužkou jakýsi úřední formulář, se znovu objevil. Mluvil trochu anglicky, ale horlivě gestikuloval na Eriku, aby ho následovala. Obstarožní pistole v pouzdře na jeho opasku ji neuklidnila. Už zažívala ten byrokratický chaos, kterého se Yvon obával: zřejmě ji budou považovat spíš za podezřelou než za nevinnou oběť. Od okamžiku, kdy se na scéně objevily

"úřady", nastal bláznec. V jedné chvíli se dva policisté tak hádali nad

jakýmsi důkazem, až se skoro poprali. Erice vzali pas a odvezli ji do Sakkary v zamčené dodávce, kde bylo vedro jako v peci. Nesčetněkrát žádala, aby jí dovolili zavolat na americký konzulát, ale v odpověď se jen krčilo rameny, zatímco se muži dál hádali, co s ní mají udělat.

Erika teď následovala muže se starou zbraní přes napůl spadlou policejní stanici ven na ulici. Stejná dodávka, která ji přivezla ze serapea do vesnice, čekala s nastartovaným motorem. Erika se pokusila požádat o svůj pas, ale místo odpovědi ji muž ve spěchu naložil do zadu do vozu. Dveře se zavřely a zamkly.

Anwar Selim už byl zkroutený na dřevěném sedátku. Erika ho neviděla od katastrofy v serapeu a měla takovou radost, že se s ním zase shledala, že ho skoro objala, prosila ho, aby jí slíbil, že všechno bude opět v pořádku. Když ale nastoupila do vozu, zachmuřil se na ni a odvrátil hlavu.

"Já to věděl, že s vámi budou potíže," řekl, aniž by se na ni podíval.

, "Se mnou, potíže?" Všimla si, že má na rukou želízka, a zarazila se.

Vůz vyrazil vpřed a oba pasažéři se měli co držet. Erika cítila, jak jí po zádech stéká pot.

"Od první chvíle jste se chovala divně," řekl Selim, "zvlášť v tom muzeu.

Něco jste plánovala. A já jim to povím."

"Já. . .," začala Erika. Ale nepokračovala. Strach jí zastřel mozek. Měla ohlásit Hamdího vraždu.

Selim se na ni podíval a plívl na podlahu vozu.

Káhira, 15.10

Když Erika vystoupila z dodávky,

poznala roh náměstí El Tahrir. Věděla, že je poblíž Hiltonu a přála si, aby se směla vrátit do svého pokoje, zatelefonovat si a najít pomoc. Pohled na Selima v poutech jen zvýšil její úzkost. Uvažovala, jestli je zatčena.

Nahnali ji a Selima do budovy Všeobecné bezpečnostní policie, která se

hemžila lidmi. Pak je rozdělili. Erice vzali otisky prstů, vyfotografovali ji a nakonec eskortovali do místnosti bez oken. Její strážný britce zasalutoval Arabovi, který si u prostého dřevěného stolu četl v nějakém fasciklu. Aniž by vzhlédl, mávl pravou rukou a Eričin strážný odešel. Tiše za sebou zavřel dveře. Erika zůstala stát. Bylo ticho, až na zašustění stránek, když je muž obracel. Ve světle zářivek mu holá hlava svítila jako naleštěné jablko. Rty měl tenké a při čtení jimi lehce pohyboval. Byl dokonale oděný v bílé vojenské uniformě s vysokým límcem.

Epoletou na levém rameni měl protažený černý kožený řemen, upevněný k širšímu černému opasku, na kterém byla zavěšena automatická pistole v pouzdře. Muž otočil poslední stránku a Erika zahlédla americký pas, přisvorkovaný k fasciklu. Zadoufala, že bude mluvit s někým rozumným.

Prosím, posadte se, slečno Baronová," řekl policista a stále ještě ani nevzhlédl. Hlas měl strohý, bez emocí. Měl knír, zastřižený do čárky podobné noži. Dlouhý nos se mu na konci zahýbal dolů.

Erika si rychle sedla na dřevěnou židli naproti stolu. Pod ním spatřila vedle policistových naleštěných bot svou plátěnou tašku. Bála se, že ji vidí naposled.

Policista odložil fascikl, pak zvedl pas. Otevřel jej u Eričiny fotografie a putoval očima sem a tam mezi ní a fotografií. To se opakovalo několikrát. Pak se natáhl a položil pas na stůl vedle telefonu.

"Jsem poručík Iskander," řekl policista a sepal ruce na desce stolu.

Odmlčel se a upřeně hleděl na Eriku. "Co se stalo v serapeu?"

"Já nevím," zakoktala Erika. "Šla jsem nahoru po nějakých schodech, podívat se na sarkofág, a pak mě zezadu někdo srazil. Potom někdo padl na mě a zhaslo světlo."

"

Viděla jste toho, kdo vás srazil?" Mluvil s lehkým anglickým přízvukem.

"Ne," řekla Erika. "Stalo se to všechno hrozně rychle."

"Oběť byla zastřelena. Neslyšela jste výstřely?"

"Ne, skutečně ne. Slyšela jsem několik zvuků, jako když se klepe koberec, ale výstřely ne."

Poručík Iskander přikývl a něco zapsal do fasciklu. "Co se stalo potom?"

"Nemohla jsem se dostat zpod toho muže, co na mně ležel," řekla Erika. Znovu si vzpomněla na ten pocit hrůzy. "Někdo křičel, myslím, ale nejsem si tím opravdu jistá. Vzpomínám si, že kdosi přinesl svíčky. pomohli mi vstát a někdo řekl, že ten člověk je mrtvý."

"To je všechno?"

"

Přišli hlídači, pak policie."

"Podívala jste se na toho muže, který byl zastřelen?"

Tak trochu. Dělal mi potíže dívat se na něj."

"Viděla jste ho už někdy?"

"Ne," řekla Erika.

Iskander sáhl dolů a zvedl tašku. Přistrčil ji k Erice. "Podívejte se, jestli vám něco nechybí."

Erika překontrolovala obsah kabelky. Kamera, průvodce, naprsn řetaz

- všechno se zdálo nedotčené. Spočítala peníze a zkontrolovala cestovní šeky. "Zřejmě je tu všechno."

"Takže oloupena jste nebyla."

"Ne," odpověděla Erika. "Nejspíš ne."

"Jste vystudovaná egyptoložka. Je to tak?" zeptal se poručík Iskander.

"Ano," přikývla Erika.

"Překvapuje vás, když vám řeknu, že ten muž, který byl zabit, pracoval pro Úřad starožitností?"

Erika uhnula pohledem před Iskanderovými studenými očima ke svým rukám, poprvé si všimla, že se pohybují.

Zklidnila je a přemýšlela. Ačkoliv cítila nutkání odpovědět rychle na Iskanderovu otázku, věděla, že otázka, kterou jí právě položil, je důležitá, snad nejdůležitější z celého rozhovoru.

Připomněla jí Ahmeda Chazzana. Řekl jí, že je ředitelem Oddělení starožitností. Možná by ji mohl pomoci.

"Nejsem si jistá, jak odpovědět," přiznala nakonec. "Nepřekvapuje mě muž pracující pro Úřad starožitností. Mohl to být kdokoli. Rozhodně

"jsem ho neznala. "

"Proč jste navštívila serpa eum" zeptal se poručík Iskander.

Erika si vzpomněla na Selimovy výhružné poznámky ve voze, takže si pečlivě promyslela odpověď. "Navrhl mi to průvodce, kterého jsem si na dnešek najala," řekla.

Poručík Iskander otevřel fascikl a znovu něco napsal.

"Mohu se na něco zeptat?" zeptala se Erika nejistě.

` "Zajisté."

"Znáte Ahmeda Chazzana?"

"Ovšem," řekl poručík Iskander. "Vy znáte pana Chazzana?"

"Ano, a velmi ráda bych s ním mluvila," řekla Erika.

Poručík Iskander se natáhl a zvedl sluchátko telefonu. Při vytáčení čísla Eriku pozoroval. Neusmíval se.

Káhira, 16.05

Cesta se zdála nekonečná. Chodby se

před ní táhly tak daleko až z nich perspektiva udělala špendlíkové hlavičky. A byly přečpané lidmi. Egypťané, oblečení do všeho možného, od hedvábných obleků až po roztrhané galabie, byli seřazeni ve frontách nebo spěchali z kanceláří. Někteří spali na zemi, takže je Erika a její strážce museli překračovat. Vzduch byl zhoustlý cigaretovým kouřem, česnekm a mastným pachem skopového.

Když Erika dorazila do přední kanceláře Úřadu starožitností, vzpomněla si na množství psacích stolů a starodávných psacích strojů z předchozího večera. Rozdíl byl v tom, že teď byly všechny obsazené okázale pracujícími civilními zaměstnanci. Po krátkém čekání uvedli Eriku do zadní kanceláře. Byla klimatizovaná a chlad byl pro ni vítanou úlevou.

73

Ahmed stál za psacím stolem a díval se z okna. Mezi Hiltonem a kostrou nového hotelu Intercontinental bylo vidět cípek Nilu. Otočil se, když vstoupila Erika.

Byla připravena vylít ze sebe své problémy jako rozvodněná řeka a prosit Ahmeda, aby jí pomohl. Něco v jeho výrazu ji však přinutilo, aby se držela zpátky. Ve tváři měl smutek. Oči měl zamžené a husté, tmavé vlasy rozcuchané, jako by si je opakovaně prohraboval prsty.

"Není vám něco?" zeptala se Erika, upřímně dojatá.

"Ne," řekl Ahmed pomalu. Hlas měl váhavý, stísněný. "Nikdy jsem si nepředstavoval, jaká strážáž to bude, vést tohle oddělení." Klesl na svou židli, na okamžik zavřel oči.

Předtím Erika jen tušila jeho citlivost. Teď se jí chtělo obejít stůl a muže ukonejšit.

Ahmed otevřel oči. "Promiňte", řekl. "Prosím posadte se".

Erika poslechla.

"Informovali mě o tom, co se stalo v serapeu, ale rád bych slyšel ten příběh od vás, vašimi slovy."

Erika začala od začátku. Chtěla povědět všechno. Zmínila se i o muži v muzeu, který ji znervózněl.

Ahmed napjatě naslouchal. Nepřerušil ji. Teprve když skončila, promluvil. "Ten muž, který byl zastřelen, se jmenoval Gamal Ibrahim a pracoval tady, v Oddělení starožitností. Byl to dobrý hoch." Ahmedovi se zaleskly v očích slzy. Vidět tak zjevně silného muže natolik pohnutého, to se tak nepodobalo všem americkým mužům, které znala, že Erika až zapomněla na všechny vlastní potíže. Tato schopnost projevovat city, to byla značně přitažlivá vlastnost. Ahmed sklopil zrak a ovládl se, než pokračoval. "Viděla jste vůbec dopoledne Gamala?"

"Asi ne," řekla Erika, ale nepřesvědčivě. "Možná jsem ho zahlédla ve stánku s občerstvením v Memphisu, ale nejsem si tím jistá."

Ahmed si prohrábl prsty husté vlasy. "Povězte mi," řekl. "Gamal už byl na dřevěné plošině v serapeu, když jste začala vystupovat po schodech."

"To je pravda," souhlasila Erika.

"Považuji to za podivné," mínil Ahmed.

"Proč?" otázala se Erika. Zdálo se, že je Ahmed trochu v rozpacích. "Jen tak přemýšlím," řekl vyhybavě. "Nic z toho mi nedává smysl."

"Já mám tentýž pocit, pane Chazzane. A chci vás ujistit, že s tou záležitostí nemám nic společného. Nic. A myslím si, že by mi mělo být umožněno zavolat si na americké velvyslanectví."

"Můžete si zavolat na americké velvyslanectví," řekl Ahmed, "ale upřímně řečeno, není třeba."
"Myslím, že potřebuju pomoc."

"Slečno Baronová, je mi líto, že vás dnes obtěžovali. Ale skutečně je to náš problém. Můžete telefonovat kamkoliv, až se vrátíte do svého ho-

74

"Vy mě tu nezadržíte " zeptala se Erika. Skoro se bála uvěřit tomu co slyšela.

, ,Ovšemže ne," řekl Ahmed.

"To je dobrá zpráva," mínila Erika. "Ale je tu ještě jedna věc, o které

vám musím povědět. Měla jsem vám to říct už včera večer, jenže jsem se bála. Ale stejně. . " Hluboce se nadechla. "Strávila jsem dva velmi podivné a rozčilující dny. Nejsem si jistá, který z nich byl horší. Včera odpoledne jsem byla nechtíc svědkem další vraždy, ať to zní jak chce neuvěřitelně." Erika se mimoděk zachvěla. "Náhodou jsem viděla, jak starce jménem Abdul Hamdi zabili tři muži, a = "
Ahmedova židle bouchla o podlahu. Zaklonil se. "Vy jste skutečně spatřila jejich tváře?" Jeho překvapení a zájem byly očividné.

"Ano, dva z nich. Třetího ne", řekla Erika.

"Dokázala byste identifikovat ty, které jste viděla?" zeptal se Ahmed.

"Možná. Nejsem si jistá. Ale chci se vám omluvit, že jsem vám to nepověděla včera večer. Skutečně jsem se bála."

"Chápu," přisvědčil Ahmed. "Nedělejte si starosti. Postarám se o to.
Ale nepochybně k vám budeme mít další otázky."

"Další otázky. " řekla Erika zaraženě. "Opravdu ráda bych co nejdřív odjela z Egypta. Tahle cesta není taková, jak jsem si ji plánovala."

Je mi líto, slečno Baronová," řekl Ahmed, kterému se vracelo sebevědomí, které si Erika pamatovala z předchozího večera. "Za daných okolností vám nebude povoleno odjet, dokud se tyto záležitosti nevyjasní nebo dokud si nebudeme jisti, že už nám nemůžete v ničem pomoci. Ale můžete se cítit svobodná v tom smyslu, že máte volnost pohybu - jen mi dejte vědět, kdybyste měla v plánu odjet z Káhiry. Znovu zdůrazňuji, máte veškerou volnost prodiskutovat svůj problém s americkým velvyslanectvím, ale pamatujte si, že mají málo co mluvit do našich vnitřních záležitostí."

"Být zadržena v rámci celé země je daleko lepší než sedět ve vězení " řekla Erika se slabým úsměvem. "Jak dlouho myslíte, že potrvá, než mi povolíte odjezd?"

"Těžko říct. Snad týden. Ačkoliv to možná bude obtížné, navrhuji",

"abyste se pokusila považovat své zážitky zde za nešťastnou náhodu. Myslím, že byste se měla pokusit trochu se z Egypta těšit". Ahmed si chvíli pohrával s tužkou než dodal: "Jako zástupce vlády bych vás dnes rád , ` pozval na večeři a ukázal vám, že Egypt dokáže být velmi příjemný".

"Děkuju," řekla Erika, upřímně pohnutá Ahmedovou péčí, "ale bohužel už mám něco domluveného s Yvonem de Margeau."

"Ach, chápu," řekl Ahmed s pohledem stranou. No, přijměte, prosím, mé omluvy jménem vlády. Zavezu vás do hotelu a slibuji, že budu k dosažení."

Vstal a přes stůl potřásl Erice rukou. Jeho stisk byl příjemně silný a pevný. Erika vyšla z místnosti, překvapená, že rozhovor skončil tak náhle, a užaslá z toho, že je volná.

Jakmile odešla, zavolal si Ahmed do své kanceláře Zakiho Riada,

S F I N G A 7/5

zástupce ředitele. Riad byl v oddělení o patnáct let déle, ale přeskočili ho při Ahmedově bleskové cestě k ředitelování. Ačkoliv to byl inteligentní muž s rychlým úsudkem, fyzicky byl přesně opačný typ než Ahmed. Byl obézní, s rozměklými rysy obličeje a vlasy měl tmavé a drobně kučeravé jako srst karakulské ovce. Ahmed přistoupil k obrovské mapě Egypta a obrátil se, když se jeho zástupce posadil. "Co si po tom všem myslíš, Zaki?"

"

"Nemám nejmenší poněti, odpověděl Zaki. Otřel si čelo, které se mu potilo navzdory klimatizaci. Rád viděl Ahmeda v tísní.

"Zaboha si nedokážu představit, proč zastřelili Gamala," řekl Ahmed a udeřil se pěstí do nastavené dlaně. "Bože, mladý člověk s dětmi. Myslíš, že má jeho smrt něco společného se skutečností, že sledoval Eriku Baronovou?"

"Nevím, jak," řekl Zaki, "ale ta možnost tu asi je." Poslední poznámka měla být popíchnutím. Zaki si zastrčil do úst nezapálenou dýmku, nedbaje popela, který se mu sypal na hruď.

Ahmed si zakryl oči dlaní a masíroval si temeno. Pak pomalu nechal sklouznout ruku po tváři, aby si přihladil svůj přepychový knír. "Prostě to nedává smysl." Obrátil se a pohlédl na velkou mapu. "Jestlipak se v Sakkaře něco děje? Třeba se ilegálně objevily nějaké nové hrobky." Vrátil se a znovu usedl za stůl. "Co mě víc rozčiluje, že přistěhovalecký úřad mě upozornil na dnešní příjezd Stephanose Markoulise. Jak viš, nejedí sem často." Ahmed se předklonil a zadíval zpřímá na Zakiho Riada. "Pověz mi, co hlásila policie o Abdulu Hamdim?"

"Hodně málo," řekl Zaki. "Zřejmě ho vyloupili. Policie vyšetřila, že ten stařík v poslední době dělal náramně dobré obchody, přestěhoval svůj obchod se starožitnostmi z Luxoru do Káhiry. A současně si mohl dovolit nakoupit hodnotnější kusy. Určitě měl peníze. A tak ho vyloupili."

"Mají zdání, odkud měl peníze?" zeptal se Ahmed.

"Ne, ale někdo by to vědět mohl. Ten starý muž má syna, který obchoduje se starožitnostmi v Luxoru."

"Mluvila s tím synem policie?" zeptal se Ahmed.

"Pokud vím, ještě ne," řekl Zaki. "To by bylo na policii moc logické.

Vlastně je to vůbec nezajímá."

"Mě to zajímá," prohlásil Ahmed. "Zaříd' mi na dnešní večer leteckou přepravu do Luxoru. Zítra ráno navštívím syna Abdula Hamdiho. Taky pošli pár stráží navíc do sakkarské nekropole."

"Viš jistě, že je správná doba, abys odjel z Káhiry?" zeptal se Zaki.

Zamířil na něj troubelí dýmky. "Jak jsi naznačil, když je v Káhiře Stephanos Markoulis, něco se děje."

"Možná, Zaki," připustil Ahmed, "ale já myslím, že se potřebuju dostat odsud a strávit den dva ve svém domě u Nilu. Nemohu si pomoci, ale cítím se strašně odpovědný za chudáka Gamala. Když se cítím takhle stísněný, je pro mě Luxor balzám na nervy."

"A co ta americká žena, Erika Baronová?" Zaki si zapálil dýmku zapalovačem z nerezavějící oceli.

76

"Ta je v pořádku. Je vyděšená, ale zřejmě se dá dohromady, než bude odjíždět. Nejsem si jistý, jak bych reagoval, kdybych byl během čtyřiařidvaceti hodin svědkem dvou vražd, zvláště kdyžby na mě jedna z obětí spadla."

Zaki několikrát uvážlivě zabafal ze své dýmky, než pokračoval. "Podivné. Jenže, Ahmede, když jsem se ptal na slečnu Baronovou, neptal jsem se na její zdraví. Chci vědět, jestli ji máme sledovat."

"Ne", zvolal Ahmed hněvivě. "Dnes večer ne. Bude s de Margeauem."

Skoro okamžitě, jak ta slova vypustil z úst, cítil se Ahmed trapně. Jeho emoce nebyly na místě.

"To se ti nepodobá, Ahmede," řekl Zaki. Zadíval se na ředitele velmi pozorně. Znal Ahmeda několik let a Ahmed nikdy neprojevoval zájem o ženy. A teď to najednou vypadalo, jako by Ahmed žárlil. Zakiho vnitřně potěšilo, když na Ahmedovi objevil potenciální lidskou slabost. Naučil se nenávidět Ahmedovu bezúhonnost. "Možná to tak bude nejlepší, když pojeděš na pár dní do Luxoru. Já rozhodně moc rád zařídím tady v Káhiře všechno, co je třeba, a osobně dohlédnu na tu Sakkaru."

Káhira, 17.35

Když vládní automobil zastavil před

Hiltonem, Erika pořád ještě nebyla schopna uvěřit, že je propuštěná.

Otevřela dveře, ještě než auto docela zastavilo, a děkovala řidiči, jako by měl s jejím propuštěním něco společného.

Vstupovat do Hiltonu bylo tak trochu jako vracet se domů.

V hale bylo opět mimořádně rušno. Odpolední mezinárodní lety přivázely souvislý proud pasažérů. Většina z nich čekala na svých zavazadlech, zatímco se nepříliš pilný hotelový personál snažil vypořádat s denním přírůstkem.

Erika si uvědomila, jak nemístně musí vypadat. Bylo jí horko, byla zpocená a špinavá. Na zádech měla pořád ještě velkou krvavou skvrnu a bavlněné kalhoty měla v žalostném stavu, špinavé a s dírou na koleně.

Kdyby existovala nějaká jiná cesta do jejího pokoje, byla by ji použila.

Naneštěstí musela jít přímo přes veliký červeno-modrý orientální koberec pod hlavním křišťálovým lustrem. Bylo to, jako přejít jeviště ve světle reflektorů, a lidé na ni upřeně zírali.

Jeden z mužů u recepčního pultu ji zahlédl a zamával perem, ukazoval jejím směrem. Erika zrychlila krok a dorazila k výtahu. Stiskla knoflík, bála se ohlédnout, kdyby ji chtěl někdo zastavit. Stiskla knoflík výtahu ještě několikrát, zatímco ukazatel poschodí se pomalu přibližoval k přízemí. Dveře se otevřely. Vstoupila do kabiny a požádala obsluhujícího muže o deváté poschodí. Mlčky přikývl. Dveře se začaly zavírat, ale než se dovřely, zachytila jejich okraj nějaká ruka a přinutila obsluhovatele, aby zase otevřel. Erika ucouvla k zadní stěně kabiny a zadržela dech.

"Nazdárek", řekl mohutný muž ve stetsonu a kovbojských holínkách.

"Vy jste Erika Baronová?"

77

Erika otevřela ústa, ale nedostala ze sebe ani slovo.

"Já se jmenuju Jeffrey John Rice, z Houstonu. Vy jste Erika Baronová?" Chlap dál držel dveře, aby se nemohly zavřít.

Muž, obsluhující výtah, stál jako zkamenělý.

Erika souhlasně přikývla jako provinilé dítě.

"To mě moc těší, že vás poznávám, slečno Baronová." Jeffrey Rice napřáhl ruku.

Erika ji stiskla jako automat. Jeffrey Rice ji bouřlivě zapumpoval. "To je ale radost, slečno Baronová. Rád bych vás představil své ženě."

Aniž by pustil její ruku, vyvekkl Jeffrey Rice Eriku z výtahu. Zapotácela se, jen taktak zachránila tašku, když jí držadlo sklouzlo z ramene.

"Čekáme na vás už celé hodiny," řekl Rice a táhl Eriku přes halu.

Po čtyřech nebo pěti potácivých krocích se jí podařilo vyprostit ruku.

"Pane Rici," zastavila se, "ráda bych vaši ženu poznala, ale někdy jindy.

Mám za sebou velmi podivný den."

"Vypadáte trochu otrhaně, zlato, ale pojďte si něco vypít." Znovu se natáhl a vzal Eriku za zápěstí.

"Pane Rici!" ohradila se Erika ostře.

"No tak, zlato. Objeli jsme půlku světa, abychom se s vámi setkali."

Dívka pohlédla do opálené, bezvadně oholené tváře Jeffreyho Rice.

"

Jak to myslíte, pane Rici?"

"Přesně jak to říkám. Moje žena a já jsme za vámi přijeli z Houstonu.

Letěli jsme celou noc. Naštěstí mám vlastní letadlo. To nejmenší, co pro nás můžete udělat, je vypít si s námi skleničku."

Náhle si uvědomila, odkud to jméno zná. Jeffrey Rice má tu houstonskou sochu Setiho I. S doktorem Lowerym mluvila pozdě v noci, ale teď si vzpomněla.

"Vy jste přijeli z Houstonu?"

"Přesně tak. Přiletěli. Přistáli jsme před pár hodinami. A teď se, prosím, seznámte s mou ženou Priscillou."

Erika se nechala odtáhnout přes halu, kde byla představena Priscille Riceové, jižanské krásce s hlubokým dekoltem a hodně velkým diamantovým prstenem, který úspěšně soutěžil co do třpytu s obrovským lustrem.

Její jižanský přízvuk byl ještě výraznější než manželův.

Jeffrey Rice zatlačil svou ženu a Eriku do koktejlového baru Taverna.

Jeho panovačné chování a silný hlas urychlily obsluhu, zvlášť proto, že rozdával jakožto spropitné egyptské jednolibrové bankovky. V přítomnosti koktejlového baru si Erika připadala trochu méně podezřelá. Sedli si do rohového boxu, kde Eričiny potrhané a pošpiněné šaty nebyly vidět.

Jeffrey Rice objednal bourbon sobě a své ženě a vodku s tonikem Erice, která shledala, že se uklidňuje, ba dokonce směje historkám, které vysoký Texasan vyprávěl o nedávných zážitcích s celníky. Dopřála si ještě jednu vodku s tonikem.

"Takže k věci", řekl Jeffrey Rice a ztlumil hlas. "Rozhodně nechci kazit tuhle sešlost, ale přijeli jsme zdaleka. Proslýchá se, že jste viděla sochu faraóna Setiho I."

78

Erika si všimla, že Riceovo vystupování se dramaticky změnilo. Pomyslela si, že pod tím rozmarným texaským bonvivánem se skrývá zdatný obchodník.

Dr. Lower říkal, že byste chtěla pár fotografii té méj sochy, zvlášť

hieroglyfů na podstavci. Mám ty fotky tadyhle." Jeffrey Rice vytáhl z kapsy saka obálku a podržel ji ve vzduchu.

"Heleďte, hrozně rád vám to dám, pokud mi prozradíte, kde jste viděla tu sochu, co jste o ní povídala doktoru Lowerymu.

Víte, měl jsem v plánu darovat svoji sochu městu Houstonu, ale nebude to nic tak zvláštního, jestli se jich bude po světě povalovat celá halda. Jinými slovy, chci koupit sochu, kterou jste viděla. Moc ji chci mít.

Přesněji řečeno, dám deset tisíc dolarů každému, kdo mi může jenom povědět, kde je, abych ji mohl koupit. Včetně vás."

Erika postavila sklenku a zadívala se na Jeffreyho Ricea. Poté, co viděla

nezastřenou chudobu Káhiry, věděla, že deset tisíc dolarů tady bude mít stejný účinek jako milión dolarů v New Yorku. Způsobí to neuvěřitelný zmatek v káhirském podsvětí. Jestliže smrt Abdula Hamdiho měla bezpochyby spojitost se sochou, těch deset tisíc dolarů, nabídnutých za pouhou informaci, může mít za následek nesčetné další smrti. Byla to děsivá myšlenka.

Erika rychle popsala svůj zážitek s Abdulem Hamdim a sochou Setiho I.

Rice napjatě poslouchal, zapsal si jméno Abdula Hamdiho. "Nevíte, jestli sochu viděl ještě někdo jiný?" zeptal se. Posunul si stetoskop do týla.

"Pokud vím, ne", řekla Erika.

"Víte ještě někdo, že Abdul Hamdi měl tu sochu?"

"Ano," přisvědčila Erika. "Monsieur Yvon de Margeau. Bydlí v hotelu Meridien. Naznačil, že si Hamdi dopisoval s potenciálními kupci po celém světě, takže nejspíš existuje spousta lidí, kteří věděli, že Hamdi tu sochu má."

"To vypadá, jako že to bude větší legrace, než jsme čekali," prohodil Rice, naklonil se přes stůl a poplácal manželku po štíhlém zápěstí. Obrátil se zpět k Ericce a podal jí obálku s fotografiemi. "Máte zdání, kde socha může být?"

Erika zavrtěla hlavou. "Nemám vůbec ani tušení," řekla a vzala obálku.

Navzdory chabému osvětlení se nemohla dočkat, až uvidí obrázky. Vytáhla je tedy a zblízka se podívala na první.

"To je panečku socha, co?" řekl Rice, jako by ukazoval Ericce snímky svého prvorozeného dítěte. "Všechny ty Tutíkovy krámy vedle toho vypadají jako hračky pro děti."

Jeffrey Rice měl pravdu. Při pohledu na fotografie Erika uznávala, že je socha úchvatná. Všimla si také ale něčeho jiného. Pokud si dokázala vzpomenout, byla socha identická s tou, kterou viděla. Pak zaváhala. Při ohledu na Riceovu sochu bylo zřejmé, že pravá ruka drží žezlo posázené drahokamy. Pamatovala si, že Abdulova socha držela žezlo v levici. Sochy nebyly stejné, byly to zrcadlové obrazy! Erika prolistovala ostatní fotografie. Byly to obrázky sochy ze všech úhlů, velmi dobré snímky, zřejmě profesionální.

Na konci byly zvětšené výřezy. Erika cítila, jak se jí zrychlu-

79

je tep, když spatřila hieroglyfy. Bylo příliš tma, než aby viděla symboly jasně, ale když přiblížila fotografii k očím, rozeznala dvě faraónské kartuše. Byla to jména, Seti I. a Tutanchamón. Ohromující.

"Slečno Baronová," řekl Jeffrey Rice, "bylo by nám potěšením, kdybyste s námi povečeřela." Priscilla Riceová se mile usmála, aby potvrdila manželovo pozvání.

"Děkuju," řekla Erika. Vrátila fotografie do obálky. "Naneštěstí už mám něco domluveného. Snad někdy jindy, jestli zůstanete v Egyptě."

"Samozřejmě" souhlasil Jeffrey Rice. "Anebo se v a vaši hosté můžete dnes večer připojit k nám."

Erika okamžik uvažovala, pak tu možnost zamítla. Jeffrey Rice a Yvon de Margeau by šli k sobě jako olej a voda. Erika už se chtěla omluvit, když si vzpomněla na něco jiného. "Pane Ricei, jak jste koupil tu svou sochu Setiho I.?" Hlas měla zdráhavý, protože si nebyla jista patřičností své otázky.

"Za peníze, má milá!" rozesmál se Jeffrey Rice a pleskl dlaní do stolu.

Zřejmě si myslel, že udělal skvělý vtíp. Erika se slabě usmála a počkala v naději, že se dozví víc.

"Doslechl jsem se o ni od jednoho přítele, obchodníka s uměleckými předměty v New Yorku. Zavolal mi, že existuje úžasný kus egyptské sochařské práce, který se bude dražit za zavřenými dveřmi."

"Za zavřenými dveřmi?"

"Jo, bez publicity. Krapánek ututlaně. To máte každou chvíli."

"Bylo to tady, v Egyptě?" zeptala se Erika.

"Kdepak, v Curychu."

"Švýcarsko," hlesla Erika nevěřicně. "Proč Švýcarsko?"

Jeffrey Rice pokrčil rameny. "Na takové dražbě se nevyptáváte. Je to jistá etiketa."

"Víte, jak se dostala do Curychu?" zeptala se Erika.

"Ne," opáčil Jeffrey Rice. "Jak jsem řekl, nevyptáváte se. Zařizovala to tam jedna velká banka, a ty mají ve zvyku náramně držet pusy. Nechtějí nic než peníze." S úsměvem vstal a nabídl Ericce doprovod zpět k výtahu.

Zřejmě nehodlal prozradit víc.

Erika vstoupila do svého pokoje a hlava se jí točila. Prohlášení Jeffreyho Ricea se na tom podílela stejnou měrou jako ty dvě sklenky vodky s tonikem. Zatímco s ní čekal na výtah, ledabyle se zmínil o tom, že socha nebyla první egyptskou starožitností, kterou v Curychu získal. Má několik zlatých soch a nádherný náhrdelník ve tvaru prsního štítu, všechno by to mohlo pocházet z doby Setiho I.

Erika položila obálku s fotografiemi na prádelník a zauvažovala o svých dřívějších představách černého trhu - někdo najde v pisku malý artefakt a prodá ho někomu kdo ho chce. Teď byla nucena uznat, že k závěrečným transakcím

dochází v táflováných konferenčních sálech mezinárodních bank. Bylo to neuvěřitelné.

80

Erika si svlékla blůzu, podívala se na krvavou skvrnu a impulzivně ji odhodila. Kalhoty následovaly blůzu do koše na odpadky. Odložila podprsenku a všimla si, že krev prosákla dozadu na ramínko. Jenže podprsenku nemohla kavalírsky zahodit. Podprsenky se Erice těžko kupovaly a bylo jen málo tvarů, které jí byly pohodlné. Než udělala něco neuvážného, otevřela horní zásuvku prádelníku, aby si spočítala, kolik si jich přivezla.

Jenže místo počítání se jen zadívala na své spodní prádlo. Luxusní prádlo byla extravagance, kterou si Erika dopřávala i za hubených studentských časů. Těšil ji konejšivě femininní dotek drahého spodního prádla. V důsledku toho na ně byla opatrná, a když vybalovala, dala si načas, aby věci pěkně uložila. Teď to ale v zásuvce vypadalo jinak. Někdo se jí hrabal ve věcech!

Erika vstala a rozhlédla se po pokoji. Postel byla ustlaná, takže tu zřejmě byla pokojská, ale přehrabovala by se v jejím oblečení? Možné to bylo.

Rychle překontrolovala prostřední zásuvku a vytáhla z ní levisky. V postranní kapse měla diamantové náušnice, poslední dárek, který dostala od tatínka. V zadní kapse byla zpáteční letenka a svazeček cestovních šeků.

Když našla všechno na místě, vydechla úlevou a džínsy zase uklidila.

Znovu se podívala do horní zásuvky a uvažovala, jestli si nemohla věci rozházet ráno. Šla do koupelny, zvedla plastickou taštičku s líčidly a prozkoumala její obsah. Líčidla neměla nijak zjevně organizovaně urovnaná, ačkoliv užívala různé běžné výrobky, házela je po použití do taštičky.

Hydratační krém by měl být někde u dna - místo toho byl navrchu.

Navrchu měla také antikoncepční pilulky, které si brala večer. Erika se na sebe podívala do zrcadla. V očích se jí odrážel strach ze znásilnění, stejný, jaký způsobil ten kluk, který ji včera osahával. Někdo se dotýkal jejích věcí. Erika uvažovala, jestli má ten incident ohlásit vedení hotelu.

Ale co řekne, když jí nic nevzali?

Vrátila se do chodbičky a nervózně zamkla dveře na západku. Pak se vrátila a vyhlédla skrz posuvné skleněné dveře tam, kde se ohnivé egyptské slunce dotýkalo západního obzoru. Sfinga vypadala jako hladový lev, připravený zaútočit. Pyramidy se tyčily ve své masívnosti ke krvavě rudé obloze. Erika zatoužila, aby se v jejich stínu mohla cítit šťastnější.

Káhira, 22.00

Večeře s Yvonem byla nakonec konejšivě romantickou vsuvkou. Erika bila sama překvapena vlastní přispůsobivostí - navzdory drásavému dni a navzdory provinilému pocitu, který měla od té doby, co telefonovala Richardovi, se dokázala celý večer bavit. Když ji Yvon vyzvedl v hotelu zářilo dosud místo, v němž zapadlo slunce, jako řřavějící uhlíky. Jeli na jih podél Nilu, ven z prašného vedra Káhiry k městu Mádi. Když se na temnější obloze objevily hvězdy, začalo se Eričino napětí rozpouštět v chladném večerním vzduchu.

81

Restaurace se jmenovala U mořského koníka a ležela přímo na východním břehu Nilu. Jídelna využívala dokonalého podnebí egyptských nocí a byla ze všech čtyř stran otevřená. Na druhé straně řeky a nad obrysy palem se tyčily osvětlené pyramidy v Gize.

Povečeřeli čerstvou rybu a obrovské mušle z Rudého moře, grilované na otevřeném ohni a spláchnuté chlazeným bílým vínem Gianaclis. Yvonovi se zdálo strašné a ředil je minerálkou, ale Erice se lehce nasládla, ovocná chuť vína zamlouvala.

Dívala se na něj, jak pije. Obdivovala jeho těsně střiženou tmavomodrou hedvábnou košili. Připomínala jí její hedvábné blůzky, které si šetřila a nosila je jen ke zvláštním příležitostem - takže by vlastně měl vypadat zženštile, ale nevypadal. Vlastně se zdálo, že stříbřitý lesk jen zdůrazňuje jeho mužnost. Erika sama si dala s přípravou načas a ta snaha se vyplatila. Čerstvě umyté vlasy si po stranách volně stáhla dozadu a připnula hřebeny ze želvoviny.

Rozhodla se pro čokoládově hnědé úpletové šaty vcelku, vystřižené u krku a přikrývající ramena, s elastickým pasem. Pod nimi měla punčochy, poprvé od chvíle, kdy vystoupila z letadla. Věděla, že vypadá nejlíp, jak jen může, a celý účinek ji potěšil. Mírný větřík od Nilu jí laskal zátylek.

Jejich rozhovor začal zlehka, ale brzy se stočil na vraždy. Yvon ve svých pokusech odhalit, kdo zabil Abdula Hamdiho, selhal. Řekl Erice, že se dozvěděl jediné - že vrazi nebyli z Káhiry. Erika pak popsala nervy drásající epizodu ze serapea a následný zážitek s policií.

"Kéž byste mi byla dovolila, abych vás dneska doprovázel," řekl Yvon a potřásl hlavou v úžasu, když Erika dokončila svůj příběh. Natáhl se přes stůl a lehce jí stiskl ruku.

"Máte pravdu," přiznala Erika. Dívala se na jejích prsty, které se jen zlehka dotýkaly.

"Musím se vám k něčemu přiznat, začal Yvon tiše. "Když jsem vás poprvé potkal, zajímala mě jen socha Setiho. Ale teď zjišťuju, že jste neodolatelně půvabná." Zuby se mu zatřpytily ve světle svíček.

"Neznám vás dost dobře, abych poznala, kdy žertujete," řekla Erika a uvědomila si pubertální třas.

"Nežertuju, Eriko. Jste úplně jiná než všechny ženy, které jsem kdy poznal."

Erika se podívala přes ztemnělý Nil. Na blízkém břehu upoutal její pozornost slabý pohyb. Rozeznala několik rybářů pracujících na plachetnici. Zřejmě byli nazí a pokožka se jim ve tmě leskla jako leštěný onyx.

S očima na okamžik upoutanými tou scénou přemýšlela Erika o Yvonově poznámce. Znělo to jako klišé a v tomto smyslu trochu nadneseně. A přece v tom možná bylo trochu pravdy, protože i Yvon byl jiný než všichni muži, s nimiž se kdy setkala.

"Ta skutečnost, že jste studovaná egyptoložka," pokračoval Yvon, "mi připadá fascinující, protože - a to myslím jako kompliment - máte východoevropskou smyslnost, kterou miluju. Kromě toho myslím, že v něčem máte záhadné vibrace - jako Egypt."

82

"Já myslím, že jsem hodně americká," namítla Erika.

"Á, jenže Američané mají různý etnický původ, ten váš je zřejmý. Podle

mě jste velmi přitažlivá. Abych vám řekl pravdu, ty studené nordické blondýny už mě unavují."

Jakkoliv to připadalo Ericce podivné, nedokázala najít vhodná slova. To

poslední, co očekávala nebo chtěla, bylo pobláznění, před kterým by byla citově bezbranná.

Yvon zřejmě vycítil její neklid a změnil téma, zatímco číšníci odnášeli nádobí od večeře. "Eriko, mohla byste identifikovat toho dnešního vraha ze serapea? Viděla jste mu do obličeje?"

"Ne," řekla Erika. "Bylo to, jako by spadla nebesa. Neviděla jsem nikoho."

"Bože, takový strašný zážitek. Nedovedu si představit nic horšího."

"A spadl na vás! Neuvěřitelné. Ale víte, atentáty na vládní úředníky jsou na Středním východě na denním pořádku. No, aspoň že se vám nic nestalo.

Vím, že to bude obtížné, ale já už na to nebudu dál myslet. Byla to prostě taková bláznivá shoda náhod. A navrch k Hamdiho smrti to vypadá ještě hůř. Dvě vraždy za dva dny. Nevím, jestli bych to vydržel."

"Já vím, že to byla pravděpodobně náhoda," řekla Erika, "ale je tu jedna věc, která se mě týká. Ten chudák, kterého zastřelili, nepracoval prostě jen pro vládu - pracoval pro Úřad starožitností. Takže obě oběti měly co do činění se starověkými artefakty, jenže zřejmě z opačných stran plotu. Ale stejně, co já vím?" Erika se slabě usmála.

Číšník přinesl arabskou kávu a naservíroval dezert. Yvon objednal koláč z celozrnné mouky obalený v cukru, posypaný ořechy a rozinkami.

"Jedním z ohromujících aspektů vašeho dobrodružství," řekl Yvon, "je to, že vás nezadržela policie."

"To není docela přesné. Zadrželi mě na spoustu hodin a nesmím odjet ze země." Erika ochutnala dezert, ale usoudila, že za ty kalorie to nestojí."

"To nic není. Máte štěstí, že nejste ve vězení. Vsadil bych se, že váš

přůvodce tam ještě je."

"Myslím, že za své propuštění musím děkovat Ahmedu Chazzanovi," řekla Erika.

"Vy znáte Ahmeda Chazzana?" zeptal se Yvon. Přestal jíst.

"Nevím, do jaké kateorie náš vztah spadá," podotkla Erika. "Když jsme se včera večer rozešli, čekal na mě Ahmed Chazzan v mém pokoji."

"Je to pravda?" Yvonova vidlička s cinknutím dopadla na stůl.

"Jestli si připadáte překvapený, pokuste se představit si, jak bylo mně.

Myslela jsem, že mě zavřou, protože jsem neohlásila Hamdiho vraždu.

Vzal mě do své kanceláře a hodinu mě vyslýchal."

"To je neuvěřitelné," vydechl Yvon. Otřel si ústa ubrouskem. "Ahmed Chazzan už věděl o Hamdiho vraždě?"

"Nevím, jestli věděl nebo ne," řekla Erika. "Původně jsem si myslela, že o ní ví. Proč by mě jinak vozil do své kanceláře? Ale ani jednou se o ní nezmínil a já se bála o tom začínat."

"Tak co tedy chtěl?"

83

"Většinou se vyptával na vás."

"Na mě!" Yvon nasadil rozmarňtě nevinný výraz a zaklepal si na hrudník ukazováčkem. "Eriko, máte za sebou dva

nejvyšší ohromující dny. Já jsem Ahmeda Chazzana ještě nikdy ani nepotkal, a to jezdím sem do Egypta hromadu let. Proč se vás na mě vyptával?"
"Chtěl vědět, co děláte v Egyptě."
"A co jste mu řekla

"Že nevím."

"Neřekla jste nic o soše Setiho "Ne. Bála jsem se o ní zmínit, že by mě to zatáhlo do hovoru o vraždě Hamdiho."

"

Říkal něco o té Setiho soše?"

"

Nic."

"Eriko, vy jste fantastická." Náhle se naklonil přes stůl, sevřel Eričinu tvář v dlaních a políbil ji na obě tváře. Bezprostřednost toho gesta ji odzbrojila, cítila, jak se červená - něco, co se jí nestalo celá léta. Provinile usrkla sladkou kávu. "Myslím, že Ahmed Chazzan nevěřil všemu, co jsem povídala."

"Co vás k tomu vede?" zeptal se Yvon. Vrátil se k svému moučniku.

"Když jsem dneska odpoledne přišla do svého pokoje v hotelu, všimla jsem si několika velmi drobných změn ve svých věcech. Myslím, že mi prohledávali pokoj. Potom, co tam byl včera večer Ahmed Chazzan, dovedu si představit jediné - že se egyptská policie vrátila.

Mých cenností se ani nedotkli. Neoloupili mě. Ale nemám zdání, co mohli hledat."

Yvon zamyšleně žvýkal a upřeně se přitom díval na Eriku. "Máte na dveřích zástrčku?"

"

Ano."

"Použijte ji," řekl Yvon. Vzal si další sousto moučniku a zamyšleně polkl, než znovu promluvil. "Eriko, když jste byla na návštěvě u Abdula Hamdiho, nedal vám nějaké dopisy nebo doklady?"

"Ne," řekla Erika. "Dal mi falešného skaraba, který vypadal jako pravý, a přesvědčil mě, abych používala Baedekera z roku 1929 místo svého Nagela."

"Kde jsou ty věci?" zeptal se Yvon.

"Tadyhle." Sáhla do své kabely a vytáhla Baedekera bez obálky. Konečně odpadla a Erika ji nechala ve svém pokoji. Skaraba měla v peněženke mezi drobnými.

Yvon zvedl skaraba a přidržel ho blízko u svíčky. "Víte jistě, že je to padělek?"

"Vypadá dobře, co?" řekla Erika. "Já si taky myslela, že je pravý, ale Hamdi trval na svém. Prý ho vyrobil jeho syn."

Yvon opatrně skaraba odložil a zvedl průvodce. "Tyhle Baedekery jsou fantastické," řekl. Pečlivě svazek prolistoval, prohlédl si každou stránku.

"Jsou to nejlepší průvodce, jaké kdy byly pro egyptské lokality sepsány, zvláště pro Luxor." Yvon přistrčil knihu bez obálky zpět k Ericce. "Vadilo

84

by vám, kdybych tohle nechal posoudit znalcem?" zeptal se, skaraba držel mezi palcem a ukazováčkem.

"Myslíte radiokarbonovou metodou?" zeptala se Erika.

"Ano," řekl Yvon. "Připadá mi to moc dobré a Je na tom kartuš Setiho I. Myslím, že je to z kosti."

"S tím materiálem máte pravdu. Hamdi říkal, že jeho syn je vyřezává z kostí mumii ze starověkých veřejných katakomb. Takže při analýze radiokarbonovou metodou obstojí. Taky tvrdil, že ten starý vzhled řezby docilují, když to dají sezobat krocánům."

Yvon se rozesmál. "Starožitnický průmysl v Egyptě je mimořádně vynalézavý. Ale stejně bych rád nechal tohoto skaraba posoudit."

"Nic proti tomu, ale ráda bych ho dostala zpátky." Erika dopila kávu, ale s posledním douškem ucítila v ústech trpká zrnka. "Yvone, proč se Ahmed Chazzan tak zajímá o vaše záležitosti?"

"Asi mu dělám starosti," řekl Yvon. "Ale proč mluvil raději s vámi než se mnou," "to vám nepovím. Myslím si, že jsem nebezpečný sběratel starožitností. Ví, že jsem získal pár významných akvizic, když jsem se snažil odhalit cesty černého trhu. Skutečnost, že mám zájem něco s tím černým trhem udělat, pro něj nic neznamena. Ahmed Chazzan je součástí zdejší byrokracie. Radši než by přijali mou pomoc, bojí se zřejmě o svá místa.

Kromě toho je tu přetrvávající nenávisť k Britům a Francouzům. A já jsem Francouz a trochu Angličan."

"Vy jste zčásti Angličan?" zeptala se Erika nevěřicně.

"Nepřiznávám to často," řekl Yvon se svým silným francouzským přízvukem. "Evropská genealogie je komplikovanější, než si většina lidí myslí. Moje rodinné sídlo je Chateau Valois u Rambouillet, to je mezi Paříží a Chartres. Můj otec je markýz de Margeau, ale matka pocházela z anglické rodiny Harcourtů."

"To bude hodně daleko od Toleda v Ohiu," zašeptala Erika.

"Prosím?"

,"Říkala jsem, že to zní složitě," podotkla Erika s úsměvem. Vyrovnal účet.

Při odchodu z restaurace jí Yvonova ruka vklouzla kolem pasu. Bylo to příjemné. Večerní vzduch se znatelně ochladil a mezi větvemi eukalyptů, lemujících silnici, prosvítal dorůstající měsíc, skoro úplněk. Temnotou zazníval sbor hmyzu, který Erice připomínal srpnové noci z dětství v Ohiu. Byla to milá vzpomínka.

"Jaké významné egyptské starožitnosti jste získal?" zeptala se Erika, když se přiblížili k Yvonovu fiat.

"Několik nádherných kusů, které bych vám moc rád někdy ukázal," řekl Yvon. "Zvlášť rád mám několik malých zlatých sošek. Jedna je Nechbet a jiná Isis."

"Získal jste nějaké kousky z doby Setiho I.?" zeptala se Erika.

Yvon otevřel dvířka pro spolujezdce. "Možná jeden náhrdelník. Většina mé sbírky pochází z časů Nové říše, a plno toho může být z doby panování Setiho I."

Erika nastoupila do auta a Yvon jí řekl, aby se připoutala bezpečnost-

85

ním pásem. "Trošku jsem závodil v autě," řekl Yvon, "a od té doby je vždycky používám."

"To jsem si mohla myslet," řekla Erika. Vzpomněla si na jízdu z předchozího dne.

Yvon se zasmál. "Každý tvrdí že jezdím trošku rychle. Baví mě to."

Sáhl po řidičských rukavicích, položených na palubní desce. "Nejspíš víte o Setim I. asi tolik jako já. Je to zvláštní. Ví se velmi přesně, kdy byla ve starověku jeho překrásná skalní hrobka vypleněna. Zbožní kněží dvacáté dynastie dokázali zachránit jeho mumii a své úsilí velmi dobře zdokumentovali."

"Viděla jsem mumii Setiho I. dneska ráno," řekla Erika.

"Ironické, vidíte?" zeptal se Yvon. Nastartoval. "Křehká tělesná schránka Setiho I. se dočkala našich časů v podstatě nedotčená. Seti I. byl jedna z mumii faraónů v tom slavném úkrytu, co ho koncem devatenáctého století ilegálně vypátrala chytrá rodina Rasulova." Yvon se otočil a naklonil přes opěradlo předního sedadla, aby viděl při couvání dozadu.

"Rasulovi ten nález pomalu vybírali víc než deset let, než je chytili.

Úchvatná historka." Vyjel z parkoviště u restaurace a vyrazil směrem ke Káhiře. "Pár lidí si pořád ještě myslí, že by se daly objevit ještě nějaké věci Setiho I. Když navštívíte jeho ohromnou hrobku v Luxoru, uvidíte místa, kde získali lidé v tomhle století povolení tesat do skály tunely - pokoušeli se najít tajnou komnatu. Stimulovalo je k tomu, jak čas od času vypluly na černý trh nějaké předměty z časů Setiho. Ale není to žádné překvapení, narazí na setiovské artefakty. Pravděpodobně ho pohřbili s ohromujícím množstvím majetku. A i když jeho hrobku vybrali, ve starověkém Egyptě se pohřební předměty často recyklovaly. Ty předměty se zřejmě pohřbívaly a vylupovaly zas a znova po celá ta léta. V důsledku toho je většina z nich nejspíš pořád ještě pod zemí. Hodně málo lidí má představu, kolik rolníků v současnosti kope v Luxoru starožitnosti. Každou noc vyklouznou do pouště a občas najdou něco pozoruhodného."

"Jako tu sochu Setiho I.?" Znovu se podívala na Yvona z profilu. Usmál se, takže viděla bělost jeho zubů proti opálené pleti.

"Přesně tak," řekl. "Ale dovedete si představit, jak musela vypadat nevypleněná Setiho hrobka? Bože můj, to muselo být fantastické. Tutanchamónovy poklady nás dneska ohromují, ale v porovnání s poklady Setiho I. byly bezvýznamné."

Erika věděla, že má Yvon pravdu, zvlášť potom, co viděla sochu Abdula Hamdiho. Seti I. byl velký faraón, který vládl říši - Tutanchamón bezvýznamný král-chlapec, který pravděpodobně nikdy žádnou skutečnou moc neměl.

"Merde!" zvolal Yvon, když vjeli do jedné z nespočetných děr v silnici.

Vůz se na okamžik vymkl kontrole. Když vjeli do Káhiry, silnice se zhoršila a museli zpomalit. Město začínalo v podobě kusů kartónu, podepřených holemi. To byla sídla nově přichozích přistěhovalců. Kartón ustoupil plátům plechu a kusům hadrů, tu a tam barelu od nafty. Posléze bylo toto předměstí vystřídáno šišatými cihlami z bláta a nakonec měst-

86

skými stavbami, ale pocit chudoby visel ve vzduchu jako náказа.

"Co byste řekla mému doprovodu na sklenku brandy po večeři?" zeptal se Yvon.

Erika se na něj podívala ve snaze rozlišit své pocity. Bylo dost možné, že Yvonova nabídka nebyla tak nevinná, jak zněla. Ale určitě ji přitahoval a po tom vyčerpávajícím dni byla představa někoho, kdo by byl člověku nablízku, velmi naléhavá. A přece, fyzická přitažlivost nebyla vždycky spolehlivý rádce, a Yvon byl až příliš skvělý, než aby to byla pravda.

Dívala se na něj a přiznávala si, že něco takového ještě nezažila. Bylo ještě moc brzy.

"Děkuju, Yvone," řekla Erika přívětivě, "ale asi ne. Třeba bychom si mohli dát ještě skleničku v Hiltonu."

"Ale samozřejmě." Na okamžik pocítila Erika trochu zklamání, že Yvon víc nenaléhal. Možná byla obětí své vlastní fantazie.

Když dorazili do hotelu, rozhodli se, že procházka bude příjemnější než zakouřená Taverna. Ruku v ruce přešli rušný bulvár Korníš-el-Nil k Nilu a vyšli na most El Tahrir. Yvon jí ukázal hotel Meridien na výběžku ostrova Roda. Osamělá felúka tiše klouzala grošovanou stezkou měsíčního světla na vodě.

Yvon položil Erice za chůze ruku kolem ramen. Erika nechala svou ruku spočinout na jeho. Znovu se jí vracelo sebevědomí. Bylo to už dávno, co byla s jiným mužem než s Richardem.

"Dneska přijel do Káhiry jeden Řek jménem Stephanos Markoulis," řekl Yvon. Zastavil se u balustrády. Hleděli, jak se na vodní hladině odrážejí tančící světla. "A já jsem přesvědčený, že zavolá a pokusí se vás navštívit."

Erika tázavě vzhlédla.

"Stephanos Markoulis obchoduje v Athénách s egyptskými starožitnostmi. Do Egypta jezdí jen vzácně. Nevím, proč je tady, ale rád bych to zjistil. Vypadá to, že přijel kvůli vraždě Abdula Hamdiho. Ale možná je tu kvůli Setiho soše."

"A mě chce navštívit kvůli té vraždě?"

"Ano," řekl Yvon. Dál se vyhýbal pohledu na Eriku. "Nevím, co s tím má společného, ale něco ano."

"Yvone, já nemyslím, že bych chtěla mít ještě něco dočinění s tou záležitostí Abdula Hamdiho. Upřímně - celá ta záležitost mě děsí. Pověděla jsem vám všechno, co vím."

"Chápu," řekl Yvon konejšivě, "ale naneštěstí nemám nic jiného než vás."

"A co tím myslíte Yvon se k ní otočil. "Jste poslední pojitko se sochou Setiho. Stephanos Markoulis byl nějak zapletený do prodeje té první Setiho sochy tomu člověku v Houstonu. Mám obavy, že je zapletený i s touhle sochou. Víte, jak důležité je pro mě zarazit to plnění starožitností."

Erika pohlédla směrem k veselým světlům Hiltonu. "Ten člověk z Houstonu, který koupil první Setiho sochu, taky dneska přijel. Čekal na mě dnes odpoledne v hale hotelu Hilton. Jmenuje se Jeffrey Rice."

87

Yvonova ústa se znatelně zúžila.

"Pověděl mi," pokračovala Erika, "že nabízí deset tisíc dolarů každému, kdo by mu jen sdělil, kde tahle druhá Setiho socha je, aby ji mohl koupit."

"Kristapána," řekl Yvon. "To bude v Káhiře cirkus! A když si představím, že jsem si dělal starosti, co bude, až se Ahmed Chazzan a Úřad starožitností dozvědí o existenci sochy! No, Eriko, tohle znamená, že musím pracovat rychle. Chápu váš postoj, chápu, že se nechcete zaplétat, ale prosím vás, udělejte mi tu laskavost a sejděte se se Stephanosem Markoulisem. Potřebuju vědět víc o tom, o čem jde, a vy byste mi možná mohla pomoci. Když Jeffrey nabízí ty peníze, můžeme si asi být jistí, že ta socha je stále ještě k mání. A když nebudu jednat rychle, zmizí taky v nějaké soukromé sbírce. Nechci nic, než abyste se sešla se Stephanosem Markoulisem a pak mi pověděla, co řekne." "Všechno, co řekne."

Erika se podívala do Yvonovy prosebné tváře. Cítila jeho zápal a věděla, jak je důležité, aby se pohádková socha Setiho I. uchovala pro veřejnost.

"Jste si jistý, že to bude bezpečné?"

"Ovšem," přikývl Yvon. "Až zavolá, zařídte si s ním schůzku na veřejném místě, pak si nemusíte dělat starosti."

"Tak dobře," souhlasila, "ale dlužíte mi ještě jednu večeři."

"D'accord," řekl Yvon a políbil ji - tentokrát na rty.

Erika zkoumala Yvonovu hezkou tvář. V koutcích úst se mu usadil přívětivý úsměv. Na okamžik ji napadlo, jestli ji nevyužívá. Pak se okřikla za svou podezíravost. Kromě toho bylo možné, že ona využívá jeho.

Když se vrátila do svého pokoje, cítila se Erika lépe než za celou předchozí dobu svého výletu. Yvon ji povzbudil způsobem, který už dlouho nezažila, protože ani fyzické aspekty jejího vztahu k Richardovi nebyly už řadu měsíců docela uspokojivé. A Yvon dokázal podříditi své sexuální touhy duševnímu vztahu. Byl ochoten čekat, a to jí dělalo dobře. U dveří pokoje zasunula rychle klíč do zámku a rozrazila dveře dokořán. Zdálo se, že všechno je na svém místě. Vzpomněla si na stovky filmů, které viděla, a zalitovala, že si nevymyslela nějakou pojistku, podle které by poznala, jestli do pokoje někdo vstoupil. Rozsvítila světla a prošla do ložnice. Byla prázdná. Zkontrolovala koupelnu a usmála se vlastnímu smyslu pro melodramatičnost.

Pak vzdychla Erika úlevou, strčila do dveří a ty se zavřely se zvučným bouchnutím, následovaným uklidňujícím klapnutím zámku americké výroby. Odkopla střevíce, vypnula klimatizaci a otevřela dveře na balkón.

Reflektory osvětlující pyramidu a sfingu byly vypnuté. Vrátila se do svého pokoje, stáhla si přes hlavu žerzejové šaty a pověsila je. V dále slyšela pouliční provoz, který navzdory pokročilé hodině stále ještě proudil po Korneiš-el-Nil. Jinak bylo v hotelu ticho. Právě si odstraňovala líčidlo z očí, když uslyšela první nezaměnitelný zvuk u dveří.

Zastavila se v půli pohybu, pohled upřený na svůj obraz v zrcadle. Měla

88

na sobě podprsenku a kalhotky, líčidlo z očí setřené. V dále zněly obvyklé automobilové houkačky, střídavě s tichem.

Zadržela dech a napnula uši.

Znovu uslyšela tlumený zvuk kovu, klepajícího o kov. Erika cítila, jak jí z tváře mizí krev. Někdo strkal klíč do zámku na jejích dveřích. To poznání ji přinutilo zvolna se otočit. Západka na dveřích do předsiňky byla otevřená.

Erika strnula. Nedokázala se vrhnout k západce. Bála se, že ji nedokáže zavřít dřív, než se dveře otevrou. Pak klíče v zámku znovu zacvakaly.

Pak se před jejím pohledem klika dveří začala zvolna otáčet. Erika se podívala na zámek dveří do koupelny. Byl to jen knoflík na klíče a dveře samy byly jen tenká deska. Další zvuk klíče v zámku ji donutil ohlédnout se zpět, na zvolna se pohybující kliku dveří. Jako vyděšené zvíře přelétla očima po místnosti, kudy uniknout. Balkón! Dokáže přelézt na sousední terasu? Ne, nedokázala by přelézat z balkónu na balkón v devátém poschodí. Pak si vzpomněla na telefon. Přeběhla po špičkách pokoj a strhla si sluchátko k uchu. Slyšela vzdálené zvonění. Vezměte to, řvala v duchu, prosím vás, vezměte to.

Od dveří se ozvalo několik posledních cvaknutí, jiných než předcházející, zvěstujících plné proniknutí a otáčení klíče. Dveře byly odemčeny a bez dalších zvuků se otevřely, místnost překrojil proužek ostrého světla z chodby. Erika padla na kolena. Zahodila sluchátko na postel a plácla sebou na podlahu, pak zalezla pod postel.

Zpod přehozy viděla jen spodní okraj dveří, jak se otvíraly. Z telefonu se ozval bzučivý zvuk. Erika věděla, že telefon ji prozradí, výmluvné znamení, že se skrývá! Do místnosti vstoupil nějaký muž, tiše za sebou zavřel dveře. Jak Erika spatřila v agónii děsu, přistoupil k posteli a ztratil se jí ze zorného pole. Bála se pohnout hlavou. Nad sebou slyšela, jak někdo položil sluchátko zpět do vidlice. Větrelec pak mlčky vešel zpět do jejího zorného pole a zřejmě prohledával koupelnu.

Erice se na tváři utvořil studený pot, když sledovala nohy přistupující ke skříní. Hledá ji! Dveře skříně se otevřely, pak zavřely. Vrátil se doprostřed ložnice. Tam se muž zastavil, jeho boty nebyly víc než půldruhého nebo dva metry od Eričiny hlavy. Pak vyrazily kupředu: krok za krokem, až se zastavily u postele. Mohla se ho dotknout - tak byl blízko. Náhle stáhl přehoz z postele a Erika se dívala muži do tváře.

"Eriko, co pro všechno na světě děláš pod postelí?"

"Richard!" vykřikla Erika a rozplakala se.

Ačkoliv byla ještě příliš otřesená, než aby se pohybovala, Richard ji vytáhl zpod postele a oprášil.

"Vážně," řekl se smíchem, "Cos dělala pod tou postelí?"

"Ach Richarde," vzdychla Erika. Zničehonic se mu vrhla kolem krku.

"To jsem ráda, že jsi to ty. Nedokážu ti povědět, jak jsem ráda." Přitiskla se k němu a pevně ho objala.

"Měl bych tě překvapovat častěji," řekl šťastně, objímaje její nahá záda.

Stáli spolu několik vteřin než se Erika sebrala a otřela si slzy.

"Jsi to vážně ty?" řekla konečně. Vzhledla mu do obličeje. "Nemůžu tomu uvěřit. Nezdá se mi to?"

89

"Nezdá se ti to. Jsem to já. Možná trošku utahaný, ale jsem tady s tebou v Egyptě."

"Vypadáš trochu unaveně." Erika mu shrnula vlasy z čela. "Není ti nic?"

"Je mi prima. Jen jsem utahaný. Potíže s přepravou tomu říkají. Skoro čtyři hodiny jsme seděli na letišti v Římě. Ale stálo to za to. Vypadáš báječně. Odkdy si maluješ jen jedno oko?"

Erika se usmála a přívětivě ho objala. "Vypadala bych líp, kdyby sis mě trochu víc všimal. Jak ses dokázal utrhnout z ordinace?" Opřela se mu v náručí dozadu, ruce přitisknuté k jeho hrudi.

"Pomohl jsem někomu v nouzi před pár měsíci, když mu zemřel otec.

Dlužil mi laskavost. Postará se o všechny neodkladné záležitosti a o pacienty upoutané na lůžko. Ordinance bude muset počkat. Bohužel jsem stejně moc pilný nebyl. Strašně jsi mi scházela."

"Tys mi taky chyběl. Proto jsem nejspíš telefonovala."

"

To je dobře, žes to udělala," podotkl a políbil ji na čelo.

"Když jsem se tě před rokem ptala, jestli bys nejel do Egypta, řekl jsi, že na to v žádném případě nemáš čas."

"No. . .," řekl Richard, "tenkrát jsem neměl takovou důvěru ve svou praxi. Ale to bylo před rokem, a teď jsem s tebou tady, v Egyptě. Sám tomu sotva mohu věřit. Ale Eriko, cos dělala pod tou postelí?" V koutcích úst se mu objevil úsměv. "Polekal jsem tě? To jsem nechtěl a mrzí mě, jestli jsem to udělal. Myslel jsem, že budeš spát a chtěl jsem tiše vejít a probudit tě, jako jsem to dělal doma."

"Jestli jsi mě polekal?" otázala se Erika. Sarkasticky se zasmála. Odtáhla se, aby si vyndala ze skříně bílý průsvitný župan. "Ještě teď jsem slabá."

Chci říct, žes mě vyděsil."

"To mě mrzí," řekl Richard.

"Kdes vzal klíč?" Erika usedla na okraj postele, ruce v klíně.

Richard pokrčil rameny. "Prostě jsem přišel a požádal o klíč od čísla 932."

"A oni ti ho jen tak dali? Nevypτάvali se?"

, "Kdepak. To není v hotelích nic neobvyklého. Doufal jsem, že to tak bude, abych tě mohl doopravdy překvapit. Chtěl

jsem vidět tvůj obličej, až se dozvíš, že jsem v Káhiře."

"Richarde, po tom, čím jsem prošla za posledních pár dní, tu zřejmě už nic horšího napadnout nemohlo." V hlase se jí ozval osten rozhořčení.

"Fakticky to byla pěkná blbost."

"Fajn, fajn," řekl Richard. Zvedl ruce v žertovné obraně. "Mrzí mě, že jsem tě polekal. Nechtěl jsem to udělat."

"Nenapadlo tě, že se vylekám, když se mi o půlnoci vloupeš do pokoje?"

Vážně, Richarde, to snad nejsou přehnané požadavky! Ani v Bostonu by to nebylo moc chytré. Nejspíš jsi vůbec nemyslel na moje pocity."

"No, byl jsem celý pryč, že tě uvidím. Chci říct, že jsem cestoval strašnou spoustu mil." Richardův úsměv začal odumírat. Vlasy měl pocuchané a oči podmalované tmavými stíny.

90

"Čím víc na to myslím, tím víc mi to připadá idiotské. Bože, mohla jsem dostat infarkt. Vyděsils mě k smrti!"

"Je mi líto, řekl jsem, že mě to mrzí."

"Je mi líto," opakovala Erika nevrle. "Když řekneš, že je ti to líto, tak, má být nejspíš všechno bezva. No, aletnění. Bylo dost zlé, že sem byla za dva dny svědkem dvou vražd, ale teď ještě tohle pubertácké vtipkování!"

Čeho je moc, toho je přiliš!"

"Já myslel, že budeš ráda, až mě uvidíš," podotkl Richard defenzívně.

"

Říkalas, že jsi ráda, když jsem přišel."

"Byla jsem ráda, žeš mě nepřišel znásilnit nebo zavraždit."

"No, to se pak jeden opravdu cítí jako vítaný host."

"Richarde, co tu pro všechno na světě děláš?"

"Přijel jsem za tebou. Objel jsem půlku světa do tohohle uprášeného,

rozpáleného města, protože jsem ti chtěl ukázat, jak moc mi na tobě záleží."

Erika otevřela ústa, ale hned nepromluvila. Její rozhořčení se trochu zmírnilo. "Ale já tě výslovně žádala, abys nejezdil," řekla, jako by mluvila se zlobivým dítětem.

"To já vím, ale prohodil jsem to s tvou matkou." Richard usedl na postel a pokusil se vzít Eriku za ruku.

"?" Vyprostila se mu. "Řekni mi to ještě jednou."

"Cože Co ti mám říct?" zeptal se Richard zmateně. Vycítil její obnovený, hněv, ale nechápal ho.

"Ty ses spíkl s mojí matkou."

Tohle slovo jsem nepoužil. Diskutovali jsme, jestli sem mám jet"

"Báječné," řekla Erika. "A zaručeně jste usoudili, že Erika, jaká už je to malá holka, právě prochází obtížným stádiem a že z toho vyroste. Prostě se s ní jen musí zacházet jako s dítětem a momentálně ji tolerovat."

"Koukej, Eriko! Abys věděla, tvoje matka chce pro tebe jen to nejlepší."

"Tím si nejsem tak jistá," řekla Erika a vstala z postele. "Moje matka už nedokáže rozlišovat mezi svým a svým životem. Má ke mně moc blízko a já mám pocit, jako by vysávala život rovnou ze mě. Dokážeš to pochopit?"

"Ne, nedokážu," opáčil Richard. Začínal se v něm probouzet hněv."

"To sem si myslela. Začínám si myslet, že to má něco společného s židovstvím. Mojí matce tak záleží na tom, abych šla v jejích stopách, že se ani neobtěžuje zjistit, kdo vlastně jsem. Možná chce pro mě jen to nejlepší, ale taky si myslím, že chce ospravedlnit svůj vlastní život prostřednictvím mého. Potíž je, že moje matka a já jsme úplně odlišné. Vyrůstly jsme každá v jiném světě."

"Uvažuji o tobě jako o dítěti, jenom když takhle mluvíš."

"Já myslím, že to vůbec nechápeš, Richarde ale vůbec ne. Ty ani nevíš, proč jsem tady v Egyptě. Nezáleží na tom, kolikrát sem to vysvětlovala tyto prostě odmítáš vzít na vědomí. Proč si tady. Bojiš se přijmout závazky."

"Nesouhlasím. Myslím, že vím, že to úplně prosté. Chceš demonstrovat svou nezávislost."

"Richarde, neopovažuj se obracet to naruby! Tys byl ten, kdo se bál

91

závazků. Před rokem jsi nebyl ochotný se ani bavit o svatbě. Teď najednou chceš ženu, dům a psa, a podle mého na pořadí nijak zvlášť nesejde. Jenže já nejsem ničí majetek, ani tvůj, ani matčin. Nejsem tady v Egyptě, abych si hrála na nezávislou. Kdyby mi šlo jen o to, letěla bych na některé to prázdninové místo, jako třeba Středomořský klub, kde člověk nemusí myslet. Přijela jsem, protože jsem strávila osm let studiem starověkého Egypta a je to moje povolání. Patří to ke mně, stejně jako medicína patří k tobě."

"Takže ty se mi snažíš namluvit, že láska a rodina jsou méně důležité než tvoje kariéra."

Erika zavřela oči a vzdychla. "Ne, nejsou méně důležité. To je jen tvůj momentální výmysl, že manželství znamená jakousi intelektuální abdikaci."

Vždycky ses díval na moji práci jako na nějakého náročnějšího koníčka."

Nebereš ji vážně."

Richard se pokusil nesouhlasit, ale Erika pokračovala.

"Neříkám, že se ti nezamlouvalo, když jsem získala takový exotický doktorát. Ale ne proto, že bys byl se mnou šťastný."

Prostě to jen náhodou zapadlo do nějaké velké představy, kterou máš sám o sobě. Asi ses pak cítil liberálnější, intelektuálněji."

"Eriko, tohle myslím není fér."

"Nesmíš mi špatně rozumět, Richarde. Víš, že je to zčásti i moje vina."

Nikdy jsem nedokázala správně vyjádřit své nadšení pro svou práci. Když už, tak jsem je maskovala z obavy, že by tě to zastrašilo. Ale teď je to jiné."

Poznávám, kdo jsem. A to neznamená, že se nechci vdát. Znamená to, že nechci tu roli manželky, kterou ty si představuješ. A přijela jsem do Egypta dělat něco, co zvýší mou profesionální odbornost."

Richard se hrbil pod tíží Eričiných argumentů. Byl příliš unavený, než aby bojoval. "Když tak toužíš být užitečná, proč sis vybrala tak obskurní obor? Chci říct - no vážně, Eriko, egyptologie! Hieroglyfy z dob Nové říše!" Richard padl zády na postel, nohy pořád ještě na podlaze."

"Egyptské starožitnosti plodí mnohem víc činů, než si dovedeš představit," řekla Erika. Přistoupila k prádelníku a zvedla obálku obsahující fotografie, které jí dal Jeffrey John Rice. "O téhle zkušenosti jsem se za poslední dva dny trpce přesvědčila. Podívej se na tohle!" Hodila obálku Richardovi na hrud'."

Richard se s viditelnou námahou posadil a vyndal fotografie. Rychle je prohlédl a pak vrátil. "Pěkná socha," řekl nezaujatě a padl zpátky na postel."

"Pěkná socha?" opáčila Erika cynicky. "Mohla by to být nejkrásnější starověká egyptská socha, jaká kdy byla nalezena, a já byla svědkem dvou vražd, z nichž přinejmenším jedna s tou sochou souvisela, a ty řekneš jenpěkná."

Richard otevřel jedno oko a podíval se na Eriku, která se útočně opírala o prádelník. Vrcholky jejích ňader byly skrz průsvitné krajkové župánku dobře viditelné. Aniž by si znovu sedal, vyndal Richard fotografie zase z obálky a prohlédl si je pečlivěji. "No dobře," řekl po delší době. "Pěkně

92

smrtonosná socha. Ale co myslíš těmi dvěma vraždami? Snad jsi dneska neviděla další, nebo ano?" Posunul se tak, že napůl seděl. Oči měl otevřené jen napůl."

"Nejenže jsem ji viděla, ale oběť na mě spadla. Sotva by člověk mohl být blíž a nezaplést se do toho."

Richard několik minut na Eriku upřeně hleděl. "Podle mého by ses měla vrátit radši do Bostonu," prohlásil s veškerou autoritativností, které byl schopen."

Zůstanu tady," řekla Erika stroze. "Abych řekla pravdu, asi chci něco

"podniknout roti černému trhu se starožitnostmi. Myslím, že mohu trochu pomoci. A rá a bych zabránila, aby tu Setiho sochu propašovali z Egypta."

Ponořena do hlubokého soustředění si Erika vůbec neuvědomovala, jak čas plyne. Když se podívala na hodinky, překvapilo ji, že už je půl třetí ráno. Seděla na balkóně u malého kulatého stolku, který tam odtáhla zevnitř. Vynesla si také noční lampičku, která vrhala na stůl jasnou kaluž světla ozařující fotografie houstonské sochy."

Richard ležel na posteli v hlubokém spánku, ještě stále úplně oblečený."

Erika trvala na tom, že se pokusí sehnat mu oddělený pokoj, ale hotel byl plný. Stejně tak Sheraton, Shepherd a Meridien. Zatímco se Erika snažila zavolat do hotelu na ostrově Gezira, začal dýchat pravidelně a ona shledala, že usnul. Erika se vzdala. Nemínila s ním strávit noc, protože nechtěla riskovat, že se s ním pomiluje. Protože však už spal, usoudila, že si může najít pokoj ráno."

Sama byla příliš vyčerpaná, než aby spala. Rozhodla se pracovat na hieroglyfech z fotografií. Zvláště ji zajímala krátká

inscripce, obsahující dvě faraónské kartuše. Hieroglyfy byly vždycky obtížné, protože neexistovaly samohlásky a pokyny se musely správně interpretovat. Tahle inscripce na Setiho soše však vypadala hloupěji než obvykle, jako by chtěl domorodý tvůrce svůj vzkaz zakódovat. Erika si nebyla ani jistá, kterým směrem se má inscripce číst. Ať dělala, co dělala, nic nedávalo valný smysl. Proč by mělo být jméno chlapce-krále Tutanchamóna vytesáno na soše mocného faraóna?

Nejlepší interpretace věty, na kterou se zmohla, byla: "Věčný odpočinek (nebo mír) budiž dán (nebo přičten) Jeho Veličenstvu, králi Horního a Dolního Egypta, synu Amona-Re milovanému Osirisem, faraónu Setimu I., který vládne (nebo panuje nebo dlí) po (nebo za nebo pod) Tutanchamónovi." Pokud si dokázala vzpomenout, bylo to přibližně totéž, co jí řekl dr. Lowery po telefonu. Ale spokojena nebyla. Vypadalo to příliš jednoduše. Seti I. určitě vládl nebo žil po Tutanchamónovi, asi padesát let nebo tak nějak. Ale proč ze všech faraónů nevybrali třeba Thutmose IV. nebo některého z ostatních velkých budovatelů impéria. Také poslední předložka jí dělala starosti. Odmítla pod, protože mezi Setim I. a Tutanchamónem nebylo dynastické spojení. Nebyla tu vůbec žádná rodinná pouta. Vlastně si byla poměrně jistá, že ještě před Setim nechal

93

Tutanchamónovo jméno smazat a zapomenout generál-uzurpátor, faraón Horemheb. Odmítla vzhledem k Tutanchamónově bezvýznamnosti.

Zbylo. Erika přečetla celou větu nahlas. Zase to znělo příliš prostě, a z téhož důvodu záhadně komplikovaně. Ale vzrušovalo ji pronikat do myšlenek lidí, kteří žili před třemi tisíci lety.

Ohlédla se do pokoje na Richardovu spící postavu. Uvědomila si víc než kdy jindy, jaká propast je odděluje. Richard nikdy neuzná, že ji může fascinovat Egyptem, ani skutečnost, že takové intelektuální vzrušení je důležitou součástí její osobnosti.

Vstala od stolu a odnesla lampu a fotografie zpátky do pokoje. Když světlo dopadlo na Richardovu tvář s lehce pootevřenými rty, vypadal náhle velmi mladě, jako chlapec. Erika si vzpomněla na začátky jejich vztahu a zatoužila po těch časech, kdy bylo všechno tak jednoduché.

Skutečně jí na něm záleželo, ale bylo těžké čelit realitě: Richard zůstane Richardem. Jeho lékařská kariéra mu bránila pohlízet na sebe sama z jakékoli perspektivy a Erika musela čelit skutečnosti, že se nezmění.

Zhasla lampičku a natáhla se vedle něj. Zamručel a obrátil se, položil ruku Erice na hrud'. Jemně mu ji přemístila k boku. Chtěla si udržet odstup a nechťela, aby se jí dotýkal. Myslela na Yvona, který se k ní podle jejího mínění choval jako k intelektuálně rovnocennému partnerovi a současně jako k ženě. Erika se v šeru zadívala na Richarda a uvědomila si, že mu bude muset o Francouzovi povědět a že to Richarda raní. Zadívala se do tmavého stropu a představovala si jeho žárlivou reakci. Řekne, že Erice nešlo o nic jiného než upláchnout a najít si milence. Nikdy nepochopí sílu jejího odhodlání zabránit, aby druhá socha Setiho I. zmizela pryč z téhle země. "Uvidíš," zašeptala ve tmě Richardovi, "já tu sochu najdu." Richard ze spaní zamručel a obrátil se k ní zády.

94

Káhira, 8.00

Když se Erika následujícího dne ráno probudila, napadlo ji nejdřív, že zase Dejj tretl zapomněla vypnout sprchu, ale brzy

si vzpomněla na Richardův neočekávaný příjezd a uvědomila si, že vodu

pustil on. Odhrnula si z čela pramínek vlasů a žuchla hlavou na polštář tak, aby viděla otevřenými dveřmi ven na balkón. Hluk vytrvalého pouličního provozu dole splýval se zvukem sprchy a působil tišivě, jako vzdálený vodopád. Oči se jí zase poklidně zavřely, když si připomněla svá rozhodnutí z předchozího večera. Pak zvuky sprchy náhle utichly. Erika se nepohnula. Teď vstoupil s dupáním do pokoje Richard a divoce si sušil pískové vlasy. Opatrně se otočila, ale ještě stále ředstírala spánek. Podívala se přivřenými očima a překvapilo ji, když ho uviděla úplně nahého. Dívala se, jak se dosouší ručníkem. Přistoupil přitom k otevřeným balkónovým dveřím a začal si prohlížet ohromné pyramidy a strážné sfingy v dálce. Měl pěkné tělo. Dívala se na půvabnou křivku, ve které se mu záda zužovala k bokům. Působil na ni dojem si z jeho pevných nohou. Erika zavřela oči, bála se povědomosti a sexuální přitažlivosti Richardova těla, bála se, že pro ni příliš mnoho znamená.

Příští věc, kterou si Erika uvědomila, byla, že s ní někdo jemně třese, aby ji probudil. Otevřela oči přímo do vzdálené modři Richardova pohledu. Uličnický se usmíval, oblečený v džínsech a přiléhavé úpletové námořnické modré košili. Vlasy měl tak vykartáčované, jak jen to přirozené kučery dovolovaly. políbil ji na čelo. "Vstáváme, spící krásko," řekl Richar "snídaně bude za pět minut."

Zatímco se sprchovala, rozvažovala Erika, jak může být pevná, aniž by to vyznělo necitelně. Doufala že Yvon nezavolá, a při myšlence na něj si při omněla sochu Setiho I. Jedna věc byla vyhlásit křížovou výpravu ošřed noci - něco docela jiného bylo doopravdy s ní začít. Věděla, že bude muset mít nějaký plán, pokud opravdu chce tu sochu najít. Mydlila se ostře vonícím egyptským mýdlem a poprvé vzala v úvahu nebezpečí, které jí stále ještě hrozilo jakožto svědkovi

Abdulovy vraždy. Podivila se, proč si neuvědomila tento aspekt svého postavení dříve. Rychle se opláchlá a vystoupila ze sprchy. "Samozřejmě," řekla nahlas. "Veškeré nebezpečí plyne z toho, jestli se ti zabijáci dozvědí, že jsem u té vraždy byla. A oni mě neviděli."

Erika si prohrábla kartáčem vlhké vlasy, aby je rozčesala, a podívala se do zrcadla. Uhřík na bradě povyrostl a zčervenal a egyptské slunce už dalo její tváři přitažlivý jas.

Když se líčila, snažila se Erika rozpomenout na svůj rozhovor s Abdulem Hamdim. Říkal, že socha odpočívá, než se vydá na další cestu, pravděpodobně někam mimo Egypt. Erika doufala, že vražda Abdula Hamdiho znamená, že socha zemi neopustila. Pro správnost jejích předpokladů svědčil fakt, že Yvon, Jeffrey Rice nebo ten Řek, o kterém Yvon mluvil, by se byli doslechli, kdyby se socha vynořila v nějaké neutrální zemi, jako

95

třeba ve Švýcarsku. Celkem vzato si byla poměrně jistá, že socha nejenže je ještě v Egyptě, ale dokonce přímo v Káhiře. Erika překontrolovala své naličení. Šlo to. Použila jen trochu maskary.

Bylo cosi romantického na skutečnosti, že Egyptanky před čtyřmi tisíci lety si černily řasy tímtež způsobem. Richard zaklepal na dveře. "Snídaně se podává na verandě," řekl s britským přízvukem. Vypadá až moc šťastně, pomyslela si Erika. Tím těžší bude s ním promluvit.

Erika zavolala přes dveře, že bude venku za pár minut a pak se začala oblékat. Chyběly jí plátěné kalhoty s gumou v pase. Věděla, že v džínsech jí bude v horkém podnebí daleko tepleji. Pachtila se s těsnými nohavicemi a přemýšlela o tom Řekovi. Neměla ani zdání, co od ní chce, ale třeba by mohl být zdrojem informací. Možná by mohla směnít to, co od ní chce on, za nějakou vnitřní informaci o tom, jak pracuje černý trh. Byla to nejistá sázka, ale aspoň by bylo odkud začít.

Erika vklouzla do blůzy a zauvažovala, jestli ten Iřek - nebo koneckonců i někdo jiný - porozumí významu hieroglyfů, které se pokoušela předchozího večera rozluštit. Zamlžení chybějící sochy bylo záhadou samotného Setiho I. Uplynuly tři tisíce let od doby, kdy starověký Egypt žil a dýchal. Vedle velmi úspěšné vojenské kampaně na Středním východě a v Libyi v první dekádě svého panování - aspoň pokud si Erika dokázala vzpomenout - ten mocný faraón všehovšudy vybudoval drahý chrámový komplex v Abydosu, připojený k chrámu v Karnaku, a vystavěl si nanejvýš pozoruhodnou skalní hrobku v Údolí králů.

Erika usoudila, že by se daly sehnat podrobnější informace a rozhodla se vrátit do Egyptského muzea a využít svých profesionálních doporučujících dopisů. Aspoň bude mít co dělat během čekání, až ji bude kontaktovat ten Iřek. Další člověk, který by pro ni mohl mít informaci, byl syn, o kterém se Abdul Hamdi zmínil, ten, který měl obchod se starožitnostmi v Luxoru. Když Erika otevřela dveře koupelny, rozhodla se. Co nejdřív vyrazí proti proudu Nilu do Luxoru, k synovi Abdula Hamdiho. Byla přesvědčena, že nic lepšího jí napadnout nemohlo.

Richard se rozhodl objednat velkou snídani. Jako předchozího rána se podávala na balkóně. Pod stříbrnými příklopy byly vejce, slanina a čerstvý egyptský chléb. Plátky papaye spočívaly v úlomcích ledu. Káva čekala v konvici. Richard otálel u stolu jako nervózní číšník a posouval přibory a ubrousky.

"Á, Vaše Výsosti," řekl Richard, stále ještě s britským přízvukem. "Váš stůl je připraven." Odtáhl jednu židli, aby si Erika mohla sednout. "Až po vás," pravil, podávaje jí postupně jednu mísu za druhou.

Erika byla upřímně dojatá. Richard neměl nic z Yvonovy rafinovanosti, ale jeho chování bylo působivé. Jakkoliv zpravidla za všech okolností jednal rád tvrdě, Erika věděla, že je dost zranitelný. A věděla, že to co mu řekne, mu možná ublíží. Začala: "Nevím, kolik si toho pamatuješ z našeho hovoru včera v noci."

"

Všechno." Richard zvedl vidličku. "Než budeš ale pokračovat, rád

96

bych něco navrhl. Myslím že bychom měli napochodovat rovnou na americké velvyslanectví a povědět jim dopodrobna, co se ti tu stalo."

"Richarde," řekla Erika, která věděla, že se uchylují od tématu, "americké velvyslanectví nebude moci nic dělat. Uvažuj reálně. Vlastně se mi nic nestalo, dělo se jenom kolem mě. Ne, na americké velvyslanectví nepůjdu."

"Tak dobře," řekl Richard. "Jestli to bereš takhle, tak fajn. A teď, co se

týče těch ostatních věcí, které jsi říkala. O nás dvou." Richard se odmlčel se šálkem kávy v prstech. "Přiznávám, že je něco pravdy na tom, co říkáš o mém vztahu ke tvé práci. No, rád bych tě požádal, abys pro mě něco udělala." Zvedl oči k Eričiným Strávíme spolu den tady, v Egyptě, takřikajíc na tvé parketě. Dej mi možnost vidět, o čem to všechno vůbec je."

Ale Richarde. "začala Erika. Chtěla mluvit o Yvonovi a o svých

"', pocitech.

, ,Prosím tě, Eriko. Musíš přiznat, že jsme o tomhle ještě nediskutovali.
Dej mi trochu času. Večer si promluvíme, slibuju. Koneckonců, vážil jsem cestu až sem. To bys mi měla přičíst k dobru."

"To tedy přičtu," řekla Erika unaveně. Takové emocionální okamžiky ji trýznily. "Ale i takové rozhodnutí je něco, co jsme měli udělat spolu.

Oceňuju tvou snahu, ale ještě pořád si myslím, že nechápeš, proč jsem sem přijela. Zřejmě nahlížíme na budoucnost našeho vztahu hodně rozdílně."

"O tom právě budeme diskutovat," řekl Richard, "ale ne teď. Až večer. Žádám od tebe jediné - strávit spolu příjemný den, abych mohl vidět něco z Egypta a udělat si názor na egyptologii. Myslím, že si to zasloužím.

"

Tak dobře," svolila Erika zdráhavě. "Ale večer si promluvíme."

"Fjú," řekl Richard. "Když se tohle rozhodlo, prodiskutujme si své plány. Vážně bych rád viděl támhle ty drobký." Richard ukázal kusem topinky směrem ke sfínze a pyramidám v Gíze.

"Promiň," řekla Erika. "Den už je zadáný. Dneska ráno jdeme do , Egyptského muzea podívat se, co se ví o Setim I., a odpoledne se vrátíme na scénu první vraždy - Starožitnosti Abdul. Pyramidy budou muset počkat."

Erika se snažila uspišit snídani a odejít z pokoje před nevyhnutelným telefonním hovorem. Ale nepodařilo se jí to.

Richard se zabýval vkládáním filmu do svého Nikonu, když zvedla sluchátko. "Haló," řekla tiše. Jak se obávala, byl to Yvon. Věděla, že se nemá proč cítit provinile, ale bylo to málo platné. Chtěla Richardovi o Francouzovi povědět, jenže ji nepustil ke slovu.

Yvon byl veselý a samá roztomilost stran včerejšího večera. Erika přijala jeho tón, ale věděla, že od ní vyznívá nuceně.

"

Eriko, není vám nic?" zeptal se nakonec Yvon.

"Ne, ne, je mi úplně skvěle." Erika se snažila vymyslet způsob, jak rozhovor skončit.

"Pověděla byste mi, kdyby něco nebylo v pořádku?" zeptal se vylekaně.

"Samozřejmě," řekla Erika rychle.

97

Chvilí bylo ticho. Yvon věděl, že něco není v pořádku.

"

Včera večer jsme se shodli," řekl Yvon, "že jsme měli strávit včerejšek společně. Jakpak to bude s dneškem? Dovolte, abych vás odvezl a ukázal vám pár pamětihodností."

"Ne, děkuju," opáčila Erika. "Mám tu nečekaného hosta, přijel včera večer ze Států."

"To nevadí," řekl Yvon. "Váš host bude vítán."

"Ten host je náhodou totiž. . " Erika zaváhala. "Můj hoch" jí vyznívalo , tak nedospěle!

"

Váš milenec?" zeptal se Yvon váhavě.

, "Můj hoch," řekla Erika. Nedokázala si vymyslet nic rafinovanějšího.

Yvon práskl sluchátkem do vidlice. "Ženské," vybuchl vztekle a sevřel rty.

Raoul vzhledl od svého týden starého Paris-Match ve snaze neusmát se.

, "Nějak ti ta americká holka dělá nesnáze."

"Kuš," řekl Yvon nezvykle hněvivě. Zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř ke stropu ve vtrivých modravých proudech.

Pomyslel si, že je docela dobře možné, že Eričin host přijel neočekávaně. A přece tu byla vtíravá pochybnost, že mu to schválně neřekla a vodila ho za nos.

Zamáčkl cigaretu a přešel na balkón. Nebyl zvyklý dát se rozčilovat ženami. Pokud začaly být na obtíž, opustil je. Bylo to tak prosté! Svět byl plný žen. Zadíval se dolů na tucet bárek mířících po větru na jih.

Poklidný výjev mu zlepšil náladu.

"Raoule, ať Eriku Baronovou znova sledují," zavolal.

"Prima," řekl Raoul. "Chalifu mám na dosah v hotelu Šahrazád.

"

"Pokus se mu vysvětlit, že má být konzervativní," řekl Yvon. "Nechci žádné další zbytečné fleky od krve."

"Chalifa trvá na tom, že ten člověk, po kterém střílel, sledoval Eriku.

"

"Ten člověk pracoval pro Oddělení starožitností. Je nepředstavitelné, že by Eriku sledoval."

"No, ujišťuju tě, že Chalifa je prvotřídní. Já to vím," řekl Raoul.

,

"

Měl by být," dodal Yvon. "Čekám, že dneska se s tou dívkou sejde Stephanos. Varuj Chalifu. Možná budou potíže."

"Dr. Sarwat Fachraj vás teď přijme," řekla robustní sekretářka s mocným poprsím. Bylo jí kolem dvaceti, kypěla zdravím a nadšením, úleva v jinak tísnivé atmosféře Egyptského muzea.

Kancelář správce muzea byla jako šerá jeskyně se zabedněnými okny.

Rachotící klimatizace udržovala v místnosti chlad. Pracovna byla obložena tmavým dřevem, jako viktoriánská studovna. Jedna stěna byla ozdobená falešným krbem, který se do Káhiry rozhodně nehodil, ostatní byly kompletně zakryty policemi s knihami. Uprostřed místnosti byl velký stůl přetékající knihami, časopisy a papíry. Za stolem seděl doktor Fachraj, který vzhledl přes brýle, když Erika a Richard vstoupili. Byl to malý

98

nervózní muž kolem šedesátky, se špičatou tváří a chundelatými seoyllu vlasy.

Vítám vás, doktore Barone," řekl, aniž by vstal. Eričin doporučující

dopis se mu lehce chvěl v ruce. "Jsem vždy šťasten, mohu-li uvítat někoho z Bostonského uměleckého muzea. Jsme zavázáni Reisnerovi za jeho vynikající práci." Dr. Fachraj se díval zpřímá na Richarda.

"Já nejsem doktor Baron," namítl Richard s úsměvem.

Erika postoupila o krok kupředu. "Doktorka Baronová jsem já a děkuji

vám za uvítání."

Zmatený výraz ve tváři doktora Fachraje ustoupil rozpačitému porozumění. "Promiňte mi," řekl prostě. "Z vašeho doporučujícího dopisu jsem vyrozuměl, že máte v plánu udělat překlady některých nápisů na monumentech z doby Nové Říše přímo na místě. To mě těší. Je tu mnoho práce.

Pokud vám mohu nějak prospět, jsem k vašim službám."

"Děkuju," řekla Erika. "Vlastně jsem vás chtěla požádat o laskavost.

Zajímá mě určitá informace stran Setiho I. Mohla bych nahlédnout do muzejních materiálů?"

"Zajisté," řekl dr. Fachraj. Hlas se mu lehce pozměnil. Byl tázavější, jako by ho Eričin požadavek překvapil. "Naneštěstí toho o Setim I. mnoho nevíme, jak jste si bezpochyby vědoma. Kromě překladů, které máme z inskripcí na jeho sochách, máme nějakou korespondenci Setiho I. z počátků jeho tažení v Palestině. Ale to je celkem všechno. Jsem si jistý, že dokážete přispět k našim vědomostem svými překlady. Ty, co máme, jsou dost staré, a od té doby, co byly pořízeny, věda o mnoho pokročila."

"A co jeho mumie?" zeptala se Erika.

Dr. Fachraj vrátil Erice doporučující listiny. Ruka se mu třásla víc a víc, až chvění přešlo do paže. "Ano, jeho mumii máme. Byla součástí nelegálního nálezu skrýše v Deir el-Bahrí, kterou vyplundrovala rodina Rasulova. Je vystavena nahore." Pohlédl na Richarda, který se opět usmál.

"Byla ta mumie někdy důkladně prozkoumaná." zeptala se Erika.

"Zajisté," odpověděl dr. Fachraj. "Byla pitvána."

"Pitvaná?" zeptal se Richard s nedůvěrou. "Jak pitváte mumi Erika chytila Richarda za paži nad loktem. Pochopil význam stisku a zmlkl. Dr. Fachraj pokračoval, jako by jeho zvědavou otázku neslyšel.

"A nedávno ji rentgenoval tým amerických vědců. Rád vám dám k dispozici všechny materiály, máme ho v knihovně." Dr. Fachraj vstal a otevřel dveře kanceláře. Chodil částečně v předklonu, dělal dojem hrbáče s rukama zkroucenýma u boků.

"Ještě jeden dotaz," řekla Erika. "Máte hodně materiálu o otevření Tutanchamónovy hrobky?"

Richard přešel kolem Eriky a přelétl sekretářku kradným postranním pohledem. Pilně se skláněla nad psacím strojem.

"Á, tady vám můžeme pomoci," řekl dr. Fachraj, když vyšli do mramorové haly. "Jak víte, máme v plánu využít část fondů, získaných z putovní výstavy Poklady Tutanchamónovy, k vybudování zvláštního muzea k ulo-

99

žení jeho artefaktů. Máme teď kompletní sadu Carterových poznámek z toho, čemu říkal svůj Deník vstupu - na mikrofilmu, stejně jako rozsáhlou sbírku korespondence mezi Carterem, Carnarvonem a ostatními osobami, spojenými s odhalením hrobky."

Dr. Fachraj předal Eriku a Richarda mlčenlivému mladíkovi, kterého představil jako Talata. Talat pečlivě vyslechl doktorovy komplikované instrukce, pak se uklonil a zmizel postranními dveřmi.

"Přinese materiály, které máme o Setim I.," řekl dr. Fachraj. "Děkuji vám, že jste přišla, a pokud vám mohu ještě nějak pomoci, prosím, dejte mi vědět." Potrásl Eric rukou, což mu způsobilo mimovolnou křeč ve tváři která mu stáhla ústa do úšklebku. Odešel s rukama zvednutýma, prsty rytmicky chňapaly do prázdna.

"Bože, tady to vypadá," poznamenal Richard, když ředitel odešel.

Okouzlující chlapík."

"Dr. Fachraj náhodou udělal dost dobré práce. Specializuje se na náboženství starověkého Egypta, pohřební praktiky a metody mumifikace."

"

Metody mumifikace! To jsem si mohl myslet. Známe jeden velký kostel v Paříži, kde by ho od minuty najali."

"Pokus se být vážný, Richarde," řekla Erika, usmívajíc se proti své vůli.

Usadili se u jednoho z dlouhých, rozviklaných dubových stolů, jimiž byla velká místnost zařízena. Všechno pokrývala jemná vrstva káhirského prachu. U Eričiny židle křižovaly podlahu drobné stopy nějakého zvířátka.

Richard prohlásil, že to byla krysa.

Talat přinesl dvě velké obálky z červeného papíru, obě převázané provázkem. Dal je Richardovi, který se pot'ouchle usmál a předal je Eric. První byla označena "Seti I., A". Erika ji otevřela a vysypala obsah na stůl. Byly to přetisky článků o faraónovi. Spousta jich byla ve francouzštině, pár v němčině, ale většinou byly anglicky.

"Pssst." Talat se dotkl Richardovy paže.

Richard se otočil, překvapen tím zvukem.

"Vy chcete skaraby ze starověkých mumii. Moc lacino." Talat natáhl ruku sevřenou v pěst dlaní nahoru. Ohlížeje se přes rameno jako distributor pornografie v padesátých letech, zvolna rozevřel prsty a odhalil dva lehce navlhle skaraby.

"Myslí to ten chlap vážně?" zeptal se Richard. "Chce prodat nějaké skaraby."

"Nepochybně jsou falešné," řekla Erika, aniž by vzhledla od své práce.

Richard zvedl jednoho ze skarabů z Talatovy nastavené dlaně.

"

"Jedna libra, řekl Talat. Začínal být nervózní.

"Eriko, podívej se na to. Je to hezký skarábek. Ten chlap si ale troufá, provádět tady takové obchody!"

"Richarde, skaraby si můžeš koupit po celém městě. Třeba by ses mohl projít po muzeu, než dokončím tuhle práci."

Vzhledla k němu, aby se ujistila, co říká jejímu návrhu, ale neposlouchal. Vzal z Talatovy ruky druhého skaraba.

100

"Richarde," řekla Erika, "nenech se oblafnout od prvního slorn, tla

, kterého naraziš. Ukaž." Vzala jeden z artefaktů a převrátila ho, aby si přečetla hieroglyfy na spodní straně. "Bože můj," vzdychla.

"Myslíš, že je pravý?" dotíral Richard.

"Ne, pravý není, ale je to mazaný padělek. Až moc mazaný. Je na něm

Tutanchamónova kartuš. Myslím, že vím, kdo ho vyrobil. Syn Abdula Hamdiho. Neuvěřitelné!" Erika koupila skaraba od Talata za pětadvacet piastrů a poslala hoča

pryč. "Už jednoho takového mám, vyrobil ho Hamdiho syn, a je na něm jméno Setiho I." Erika si v duchu poznamenala, že si musí toho skaraba vzít zpátky od Yvona. "Zajímalo by mě, jaká další jména faraónů používá."

Na Eričino naléhání se vrátili k článkům. Richard si vzal několik přetisků. Půl hodiny mlčeli. "Tohle je největší suchařina, jakou jsem kdy četl," řekl nakonec Richard a pohodil článek na stůl. "A to jsem si myslel, že patologie je nuda. Panebože!"

"Musíš to pojímat v kontextu," řekla Erika blahosklonně. "To, nač se díváš, jsou jen zlomky a útržky informací nashromážděných o mocné osobnosti, která žila před třemi tisíci lety."

"No, kdyby se toho v těch člancích o trochu víc dělo, bylo by to mnohem záživnější," zasmál se Richard.

"Seti I. panoval brzy po faraónovi, který se pokusil zavést v Egyptě monoteistické náboženství," Erika Richardovu poznámku ignorovala.

"Jmenoval se Achnatón. V zemi byl chaos. Seti to změnil. Byl to silný, vládce, kterému se podařilo obnovit stabilitu doma a ve většině říše."

dostal se k moci, když mu bylo kolem třicítky, a panoval přibližně patnáct let. Kromě několika bitev v Palestině a Libyi je o něm známo velmi málo podrobností - což je smůla, protože panoval v mocném a zajímavém období egyptské historie. Mluvím o období nějakých padesáti let, možná trochu víc, od Achnatóna do konce vlády Setiho I. Musela to být fascinující éra, samé převraty, povstání a emoce. Je to hrozná škoda, že o nich nevíme víc." Erika zaklepala na složku fotokopii. "Během té doby vládl taky Tutanchamón. A je dost kupodivu, že při odhalení Tutanchamónovy nádherné hrobky došlo k jednomu velikému zklamání. Navzdory všem těm pokladům, co se tam našly, tam nebyly žádné historické dokumenty. Ani jediný papyrus! Ani jeden!" Richard pokrčil rameny.

Erika pochopila, že se snaží, ale nedokáže sdílet její vzrušení. Obrátila se zpátky ke stolu. "Podíváme se, co je v té druhé složce," řekla a vysypala na stůl obsah obálky „Seti I., B“.

Richard se protáhl. Byly to tucty fotografií mumie Setiho I. včetně rentgenových snímků, přizpůsobené pitevní zprávě a ještě několik fotokopii článků.

"Bože," zvolal Richard s výrazem předstíraného zděšení. Zvedl fotografii tváře Setiho I. "Takhle vypadala první mrtvola, kterou jsem pitval v prvním ročníku anatomie."

101

"Nejdřív to člověka vyleká, ale čím déle se na to díváš, tím ti připadá mírumilovnější."

"Ale jdi, Eriko, vypadá jako strašidlo. Mírumilovnější? Dej s tím pokoj!" Richard zvedl pitevní zprávu a začel se do ní. Erika našla rentgenový snímek celého těla. Vypadalo to jako halloweenová umělá kostra s pažemi zkříženými na hrudi. Prozkoumala jej ale stejně. Náhle si uvědomila, že je tu něco divného. Paže byly zkříženy jako u všech mumii faraónů, ale dlaně byly rozevřené, ne sevřené v pěst. Prsty byly natažené. Všechny ostatní faraóny pohřbili s cepem a žezlem, odznaky moci, v rukou. Setiho I. však ne. Erika se snažila pochopit proč.

"

Tohle není pitva," řekl Richard a přerušil tak její myšlenky. "Chci říct, že neměli vnitřní orgány. Jen tělesnou schránku. Když se dělá exhumace, zkoumá se povrch těla jen zběžně, pokud nenese nějaké specifické známky. Pitva je pak vlastně mikroskopické zkoumání vnitřních orgánů."

Tady všehovšudy vzali kousek svalu a pokožky." Vzal od Eriky rentgenový snímek a podržel ho na vzdálenost paže od očí, aby jej mohl prozkoumat. "Plíce jsou čisté," řekl Richard se smíchem. Erika to nepochopila, takže jí Richard vysvětlil, že plíce byly odstraněny už v dávnověku a tak rentgen ukázal jen čistý hrudník. Když to vysvětloval, už to nebyla taková legrace, takže jeho smích vyzněl dozraceně. Erika se podívala Richardovi přes rameno na fotografii. Rozevřené dlaně Setiho I. jí ještě pořád vadily. Něco jí napovídalo, že mají velký význam.

Ve velké skleněné vitrině byly dvě kartičky. Aby si ušetril čas, Chalífa se sklonil a přečetl si je. Jedna kartička byla stará a stálo na ní: Zlatý trůn Tutanchamónův, asi 1355 př.n.l. Druhá kartička byla nová a stálo na ní:

Dočasně odstraněno jako součást světové putovní výstavy Tutanchamónových pokladů. Z místa, kde stál, měl Chalífa skrze prázdnou vitrínu dokonalý výhled na Eriku a Richarda. Za normálních okolností by se nikdy ke kořisti tolik nepřiblížil, ale teď byl zaujatý. Ještě nikdy neměl takový úkol. Předchozího dne měl pocit, že zachránil Eriku před

jistou zkázou, ale místo díky na něm Yvon de Margeau nenechal chlup suchý.

De Margeau mu sdělil, že odpravil umrněného státního úředníka. Chalifa to ale věděl líp. Státní úředník Eriku sledoval a na téhle svěží Američance bylo něco, co Chalifu zaujalo. Cítil velké peníze. Kdyby byl de Margeau tak dožraný, jak se tvářil, byl by ho vyhodil. Jenže mu dál platil dvě stě dolarů denně a ubytoval ho v hotelu Šahrazád. A teď se situace zkomplikovala novým vývojem událostí: přítel jménem Richard. Chalifa věděl, že ten přítel Yvona nepotěšil, ačkoliv mu Francouz řekl, že podle něj Richard Eriku neohrožuje. Yvon však Chalifovi nařídil, aby se měl na pozoru, a Chalifa uvažoval, jestli by se neměl na svou odpovědnost Richarda zbavit.

Když se Erika a Richard přesunuli k další expozici, ustoupil Chalifa za další prázdnou vitrínu s nápisem Dočasně odstraněno. . . na kartičce. Skrýval se za otevřeným průvodcem a snažil se zachytit něco z jejich hovoru.

102

Pochytil všehovšudy něco o bohatství jednoho z velkých faraónů. Ale Chalifovi i to znělo jako hovor o penězích a přisunul se ještě blíže. Měl rád pocit vzrušení a nebezpečí z rizika, i když to bylo jen imaginární ohrožení. Tihle lidé pro něj v žádném případě nemohli znamenat hrozbu. Oba je mohl zabít ve dvou sekundách. Po pravdě řečeno o tom uvažoval.

"Většina opravdu skvělých kusů je na výstavě v New Yorku," říkala Erika, "ale podívej se na támhleten přívěsek."

Ukázala a Richard zívá.

"Tohle všechno pohřbili s bezvýchanným Tutanchamónem. Pokus se

"představit si, co všechno asi pohřbili společně se Setim I."

"To nedokážu," řekl Richard a přenesl váhu na druhou nohu.

Erika vzhledla, vycítila, jak se nudí. "Tak fajn," řekla chláholivě. "Byl jsi docela dobrý. Zajdeme si zpátky do hotelu zakousnout něco k obědu a podíváme se, jestli tam nemám nějaké vzkazy. Pak půjdeme na bazar."

Chalifa se díval, jak Erika odchází, a těšil se pohledem na její křivky těsně obepnuté v džínsech. Jeho představy násilí se smísily s jinými, intimnějšími a vlnějšími představami.

Když se vrátili do hotelu, čekal tam na Eriku vzkaz a číslo, na které má zavolat. A také volný pokoj pro Richarda. Zaváhal a vrhl na Eriku prosebný pohled, než přistoupil k recepci pultu, aby se zapsal. Erika se uchýlila k jednomu z telefonních automatů, ale se složitým přístrojem se jí nedařilo. Řekla Richardovi, že si zavolá ze svého pokoje.

Vzkaz byl prostý. "Rád bych měl to potěšení a sešel se s vámi co nejdříve. Stephanos Markoulis." Erika se zachvěla při vyhlídce na setkání s někým, kdo je doopravdy zapleten do černého trhu a možná i do vraždy.

Jenže prodal první sochu Setiho I. a mohl by být důležitý, pokud chtěla zjistit jeho spolupachatele. Vzpomněla si na Yvonovo doporučení, aby zvolila jako místo schůzky veřejně přístupné místo, a poprvé byla doopravdy ráda, že je Richard s ní. y

Hotelová spojovatelka byla určitě schopnější než mechanická v možnost v hale. Hovor přišel rychle. "Haló, haló." Stephanos měl velitelský hlas.

"Tady je Erika Baronová."

"Aha, ano. Děkuji že voláte. Těším se až vás poznám. Máme společného přítele, Yvona de Margeau. Okouzluje vás chlapík. Určitě vám pověděl, že vám zavolám a že bych si s vámi rád popovídal. Můžeme se sejít dnes odpoledne, řekněme kolem půl třetí?"

"Kde myslíte?" zeptala se Erika, soustředěná na Yvonovo varování.

Slyšela hluboký rachotivý zvuk vŠ epha

"Je to na vás, má milá," řekl nos, mluvil hlasitěji, aby přehlušil rámus.

Erika se naježila nad tím familiárním oslovením. "Nevím, odsekla a podívala se na hodinky. Bylo půl dvanácté. Richard a ona budou v půl třetí nejspíš na bazaru.

103

"Co třeba zrovna hned v Hiltonu?" navrhl Stephanos.

"Dneska odpoledne budu na bazaru Chan el Chalili," řekla Erika.

Pomyslela na to, jestli by se neměla zmínit o Richardovi, ale rozhodla se, že raději ne. Připadalo jí jako dobrý nápad nechat si nějaké to překvapení pro sebe.

"Minutku," řekl Stephanos. Erika slyšela tlumený hovor. Stephanos přikryl rukou mikrofon. "Promiňte, že vás nechávám čekat," prohodil hlasem, který prozrazoval, že ho to nijak nemrzí. "Znáte mešitu Al Azhar vedle Chan el Chalili?"

"Ano," přikývla Erika. Vzpomněla si, jak jí ji Yvon ukazoval.

"Tam se sejdem, rozhodl Stephanos. "To se snadno najde. O půl třetí.

"Skutečně se těším, až vás uvidím, má milá. Yvon de Margeau o vás mluvil moc hezky."

Erika se rozloučila a zavěsila. Cítila neurčitou nejistotu a dokonce se trochu bála. Ale rozhodla se, že to podstoupí kvůli Yvonovi. Byla si jistá, že by jí nikdy nedovolil sejít se se Stephanosem, pokud by jí hrozilo skutečné nebezpečí. Nicméně se těšila, až to bude mít za sebou.

Luxor, 11.40

Oblečen ve volně střížené bílé bavlněné košili a kalhotách, cítil se Ahmed Chazzan poměrně pohodlně. Ještě pořád byl šokovaný násilnou smrtí Gamala Ibrahima, ale dokázal už tu událost připsat na vrub nevyzpytatelným úradkům Alláha a tak ho pocit viny opustil. Jako vůdce věděl, že musí čelit takovým epizodám. Během předchozího večera vykonal povinnou návštěvu v domě svých rodičů. Hluboce svou matku miloval, ale nesouhlasil s jejím rozhodnutím zůstat doma, aby se starala o invalidního otce. Jeho matka byla jednou z prvních žen v Egyptě, které získaly univerzitní vzdělání, a Ahmed by byl raději, kdyby je nějak využila. Byla to vysoce inteligentní žena a dokázala být Ahmedovi velkou oporou. Jeho otec byl těžce zraněn ve válce roku 1956, v téže válce, která Ahmeda připravila o staršího bratra. Ahmed neznal v Egyptě rodinu, které by se nedotkla tragédie mnoha válek, a když o tom uvažoval, chvěl se hněvem. Po návštěvě u rodičů Ahmed dlouho a dobře spal ve svém luxorském domku z nepálených cihel. Hospodyně mu připravila báječnou snídani: čerstvý chléb a kávu. A volal Zaki, hlásil, že do Sakkary nasadili dva speciální agenty v civilu. V Káhiře se zdálo, že je všude klid. A co snad bylo nejdůležitější, úspěšně zažehnal hrozící rodinnou krizi. Bratranec, kterého povýšil na velitele stráže v luxorské nekropoli, začal být svéhlavý a chtěl se stěhovat do Káhiry. Ahmed se ho snažil přivést k rozumu, ale když to nepomáhalo, nechal diplomacie, rozzlobil se a nařídil mu zůstat. Bratrancův otec, Ahmedův nevlastní strýc, se pokusil intervenovat. Ahmed musel staršímu muži připomenout, že jeho povolení provozovat kon-

104

cesionářský obchod v Údolí králů se dá snadno zrušit. Když se to vyřešilo, mohl Ahmed zasednout ke svému papírování. Svět se hned zdál lepší a organizovanější než předchozího dne.

Když zastrčil do aktovky poslední memorandum, které si s sebou přivezl k přečtení, měl Ahmed pocit uspokojení. V Káhiře by mu trvalo dvakrát tak dlouho projít tentýž materiál. To byl zkrátka Luxor. Luxor miloval. Starověké Théby. Pro Ahmeda tu bylo ve vzduchu kouzlo, které způsobovalo, že se cítil šťastný a klidný.

Vstal ze židle ve velkém obývacím pokoji. Jeho dům zvenčí zářil bílým štukem, a ačkoliv byl uvnitř rustikální, byl neposkvrněně čistý. Budova vznikla propojením řady existujících staveb z nepálených cihel. Výsledkem byl úzký dům, jen šest metrů široký, ale hodně hluboký, s dlouhou halou probíhající po levé straně. Napravo ústila řada pokojů pro hosty.

Kuchyně ležela vzadu, dost primitivní, bez tekoucí vody. Za kuchyní byl dvorek, spojený se stáji pro jeho drahocenný majetek, tříletého černého arabského hřebce, kterému říkal Sawda.

Ahmed nařídil sluhovi, aby osedlal a připravil Sawdu na půl dvanáctou.

Měl v plánu vyslechnout Ťufika Hamdiho, syna Abdula Hamdiho, v jeho starožitnickém krámkě ještě před obědem. Ahmed měl pocit, že je důležité, aby to udělal osobně. Potom, až ochladne polední žár, měl v plánu překročit Nil a neohlášen vjet do Údolí králů na inspekci nového zabezpečovacího systému, který sám uvedl do provozu. Večer bude třeba vrátit se do Káhiry.

Sawda netrpělivě hrabal do země, když se Ahmed objevil. Mladý hřebec byl jako renezanční kresba s každým svailem zřetelně vymodelovaným z neposkvrněného černého mramoru. Hlavu měl ostře řezanou, s planoucími nozdrami. Očima soupeřil s Ahmedovým, tak připomínaly černou vodní hlubinu. Jakmile vyrazili, vycítil Ahmed čirou sílu a životní energii bujarého zvířete pod sebou. Jen stěží dokázal koně udržet, aby nevyrazil divokým tryskem. Ahmed věděl, že Sawdova nevyzpytatelná osobnost zrcadlí jeho vlastní podvědomé vášně. Právě pro tu podobnost bylo zapotřebí ostrých slov, vyřčených v arabštině, a silně přitažených otěží, aby zvládl hřebce - a tak se jezdec a kůň jako jedno tělo hnali sluncem skvrnitým stínem, vrhaným palmami na březích Nilu.

Starožitnictví Ťufika Hamdiho bylo jedno z mnoha, usídlených v řadě prашných a pokroucených uliček za starověkým luxorským chrámem.

Všechno bylo v blízkosti velkých hotelů a jejich existence závisela na nevyzpytatelných turistech. Většina artefaktů, které se tam prodávaly, byla tvořena padělkami, vyráběnými na Západním břehu. Ahmed neznal přesnou polohu obchodu Ťufika Hamdiho, takže se musel zeptat, jakmile do té oblasti dorazil.

Řekli mu ulici a číslo domu a pak už našel krámk bez obtíží. Jenže bylo zamčeno. Nejenom prostě zavřeno přes poledne. Obchod byl zabezděný jako na noc.

Ahmed přivázal Sawdu ve stínu a vyptával se na Ťufika v sousedních krámech. Odpovědi byly stejné. Ťufik neotevřel za celý den, ano, je to

105

divné, protože Ťufík Hamdi za celá léta nevynechal ani den. Jeden obchodník dodal, že Ťufíkova nepřítomnost by mohla mít něco společného s nedávnou smrtí jeho otce v Káhíře.

Ahmed zamířil nazpátek k Sawdovi a přitom musel přejít přímo kolem průčelí obchodu. Zabedněné dveře upoutaly jeho pozornost. Když se podíval zblízka, odhalil Ahmed na jednom z prken čerstvou prasklinu.

Strčil prsty mezi prkna a zatáhl. Nic se nepohnulo. Podíval se na horní okraj hrubé okenice a všiml si, že prkna jsou k zárubni přitlučena hřebíky, místo aby byla zaháčkována zevnitř. Usoudil, že Ťufík Hamdi určitě odjel s úmyslem nějaký čas se nevrátit.

Ahmed ucouvl od budovy a přihladil si knír. Pak pokrčil rameny a vykročil zpět k Sawdovi. Pomyslel si, že Ťufík Hamdi pravděpodobně opravdu odjel do Káhíry. Ahmed uvažoval, jak by se dalo zjistit, kde Ťufík Hamdi bydlí.

Cestou ke koni potkal Ahmed starého rodinného přítele a zastavil se na kus řeči. Myšlenky mu však stále klouzaly někam jinam než k vyměňovaným zdvořilostem. Něco na tom, jak Ťufík zatloukl svoje dveře, ho zvlášť znepokojovalo.

Jak jen to bylo možné, Ahmed se omluvil, vyklouzl z obchodního bloku a vešel do spleti otevřených průchodů, které vedly do prostoru za obchody. Polední slunce pražilo a odráželo se od štukových zdí, až mu vyvstal na čele pot.

Cítil, jak mu po zádech stéká pramínek potu.

Hned za starožitnickými obchody se Ahmed ocitl v hájemství nakvap vyrobených přístřešků. Před ním se rozprchávala hejna kuřat a nahé děti ustávaly ve hře, aby si ho mohly prohlédnout. Po troše nesnázi a několika špatných odbočeních dorazil Ahmed k zadním dveřím obchodu Ťufíka Hamdiho. Štěrbínami ve dveřích uviděl malý cihlový dvorek.

Za přihlížení několika tříletých chlapečků se Ahmed zapřel ramenem proti dřevěným dveřím a podařilo se mu je otevřít dost na to, aby mohl vstoupit. Dvorek byl asi čtyři a půl metru dlouhý, na konci měl další dřevěné dveře. Nalevo byly dveře otevřené. Když Ahmed vrátil dřevěná vrátka do původního postavení, uviděl, jak z otevřených dveří vyklouzla tmavohnědá krysa, přeběhla dvůr a zmizela v drenážní trubce. Vzduch byl těžký, horký, nehybný.

Otevřené dveře vedly do malé místnosti, kde Ťufík zřejmě žil. Ahmed překročil práh. Na prostém dřevěném stole hnilo mango a vedle ležel klín kozího syra, plný much. Všechno ostatní v místnosti bylo pozotvíráno a zpřeházeno. Skříň v koutě měla vylomené dveře. Kolem byly rozházené papíry. Ve vepřovicových stěnách někdo vykopal několik děr.

Ahmed pozoroval scénu s narůstající úzkostí, snažil se posoudit, co se tu dělo.

Rychle zamířil ke dveřím vedoucím z bytu do krámu. Nebyly zamčené a otevřely se s bolestným zaskřípěním. Uvnitř byla tma. Jen slabé paprsky světla pronikaly štěrbinami v zabedněných dveřích a Ahmed počkal, až se jeho oči přizpůsobí přechodu z ostrého slunečního světla. Uslyšel cupitání drobných nožek. Další krysy.

Nepořádek v krámě byl daleko horší než v ložnici. Velké skříně, lemující zdi, byly překocené, rozštípané a naházené v obrovské hromadě upro-

106

střed místnosti. Jejich obsah byl pomíchaný a rozbitý. Bylo to, jako by se obchodem přehnal cyklón. Ahmed musel zvednout část rozbitého nábytku, aby mohl vstoupit. Zamířil doprostřed krámu - pak strnul. Našel Ťufíka Hamdiho. Zmčeného. Mrtvého. Ťufík byl natažený na dřevěném pultě, nasáklém zaschlou krví. Ruce měl přibité dlaněmi dolů k pultu, každou jedním hřebem, paže rozepjaté. Skoro všechny nehty měl Ťufík vytrhané. Pak mu uřízli zápěstí. Nechali ho vykrváčet při plném vědomí.

Jeho bezkrevná tvář byla strašidelně bledá, v ústech měl nacpaný špinavý hadr, který měl umlčet jeho křik a groteskně mu nadouval líce.

Ahmed odehnal mouchy. Všiml si, že krysy už na těle hodovaly. Bestiálnost scény ho pobouřila a skutečnost, že k tomu došlo v jeho milovaném Luxoru, ho rozlítla. Spolu se zuřivostí přišel děs, že hnus a hříchy města Káhíry se šíří jako morová nákaza. Ahmed věděl, že musí tu nákazu potlačit.

Sklonil se a pohlédl do prázdných očí Ťufíka Hamdiho. Zrcadlily hrůzu již prožíval, když z něj prchal život. Ale proč?

Ahmed se napřímil. Puch smrti ho překonal. Opatrně si proklestil cestu mezi troskami na dvorek.

Sluneční světlo mu přívětivě dopadlo na tvář, okamžik tam stál a zhluboka dýchal. Věděl, že se nemůže vrátit do Káhíry, dokud nebude vědět víc.

V myšlenkách se mu vynořil Yvon de Margeau. Kdykoliv na něj narazil, vznikly nějaké nesnáze.

Ahmed se protáhl vrátky do uličky a zavřel je za sebou. Rozhodl se jít rovnou na hlavní policejní stanici u luxorského železničního depa. Pak zavolá do Káhíry. Nasedl na Sawdu a uvažoval, co asi Ťufík Hamdi udělal nebo co věděl, že mu to přivolalo takový osud.

"Nádherný obchod," řekl Richard, když vstoupil z rušné uličky. "Dobře vybrané zboží. Tady můžu nakoupit všechny vánoční dárky."

Erika nemohla uvěřit tomu, jak je místnost prázdná. Ze Starožitností Abdul nezbylo nic až na několik zlomků rozbité keramiky. Bylo to, jako by obchod nikdy neexistoval. I sklo z výlohy bylo pryč. Ve vchodu nevisely žádné korálky. Ani koberce ani závěsy, nezbyl ani kousek látky nebo nábytku.

"Nemůžu tomu uvěřit," řekla Erika a přistoupila k místu, kde býval pult se skleněnou deskou. Sklonila se a zvedla

střípek. "Tady visela těžká drapérie, předělovala místnost." Přešla dozadu a obrátila se k Richardovi. "Tady jsem byla, když se stala ta vražda. Bože, to byla hrůza. Ten zabiják stál zrovna tam co ty, Richarde."

Richard shlédl na svoje nohy a odstoupil z místa poskvrněného hřichem. "Vypadá to, že to tu rozkradli zloději," řekl. "Při té chudobě tady má zřejmě všechno svou cenu."

"Bezpochyby máš pravdu," řekla Erika. Vyndala z kabely baterku.

"Jenže tohle místo vypadá na něco víc než prostě jen vyloupený krám."

Tyhle díry ve zdech - ty tu dřív nebyly." Cvaknutím rozsvítila a zadívala se do hlubin některých otvorů.

107

"Baterka!" řekl Richard. "Ty jsi vážně připravená na všechno."

"Každý, kdo přijede do Egypta bez baterky, dělá chybu."

Richard přistoupil k jednomu z čerstvých výklenků a vyškrábl z něj na podlahu trochu odroleného suchého bláta.

"Nejspíš vandalismus po káhirsku."

Erika zavrtěla hlavou. "Myslím, že to tady hodně pečlivě prohledávali."

Richard se rozhlédl a všiml si, jak je podlaha tu a tam rozkopaná.

"Možná, no a co Chci říct, co tu mohli hledat."

Erika se kousala zevnitř do tváře, což dělávala ve chvílích soustředění.

Richardova otázka byla na místě. Káhiřané možná mají ve zvyku schovávat peníze nebo cennosti ve zdech nebo pod podlahou. Ale vražda jí připomněla, že i její pokoj byl prohledán. Impulzivně připojila k polaroidu blesk a vyfotografovala interiér obchodu.

Richard vycítil Eričin neklid. "Vadí ti, že ses sem vrátila?"

"Ne," odpovídala Erika. Nechtěla odporovat v Richardovi přehnaně ochranné pudy. Ve skutečnosti však měla mezi zbytky Starožitností Abdul výjimečně nepříjemný pocit. Podtrhovalo to skutečnost vraždy Abdula Hamdiho. "Máme deset minut na cestu k mešitě Al Azhar. Chci přijít na schůzku s panem Stephanosem Markoulisem včas." Spěšně opustila krám, ráda, že může odejít.

Když vyšli do davu v uličce, Chalifa se odpoutal od zdi, o kterou se opíral. Sako měl přehozené přes pravou ruku, takže skrývalo poloautomatickou pistoli. Byla odjištěná. Raoul mu řekl, že Erika se má někdy během odpoledne sejít se Stephanosem a on ji nechtěl ztratit ve zmatku na bazaru. Řek byl známý svým nelítostným násilnictvím a Chalifa dostával dobře zapláceno za to, aby mu nedal šanci.

Erika a Richard se vynořili z Chan el Chalili na západním konci přeplněného, ale prosluněného náměstí Al Azhar. Jeho prašný žár jim dal pocítit výhody relativního chladku na bazaru. Zamířili přes náměstí ke starověké mešitě. Obdivovali tři jehlovité minarety tyčící se k bleďmodré obloze. Chůze se však v přemílajícím se davu stávala těžší a těžší. Museli se držet těsně u sebe, aby je neodtrhli. Prostor přímo před mešitou Ericce připomínal Haymarket v Bostonu, stovky obchodníků s ovocem a zeleninou na kárách, handrkujících se se zákazníky o ceny svých výpěstků. Erika pocítila určitou úlevu, když s Richardem dorazili k mešitě a proklouzli hlavním vchodem, známým jako Brána Barbarů. Prostředí se rázem změnilo. Zvuky rušné ulice do kamenné stavby nepronikaly. Byla chladná a ponurá jako mauzoleum.

"Tohle mi připomíná převlékání v předsálí," řekl Richard s úsměvem, když si navlékal přes boty papírové návleky.

Prošli vstupním vestibulem, nakukovali do otevřených dveří vedoucích do ztemnělých místností. Stěny byly vybudovány z velikých vápencových bloků působících dojmem pevnosti, ne domu Páně. "Já myslím," řekla Erika, "že jsem měla trochu přesněji dohodnout, kde se v téhle mešitě máme sejít."

Prošli pod řadou arkád. Oba je s Richardem překvapilo, když se ocitli zase na jasném slunci. Stáli na rohu prázdného pravoúhelníkového kolo-

108

nádového nádvoří, obklopeného ze všech čtyř stran arkádami se špičatými perskými klenbami. Byl to zvláštní pohled, protože nádvoří bylo v srdci Káhiry, a přece tu bylo pusto a skoro úplné ticho. Erika a Richard stáli ve stínu a beze slova přehlíželi scénérii exotických klenb ve tvaru lodního kýlu, s vroubkovanými parapety završenými vykrajovanými arabeskami.

Erika byla neklidná. Znervózňovalo ji setkání se Stephanosem Markoulisem a cizí prostředí teď její obavy jen zvyšovalo. Richard ji vzal za ruku a vedl přes čtverhranné nádvoří směrem k arkádě lehce vyšší než ostatní, završené vlastní vížkou. Když křižovali dvůr, pokusila se Erika nakouknout do fialového stínu okolních portálů. Bylo tam několik bíle oděných postav, skloněných k vápencové podlaze.

Evangelos Papparis obcházel mramorový sloup velmi zvolna, aby mu Erika a Richard nezmizeli z dohledu. Šestý smysl ho varoval, že má očekávat nesnáze. Byl v severním rohu nádvoří, hluboko ve stínu arkády. Erika a Richard teď směřovali diagonálně směrem od něj. Evangelos si nebyl jistý, jestli je Erika ta žena, kterou očekává, hlavně proto, že měla doprovod, ale popis zřejmě seděl. Když tedy dvojice dorazila k arkádovému vchodu do mihrábu, ucouvl doprostřed arkády a mávl paží pomalým obloukovitým pohybem a pak zvedl dva prsty. Stephanos Markoulis, stojící

hluboko v prázdné sloupové modlitební síni asi o šedesát metrů dál, zamával v odpověď. Podle předchozí dohody teď Stephanos věděl, že Erika přišla ještě s další osobou. S touto informací obešel sloup před sebou, pak se o něj opřel a čekal. Po levici měl skupinu islámských studentů shromážděných kolem učitele, který zpěvavě předčítal z koránu.

Evangelos Papparis už už chtěl sejít k hlavnímu vchodu, když zahlédl Chalifu. Stáhl se zpět do stínu ve snaze zůstat nespátřen. Když se znovu podíval, postava už byla pryč a Richard s Erikou vstoupili do modlitebního prostoru. Pak si Evangelos vzpomněl. Ten muž se sakem podezřele přehozeným přes paži byl Chalífa Chalil, nájemný vrah. Evangelos se vrátil doprostřed arkády ale Stephanose neviděl. To ho zmátl. Obrátil se, rozhodnutý zjistit, jestli je Chalífa ještě v budově.

Erika četla o mešitě Al Azhar v Baedekerovi a věděla, že se dívají na původní mihráb neboli modlitební výklenek. Byl složitě konstruován z maličkých kousků mramoru a alabastru tvořících složité geometrické vzory. "Tahle alkovna směřuje k Mekce," zašeptala Erika.

"Je to tu nádherné," řekl Richard tiše. V přítomí, kam až dohlédl napravo i nalevo, byl les mramorových sloupů. Očima zabloudil k podlaze kolem modlitební niky a všiml si, že je zakrytá překrývajícím se orientálními koberci.

"Co to cítím," zeptal se a zavětlil.

"Kadidlo," odpověděla Erika. "Poslouchej!"

Bylo slyšet soustavný zvuk tlumených hlasů a z místa, kde stáli, bylo vidět nesčetné skupiny studentů sedících u nohou učitelů. "Mešita už není univerzita," zašeptala Erika, "ale ještě pořád se používá ke studiu koránu.

"Líbí se mi jejich způsob studia," řekl Richard a ukázal směrem ke spící postavě zkroucené na orientálním koberci.

109

Erika se otočila a pohlédla řadou arkád k sluncem ozářenému nádvoří.

Chtělo se jí odejít. Mešita měla neblahou, záhrobní atmosféru a ona usoudila, že je to nevhodné místo ke schůzce s kýmkoli. "Pojd', Richarde."

Natáhla ruku, ale Richard, kterého zaujala možnost postoupit hlouběji do pilířové síně, ji zatáhl zpátky.

"Pojdme si prohlédnout tu hrobku sultána Rahmana, cos o ní četla," navrhl a zadržel Eriku na cestě ke slunci.

Erika se na Richarda ohlédla. "Já bych radši. . . Nedokončila. Přes Richardovo rameno spatřila muže kráčejícího k nim mezi sloupy. Věděla, že je to Stephanos Markoulis.

Richard si všiml jejího výrazu a sledoval směr jejího pohledu. I on se obrátil směrem k přicházející postavě. Vycítil z její ruky napětí. Věděl, že se s tím mužem chtěla setkat a divil se, proč je tak rozrušená.

"Erika Baronová," řekl Stephanos se širokým úsměvem. "Poznal bych vás mezi tisíci. Jste daleko krásnější, než mi Yvon tvrdil." Stephanos se nesnažil skrýt svůj obdiv.

"Pan Markoulis?" zeptala se Erika, ačkoliv v duchu nezapochybovala.

Jeho kluzké způsoby a sladký výraz odpovídaly jejímu očekávání. Co však nečekala, byl velký zlatý křesťanský kříž, který mu visel na krku. V mešitě jako by jeho lesk chtěl vyprovokovat k násilí.

"Stephanos Christos Markoulis," představil se Řek hrdě.

"Tohle je Richard Harvey," řekla Erika a postrčila Richarda dopředu.

Stephanos na Richarda letmo pohlédl a pak ho ignoroval. "Rád bych s vámi mluvil o samotě, Eriko." Natáhl ruku.

Erika ignorovala Stephanosovo gesto a pevněji stiskla Richardovu ruku. "Já bych raději, aby Richard zůstal."

"Jak je libo."

"Tohle je dost melodramatické místo," poznamenala Erika.

Stephanos se zasmál a mezi sloupy zazněla ozvěna. "Skutečné, ale nezapomeňte, že to byl váš nápad nescházet se v Hiltonu."

"Myslím, že bychom to měli zkrátit," řekl Richard. Neměl zdání, o co jde, ale nerad viděl Eriku rozčilenou.

Stephanosův úsměv zmizel. Nebyl zvyklý na odmluvy.

"O čem se mnou chcete mluvit?" zeptala se Erika.

"Abdul Hamdi," řekl Stephanos věcně. "Vzpomínáte si na něj?"

Erika chtěla poskytnout co nejméně informací. "Ano," přikývla.

"Tak mi povězte, co o něm víte. Pověděl vám něco neobvyklého? Nedal vám nějaké dopisy nebo doklady?"

Proč?" zeptala se Erika hbitě. "Proč bych vám měla povídat, co vím?"

Třeba si můžeme pomoci navzájem," řekl Stephanos. "Zajímáte se o starožitnosti?"

"Ano přisvědčila Erika.

"Tak vám tedy mohu pomoci. O co se zajímáte?"

O velkou sochu Setiho I. v životní velikosti," řekla Erika a předklonila se, aby jí neunikl účinek těch slov na Stephanose.

110

Pokud byl překvapený, nedal to najevo. "Mluvíte o "ano ano" va y l věcech," řekl konečně. "Máte ponětí, o jaké částky tady jde.

"Ano," řekla Erika. Ve skutečnosti neměla ani zdání. Bylo těžké si to i jen představit. "Mluvil s vámi Hamdi o takové soše." zeptal se Stephanos. V hlase měl novou vážnost. "Mluvil," odpověděla Erika. Skutečnost, že toho věděla tak málo, v ní

probouzela obzvlášť pocit bezmoci. "Řekl vám Hamdi, od koho tu sochu získal nebo kam poputuje."

Stephanosova tvář byla smrtelně vážná a Erika se trochu zachvěla navzdory horku. Pokusila se odhadnout, co by se od ní Stephanos rád dozvěděl. Tak tam tedy určitě ta socha byla před vraždou. Určitě byla na cestě do Athén! Aniž by vzhledla, Erika tiše řekla: "Nepověděl mi, kdo mu tu sochu prodal." Schválně nechala druhou část Stephanosovy otázky bez odpovědi. Věděla že riskuje, ale kdyby to vyšlo, mohl by si Stephanos myslet, že jí Hamdi svěřil nějaké tajemství. Pak by z něj snad mohla něco dostat.

Rozhovor však byl náhle ukončen. Zničehonic se ze stínu za Stephanosem zjevila mohutná postava. Erika uviděla obrovskou holou hlavu s rozchlíplou jizvou po ráně nožem, která vedla od kořene nosu přes pravou tvář. Zranění vypadalo, jako by je způsobila břitva - navzdory tomu, jak bylo hluboké, sotva krvácelo. Mužova ruka se natáhla po Stephanosovi a Erika zalapala po vzduchu a zaťala nehty do Richardovy dlaně.

S překvapivou hbitostí Stephanos zareagoval na Eričino varování. Otočil se jako na obrtlíku, padl doprava, pravou nohu vymrštil v čemsi, co mohl být kopanec karate. V posledním okamžiku se ovládl, poznal Evangelose.

"Co se stalo?" zeptal se Stephanos polekaně, zvedaje se zase na nohy.

"Chalífa," zachroptěl Evangelos. "Chalífa je v mešitě."

", Stephanos odstrčil zesláblého Evangelose ke sloupu, aby se opřel a kvapně se rozhlížel. Zpod levé paže vytáhl malou, ale nebezpečně vyhlížející automatickou berettu a s cvaknutím ji odjistil.

Při pohledu na zbraň se k sobě Erika s Richardem přitiskli v naprosté nevěře v to, co viděli. Než mohli zareagovat, zazněl prázdnou modlitební síní jek, při kterém tuhla krev v žilách. Vzhledem k ozvěnám bylo těžké stanovit, odkud vychází. Když odumřel, utichlo i mumlání koránu. Zavládlo děsivé ticho, jako klid před apokalypsou. Nikdo se nepohnul. Z místa, kde se k sobě tiskli Erika a Richard, bylo vidět několik skupin studentů s učiteli. I na nich bylo znát zmatek a narůstající strach. "Co se děje?

Náhle zazněly výstřely a smrtící zvuk rachotících kulek se odrazil od mramorových stěn. Erika a Richard, stejně jako Stephanos a Evangelos, padli k zemi, aniž by věděli, kterým směrem se nachází nebezpečí. "Chalífa!" zasípal Evangelos. Další jek pronikl modlitebnou a za ním jakási vibrace. Zničehonic si Erika uvědomila, že to byl zvuk běžících nohou. Studenti se zvedli ze země

111

a zadívali se k severu. Náhle se otočili a rozprchli. Směrem k ní se řítily dav zpanikařených lidí, přecházejících lesem sloupů. Ozvaly se další výstřely.

Z davu se stalo dusající stádo.

Erika a Richard ignorovali oba Řeky, vyskočili a rozběhli se na jih, hnali se rukou v ruce kolem sloupů, snažili se udržet před zpanikařenou hordou, která jim byla v patách. Hnali se slepě, až dorazili na konec síně.

Několik studentů je minulo, oči rozšířené hrůzou, jako by budova hořela.

Erika a Richard je sledovali, procpali se za nimi nízkými dveřmi a běželi kamennou chodbou. Ústila v mauzoleu, odkud byla dokořán otevřená těžká dřevěná brána ven z mešity. Vyběhli na zaprášenou ulici, kde se už shromáždil rozčilený dav. Erika a Richard se k němu nepřipojili, ale zpomalili do rychlé chůze a vytratili se.

"Tohle město se zbláznilo," řekl Richard spíš rozezleně než s úlevou.

"Co se to tu kručí děje?" Nečekal odpověď a Erika nezareagovala. Už tři dny po sobě byla nucena být svědkem neočekávaných násilností a pokaždé se zdálo, že má útok užší spojitost s její osobou. Už se to nedalo vysvětlovat jako náhodná shoda okolností.

Richard ji chytil za ruku a přitáhl za sebe, klestil jí cestu davem na ulici.

Chtěl být co nejdál od mešity Al Azhar.

"Richarde. . .," řekla Erika konečně. Držela se za bok. "Richarde, zpomalíme."

Zastavili se před krejčovstvím. Richard měl ústa stažená hněvem.

"Tehle Stephanos, měla jsi tušení, že je ozbrojený?"

"Trošku jsem se bála s ním sejit, ale - "

"Odpověz mi prostě na otázku, Eriko. Napadlo tě, že bude ozbrojený?"

"Ani jsem o tom neuvažovala." Nelíbil se jí Richardův tón.
"Zřejmě je to něco, o čem jsi měla uvažovat. A vůbec, kdo to je, tenhle Stephanos Markoulis?"
"Je to obchodník se starožitnostmi z Athén. Zřejmě je zapletený do černého trhu."
"A jak jste si tu schůzku, jestli se to tak dá nazvat, domluvili?"
"Jeden přítel mě požádal, abych se se Stephanosem sešla."

"A kdo je ten báječný přítel, co tě posílá do rukou gangstera?"

"Jmenuje se Yvon de Margeau. Je to Francouz."

"A o jaký druh přátelství se jedná?"

Erika se podívala Richardovi do tváře, zardělé nyní zlostí. Ještě se třásla po tom zážitku a nevěděla, jak se vypořádat s jeho pohnutím.

"Je mi líto, co se stalo," řekla omluvně se smíšenými pocity.

"No," prohlásil Richard stroze, "mohu opakovat to, cos mi řekla včera v noci, když jsem se ti snažil omluvit, že jsem tě vylekal. Řekneš, promiň a máš pocit, že je všechno fajn, jenže ono není. Kvůli tobě nás mohli zabít.

Myslím, že ta tvoje eskapáda už zašla moc daleko. Jedeme na americké velvyslanectví a vrátíš se zpátky do Bostonu, i kdybych tě měl odtáhnout do letadla za vlasy."

"Richarde. . ." zaúpěla Erika. Zavrtěla hlavou.

Prázdný taxi'k si zvolna klestil cestu přeplněnou ulicí. Richard auto

112

uviděl přes Eričino rameno a zamával na něj, když se dav trochu rozestoupil. Beze slova se vmáčkli na zadní sedadlo a Richard řekl řidiči, aby jel do hotelu Hilton. Erika cítila jakousi směs hněvu a zoufalství. Kdyby Richard vzal tu odpovědnost na sebe a nařídil řidiči jet na americké velvyslanectví, byla by musela z auta vystoupit. Po deseti minutách mlčení Richard konečně promluvil.

Hlas mu trochu poroztál. "Pravda je, že na tyhle věci nejsi stavěná. To si musíš uvědomit."

"Při svých znalostech egyptologie," odsekla Erika, "si myslím, že jsem na to stavěná ažaž." Taxík uvízl v provozu.

Centimetr po centimetru se posouval ohromnými středověkými branami Káhiry a Erika je studovala nejprve postranním, potom zadním okénkem.

"Egyptologie je věda o mrtvé civilizaci," řekl Richard a zvedl ruku, jako by ji chtěl poplácat po koleně. "Nemá spojitost s tímhle problémem." "

Erika na Richarda vrhla pohled. "Mrtvá civilizace. . . nemá spojitost."

Ta slova jí potvrdila Richardův postoj k její práci. Byl snižující a doháněl ji k zuřivosti.

"Máš akademické vzdělání," pokračoval Richard, "a já myslím, že by ses s tím měla smířit. Tahle rytírna je dětinská a nebezpečná. Je to směšné riskovat kvůli soše, kvůli jakékoli soše."

"Tohle není jen tak nějaká socha," namítla Erika hněvivě. "Kromě toho je ta věc daleko spletitější, než jsi ochotný připustit."

"Myslím, že je to všechno až moc jasné. Nějaká socha, která má cenu mnoha peněz, zmizela ze světa. Takovými částkami se dá vyložit kdeco.

Ale je to problém pro úřady, ne pro turisty."

Erika zaťala zuby, naježená nad nálepkou ,turisté". Když taxík trochu zrychlil pohyb, pokoušela se pochopit proč jí Yvon dovolil, aby se sešla se Stephanosem. Připadalo jí, že nic nedává smysl, a snažila se rozhodnout co teď.

Nehodlala se vzdát, ať si Richard říká, co chce. Abdul Hamdi byl zřejmě osou všeho. Pak si vzpomněla na jeho syna a svoje někdejší odhodlání navštívit jeho starožitnictví v Luxoru.

Richard se předklonil a zaklepal řidiči na rameno. "Mluvíte anglicky?"

Řidič přikývl. "Trochu."

"Víte, kde je americké velvyslanectví?"

"Ano," řekl šofér. Podíval se na Richarda do zpětného zrcátka.

"Nejedeme na americké velvyslanectví," prohlásila Erika, vyslovujíc každé slovo pečlivě a dost hlasitě, aby je slyšel řidič.

"Bohužel, budu na tom trvat," řekl Richard. Obrátil se a mluvil k řidiči.

"Můžeš si trvat, na čem chceš," opáčila Erika umíněně, , "ale já tam nejedu. Pane řidiči, zastavte to auto." Posunula se

na sedadle kupředu a přehodila si kabelu přes rameno.
"Jed'te dál," nařídil Richard. Snažil se stáhnout Eriku zpět na sedadlo.

"Zastavte ten taxík" vykřikla Erika.

Šofér poslechl a zabrzdil u chodníku. Erika měla dveře otevřené dřív, než vůz zastavil, a vyskočila na chodník. Richard ji následoval, taxík nezaplatil. Dotčený řidič jel pomalu vedle

113

nich, zatímco Richard Eriku dostihl a chytil za paži. "Je nejvyšší čas nechat toho pubertáckého chování!" zařval, jako by vyhrožoval nezdárnému dítěti.

"Jedeme na americké velvyslanectví. Nevíš, co děláš. Koleduješ si o malér."

"Richarde," řekla Erika a zaťukala mu ukazovákem na bradu, "klidně si jdi na americké velvyslanectví, jestli chceš. Já jedu do Luxoru. Věř mi, velvyslanectví v téhle věci nemůže nic udělat, i kdyby třeba chtělo. Pojedu do Horního Egypta a udělám to, kvůli čemu jsem přijela."

"Eriko, jestli na tom trváš, tak odjedu. Vráťím se do Bostonu. Myslím to vážně. Vážil jsem celou cestu až sem, a tobě je to zřejmě jedno. Já tomu prostě nemůžu uvěřit."

Erika neřekla nic. Jen si přála, aby odjel.

"A jestli odjedu, nevím, co se stane s naším vztahem."

"Richarde," prohlásila Erika tiše, "já pojedu do Horního Egypta."

Jak odpolední slunce na obloze klesalo, vypadal Nil jako plochá stříbrná stuha. Tu a tam se od jejího povrchu odrážely náhlé záblesky světla tam, kde poryvy větru zčeřily vodu. Erika si musela stínit oči před sluncem, aby rozeznala nadčasový tvar pyramid. Sfinga vypadala, jako by byla ze zlata.

Stála na balkóně svého pokoje v Hiltonu. Bylo už skoro načase odjet.

Vedení hotelu mělo strašnou radost z jejího rozhodnutí uvolnit pokoj, protože měli jako vždycky přeplněno. Erika si zabalila a její jediný kufr byl připraven. U cestovní přepážky v hale jí zařídili rezervaci v lůžkovém voze na jih s odjezdem v půl osmé.

Myšlenka na výlet se podařilo otupit strach posledních několika dní a zmírnit rozjitřené city z utkání s Richardem.

Karnakův chrám, Údolí králů, Abu Simbel, Dendera - to byly důvody, kvůli kterým přijela do Egypta. Pojede na jih, navštíví Abdulova syna, ale soustředí se v první řadě na zhlédnutí proslulých pamětihodností. Byla ráda, že se Richard rozhodl odjet. Nebude přemýšlet o jejich vztahu, dokud se nevrátí domů. Pak se uvidí.

Naposled překontrolovala koupelnu a byla odměněna nálezem odličovacího krému za záclonou ve sprše. Strčila ho do kabely a podívala se na hodinky. Bylo tři čtvrti na šest. Už se chystala vyrazit na nádraží, když zazvonil telefon. Byl to Yvon.

"Sešla jste se se Stephanosem?" zeptal se vesele.

"Sešla," přisvědčila Erika. Udělala významnou pauzu. Nevolala, protože se zlobila, že ji vystavil takovému nebezpečí.

"No a co říkal?" zeptal se Yvon.

"Říkal toho hodně málo. Důležité bylo to, co dělal. Měl zbraň. Zrovna jsme se sešli v mešitě Al Azhar, když se objevil obrovský plešatý chlap, který vypadal, jako by ho někdo ztloukl. Řekl Stephanosovi, že je tam někdo jménem Chalífa. Pak se rozpoutalo úplné peklo. Yvone, jak jste po mně mohl chtít, abych se sešla s takovým člověkem?"

"Bože můj," vzdychl Yvon. "Eriko, chci, abyste zůstala ve svém pokoji, dokud vám nezavolám nazpátek."

114

"Je mi líto, Yvone, ale zrovna odjíždím. Abych řekla pravdu odjíždím z Káhiry."

"Odjíždíte! Já myslel, že jste oficiálně zadržena," zvolal Yvon překvapeně.

"Nemám opustit zemi," řekla Erika "Volala sem do kanceláře Ahmeda Chazzana a informovala je, že odjíždím do Luxoru. Nic proti tomu neměli."

"Eriko, zůstaňte, dokud vám nezavolám. Váš . přítel má v plánu odjet s vámi?"

"Vrací se do Států. Setkání se Stephanosem ho rozcílilo stejně jako mě Díky za zavolání, Yvone. Zachovejte mi přízeň."

Erika zavěsila velmi odhodlaně. Věděla, že Yvon ji použil do jisté míry jako návnadu. Ačkoliv věřila v jeho křížácké tažení proti černému trhu se starožitnostmi, nelíbilo se jí, jak ji využíval. Telefon zazvonil znovu, ale ignorovala jej. Taxík potřeboval na zvládnutí vzdálenosti mezi Hiltonem a centrálním nádražím víc než hodinu. Ačkoliv se Erika před cestou pečlivě osprchovala, měla během patnácti minut blůzu nasáklou potem a záda přilepená k horkému vinylovému potahu sedadla.

Nádraží stálo na rušném náměstí za starověkou sochou Ramsese II., jejíž nadčasový vzhled byl v ostrém kontrastu s hemživým šilenstvím kolem. Uvnitř bylo nádraží namačkané lidmi všeho druhu, počínaje obchodníky v evropském oděvu a konče sedláky s prázdnými přeprávkami od svých produktů. Ačkoliv si byla Erika vědoma různých upřených pohledů, nikdo se ji nepokusil obtěžovat a snadno se pohybovala davem. Před okénkem pokladny pro spací vozy byla

jen krátká fronta a Erice nečinilo potíže vyzvednout si lístek. Měla v plánu přerušit svůj výlet v malé vesničce jménem Balajne a trochu se porozhlédnout.

U velkého kiosku si koupila dva dny staré Herald Tribune, italský módní časopis a několik populárních knih o objevení Tutanchamónovy hrobky. Koupila si dokonce i další výtisk Carterovy knihy, i když ji četla už mnohokrát.

Čas rychle míjel, až uslyšela, jak ohlašují její vlak. Núbijský nosič s nádherným úsměvem jí vzal zavazadlo a donesl jej až k lůžku v kupé.

Nosič jí také pověděl, že vůz pravděpodobně nebude plný, takže si může rozložit věci na dvou sedadlech. Postavila tašku na podlahu a pohodlně se opřela a otevřela Herald Tribune.

"Nazdar," řekl příjemný hlas, který ji mírně ohromil.

"Yvone," hlesla, doopravdy překvapená. "Nazdar, Eriko. To koukáte že sem vás našel. Smím si přisednout?"

Erika zvedla své čtenářské materiály ze sousedního sedadla.

"Využil jsem příležitosti, že jedete na jih vlakem. Všechna letadla jsou už nějaký čas předem obsazená."

Erika se napůl usmála. Ačkoliv se ještě pořád zlobila, nemohla si pomoci, trochu jí lichotilo, že ji Yvon následoval, zřejmě za cenu určitého úsilí. Vlasý měl rozčuchané, jako by utíkal.

"Eriko, chci se vám omluvit za to, co se stalo, ať to bylo cokoli, při vaší schůzce se Stephanosem."

"Vlastně se nestalo nic. Vadilo mi to, co se stát mohlo. Musel jste mít o tom nějakou představu, protože jste mě nabádal, abych se s ním sešla na veřejném místě."

"To je sice pravda, ale já měl na mysli jenom Stephanosovu reputaci co se týče žen. Nechtěl jsem, abyste byla vystavena nějakým nepříjemným předehrám."

Vlak sebou lehce škubl a Yvon vstal, rozhlédl se po nástupišti. Uspokojen, že vlak ještě nevyjíždí, znova usedl.

115

"Ještě pořád vám dlužím večeři," řekl Yvon. "Na tom jsme se dohodli."

Prosím vás, zůstaňte v Káhiře! Dozvěděl jsem se ledacos o vražích Abdula Hamdiho."

"Co například?" zeptala se Erika.

"Že nebyli z Káhiře. Mám několik fotografií, které bych vám rád ukázal. Třeba byste některého poznala."

"Přinesl jste je?"

"Ne, jsou v hotelu. Nebyl čas."

"Yvone, odjíždím do Luxoru. Už jsem se rozhodla."

"Eriko, můžete jet do Luxoru, kdykoli si budete přát. Mám letadlo."

Mohu tam s vámi zítra odletět."

Erika se podívala na své ruce. Navzdory hněvu, navzdory předtuchám cítila, jak její odhodlání slábne. Současně už ji unavovalo dávat se ochraňovat, nechat o sebe pečovat.

"Děkuju za nabídku, Yvone, ale myslím, že pojedu vlakem. Zavolám vám z Luxoru."

Ozvalo se zahvízdání. Bylo půl osmé.

"Eriko. . .," řekl Yvon, ale vlak se začal pohybovat kupředu. "Tak dobře. Zavolejte mi z Luxoru. Možná se tam uvidíme."

Proběhl uličkou a vyskočil z vlaku, který nabíral na rychlosti.

"Sakra," zaklel Yvon, když se díval, jak vlak ujíždí z nádraží. Zamířil do rušné čekárny. U východu potkal Chalifu.

"Proč nejsi ve vlaku?" vyštěkl Yvon.

Chalifa se lstivě usmál. "Řeklo se mi, abych to děvče sledoval v Káhiře."

Neřeklo se nic o tom, abych jel vlakem na jih."

"Kristapána," povzdychl si Yvon cestou k východu. "Pojď za mnou."

Raoul čekal v autě. Když uviděl Yvona, nastartoval motor. Yvon otevřel Chalifovi zadní dveře a pak nastoupil za ním.

"Co se stalo v mešitě?" zeptal se Yvon, jakmile se zařadili do provozu.

"Trable," řekl Chalifa. "Děvče se sešlo se Stephanosem, ale Stephanos postavil stráž. Abych ji ochránil, musel jsem setkání přerušit."

Neměl jsem na vybranou."

Bylo to špatné místo, skoro tak špatné jako včera to serapeum."

Ale pro klid vašeho svědomí, žádné zabíjení nebylo. Párkrát jsem křiknul a párkrát vystřelil a vybil celou mešitu."

Chalifa se opovržlivě usmál.

"Děkuju za péči o moje svědomí. Ale pověz mi, vyhrožoval Stephanos nebo ohrožoval nějak Eriku Baronovou?"

116

"To nevím," řekl Chalifa.

"Jenže tos měl zjistit," zabručel Yvon.

"Měl jsem to děvče chránit a pak vyzvědět, co se dá," ohradil se Chalifa.
"Za daných okolností ochrana té dívky vyžadovala veškerou moji pozornost."
Yvon otočil hlavu a díval se na míjejícího cyklistu, kterému na hlavě balancoval veliký podnos s chlebem a přitom jel rychleji než jejich auto.
Yvon cítil zklamání. Všechno bylo nalevačku a teď ještě ke všemu Erika Baronová, jeho poslední naděje na Setiho sochu, odjela z Káhiry. Podíval se na Chalifu. "Doufám, že jsi připraven na cestu, protože dneska večer letíš do Luxoru."
"Jak je libo," řekl Chalifa. "Tahle práce začíná být zajímavá."

117

Den čtvrtý

Balajne, 6.05

"Balajne je za hodinu," oznámil průvodčí skrze záclonu jejího lůžka.
"Děkuju," řekla Erika. Posadila se a odtáhla záclonku zakrývající okénko.
Venku začínalo svítat. Obloha byla světle purpurová a v dálce bylo vidět nízké pahorky pouště. Vlak ujížděl rychle, s lehkými komíhavicími pohyby. Koleje vedly přímo po okraji libyjské pouště.
Erika se umyla ve svém umývadélku a trochu se naličila. Předchozí večer se pokoušela přečíst jednu z knih o Tutanchamónovi, které si koupila na nádraží, ale pohyby vlaku ji okamžitě ukoľébaly ke spánku. Teprve někdy o půlnoci se probudila a byla vzhůru právě dost dlouho na to, aby stihla zhasnout lampičku na čtení.
V jídelním voze se podávala anglická snídaně, jakmile první ostýchavé sluneční paprsky rozjasnily východní obzor. Pozorovala, jak obloha mění barvu z purpurové na jasnou světlemodrou. Bylo to nepopsatelně krásné.
Erika uskrávala kávu a bylo jí, jako by jí někdo sejmul z ramen břímě.
Na jeho místo nastoupil nadšený pocit svobody. Připadala si, jako by jí vlak odvázel nazpátek časem, zpět do starověkého Egypta a do země faraónů.
Bylo krátce po šesté, když v Balajne vystoupila z vlaku. Vystupovalo velmi málo pasažérů a vlak odjel, jakmile se poslední z nich dotkl nohama nástupiště. S jistými obtížemi si Erika uložila kufr do úschovny zavazadel a pak vyšla z nádraží do čilého ruchu venkovského městečka. Ve vzduchu viselo veselí. Lidé se zdáli mnohem šťastnější než tísnivé davy v Káhiře.
Ale taky bylo větší horko. I takhle brzy ráno cítila Erika ten rozdíl.
Ve stínu nádraží čekalo plno starých taxíků. Většina řidičů spala s otevřenými ústy. Když ale jeden z nich zahlédl Eriku, všichni se probudili a začali se dohadovat. Nakonec postrčili kupředu jednoho štíhlého chlapíka. Měl velký neupravený knír a rozčuchaný plnovous, ale zdálo se, že má radost ze svého štěstí a uklonil se Erice, dříve než otevřel dvířka svého taxíku ze čtyřicátých let.
Znal několik slov anglicky, včetně slova "cigareta". Erika mu jich několik dala a on okamžitě slíbil, že jí poslouží jako šofér a zaveze ji nazpátek na nádraží tak, aby stihla spojení do Luxoru v pět odpoledne.
Cena činila pět egyptských liber.
Zamířili na sever z města, pak odbočili od Nilu na západ. Řidič se spokojeně usmíval. Tranzistorové rádio měl přivázané provázkem k palubní desce tak, aby jeho anténa vyčnívala okénkem na pravé straně, ve kterém stejně chybělo sklo. Po obou stranách silnice se rozprostíralo moře cukrové třtiny, tu a tam přerušené oázou palm.
Přejeli páchnoucí zavodňovací kanál a pokračovali do vesnice El Araba el Mudfuna. Byla to žalostná sbírka chýší z vepřovic, vybudovaných hned na dosah kultivovaných polí. Bylo tu vidět jen málo lidí, až na skupinu žen oblečených v černém a nesoucích na hlavách velké nádoby s vodou. Erika se po nich ještě jednou podívala. Měly závoje.

118

Několik set metrů za vesnicí šofér zastavil a ukázal dopředu. "Seti, řekl, aniž by vyndal z úst cigaretu.
Erika vylezla z vozu. Tak tady to je. Abydos. Místo, které Seti I. zvolil, aby tu vybudoval svůj nádherný chrám. Hned jak Erika začala vyndávat svého průvodce, obklopila ji skupina mládeže prodávající skaraby. Byla toho dne první turistka, a teprve když zaplatila padesát piastřů vstupného a vstoupila na chrámový pozemek, zbavila se jejich soustavného klevetění.
S Baedekerem v ruce usedla na blok pískovce a začela se do stati o Abydosu. Věděla toho o něm dost, ale chtěla si být jistá, které sekce byly vyzdobeny hieroglyfy za panování Setiho I. Chrám dokončil Setiho syn a nástupce Ramses II.

Chalifa nevěděl nic o tom, že má Erika v plánu navštívit Abydos a tak stál na nástupišti v Luxoru a čekal, až vystoupí všichni pasažéři. Vlak přijel načas a uvítala ho velká tlačence čekajících. Bylo tu velké strkání a pokřikování, zvláště ze strany pouličních prodávců ovoce a studených nápojů, které podávali nezasklenými okny do kupé třetí třídy pasažérům pokračujícím směrem do Asuánu. Vystupující a nastupující cestující do sebe strkali v bezhlavém spěchu, protože se začaly ozývat hvizdy. Egyptské vlaky jezdily načas.
Chalifa si zapálil cigaretu, potom další, vypouštěl kouř skobovitým nosem. Stál mimo všechn ten zmatek na místě, odkud měl výhled na celé nástupiště stejně jako na hlavní východ. Několik opožděných pasažérů se hnalo, aby chytilo

vlak, který už začínal vyjíždět ze stanice. Po Erice nebylo ani vidu. Když dokouřil svou cigaretu, opustil Chalifa budovu hlavním vchodem. Zamířil k hlavní poště, aby zatelefonoval do Káhiry. Něco nebylo v pořádku.

Abydos, 11.30

Erika při svém průzkumu chrámu Setiho I. přešla z jedné nepopsatelné místnosti do druhé. Konečně mohla prožívat všechny ty elektrizující záhady Egypta. Zpracování reliéfů bylo úchvatné. Měla v plánu vrátit se za několik dní do Abydosu, aby se pokusila o seriózní překlad hieroglyfických inskripcí pokrývajících zdi chrámového komplexu. Momentálně jen přelétala očima texty, jestli se mezi Setiho inskripcemi náhodou ještě neobjevuje Tutanchamónovo jméno. Neobjevilo, až na místnost zvanou Galerie králů, kde byli v chronologickém pořádku sepsáni skoro všichni starověcí egyptští faraóni. Když procházela vnitřními komnatami, které byly ještě zakryty střešními pláty, používala baterku, aby na hieroglyfy viděla.

Erika si v duchu opakovala zjednodušený překlad věty na soše Setiho I.:

119

Věčný pokoj budiž dán Setimu I., který vládl po Tutanchamónovi. Musela si přiznat, že věta nedává o mnoho víc smyslu, když si ji přeřikávala stojíc v chrámu Setiho I., než na balkóně pokoje v Hiltonu. Erika vyhrabala z kabely fotografii hieroglyfické inskripce na soše. Rozhlédla se po chrámu, neuvidí-li stejnou kombinaci znaků. Šlo to pomalu a neuspěla. Nejdřív nemohla ani najít Setiho jméno napsané stejným způsobem jako na soše, ve spojitosti s bohem Osirisem. V chrámu ho obvykle identifikovali s bohem Horem.

Ráno se šťastně přehouplo do odpoledne, aniž by Erika vnímala jak horko, tak svou chuť k jídlu. Bylo už po třetí, když prošla Osirisovou kaplí do vnitřní svatyně tohoto božstva. Kdysi to bývala skvostná síň, jejíž střechu podpíralo deset sloupů. Teď zaplavovalo místnost slunce svým světlem, ozařovalo překrásné reliéfy spojené s kultem Osirise, boha smrti.

V pobožené síni nebyli jiní turisté a Erika se pohybovala zvolna, nerušeně obdivovala řemeslnou zručnost sochařsky zpracovaného zdiva. Na konci prázdné haly došla k nízkým dveřím. Za nimi byla tma. Poradila se s Baedekerem a zjistila, že místnost za nimi je popsána prostě jako komora se čtyřmi sloupy.

Erika, posmívajíc se v duchu vlastním obavám, vyndala baterku a sklonila se, aby prošla nízkými dveřmi. Zvolna přejela kuzelem světla stěny, sloupy a strop zlověstně tiché místnosti. Velmi opatrně kráčela po nerovné podlaze a obcházela těžké sloupy. Na protější zdi byly dveře do tří kaplí Isis, Setiho I. a Hora. Erika dychtivě vstoupila do kaple Setiho I. Její umístění ve svatyni Osirise ji povzbudilo.

Do malé kaple nepronikalo denní světlo. Eričina baterka ozařovala jen malý prostor. Zbytek místnosti se ztrácel ve tmě. Začala přejíždět světlem po místnosti, ale skoro okamžitě zahlédla mezi hieroglyfy kartuš Setiho I., přesně stejnou, jaká byla napsána na soše. Byl to Seti identifikovaný s Osirisem. Erika přejela pohledem hieroglyfy v sousedství kartuše, předpokládala, že text je psán vertikálně zleva doprava. Aniž by překládala slovo za slovem, rychle pochopila, že malá kaple byla dokončena po Setiho smrti a používána k rituálům boha Osirise. Pak narazila na něco podivného. Vypadalo to jako něčí jméno. Neuvěřitelné. Vlastní jména se na faraónských monumentech neobjevovala. Erika skládala dohromady zvuky. Ne-nef-ta.

Erika pohnula světlem k podlaze, připravovala se, že si odloží brašnu.

Chtěla mít fotografii toho divného jména. Začala se sklánět, ale ztuhla. Na okraji kruhu světla byla kobra, hlavu zvednutou a tělo stočené, rozeklaný jazyk se třepetal jako miniaturní bič, žluté oči s černými šterbinovitými panenkami upírala na Eriku se smrtónosným soustředěním. Erika ochrnula strachem. Teprve když se had pohnul, sklonil hlavu a klouzavým pohybem zmizel, dokázala se ohlédnout k nízkým dveřím kaple. Ještě jednou se podívala za hadem a vyrazila ven, do slunečního světla, a k budce, kde se prodávaly lístky, se vracela na roztřesených nohou.

Hlídač Erice poděkoval za informaci a sdělil jí, že se tu kobru snaží zabít už řadu let. Svatyně Osirise pak byla přechodně uzavřena.

120

Navzdory epizodě s hadem se jen zdráhavě z lokality vracela do balajne. Byl to nádherný den. Jediné sklamaní zakusila, že bude muset čekat, než získá fotografii jména Nenefta. Erika se rozhodla ověřit si to jméno a uvažovala, nebyl-li to jeden z vezírů Setiho I.

Vlak do Luxoru měl jen pět minut zpoždění. Erika se uvelebila na svém sedadle s knihami o Tutanchamónovi, ale její pozornost rozptylovala scenérie venku za okénkem. Údolí Nilu se začínalo zužovat, takže bylo místy dobře vidět z jednoho konce oblasti obdělávaných polí na druhý. Když se slunce přibližovalo k obzoru, začala si Erika všimnout lidí vracejících se domů. Děti jezdily na vodních buvolích. Muži vedli osly, pachtící se pod svými náklady. Erika viděla dovnitř do dvorků a uvažovala, jestli ti lidé ve svých domcích z vepřovic cítí to bezpečí a lásku jako v pastýřských myttech

- nebo jsou si stále vědomi pomíjivosti svého života? V určitém slova smyslu byly jejich životy nadčasové, vypůjčené

okamžiky.

V Nag Hammadi přelšel vlak Nil ze západního na východní břeh a zajel do dlouhého lánů cukrové třtiny, která bránila jakémukoli výhledu do krajiny. Erika se vrátila ke svým knihám. Vybrala si Objevení Tutanchamónovy hrobky od Howarda Cartera a A.C. Mace. Začala číst a navzdory tomu, že knihu znala, ji četba hned upoutala. Znovu ji překvapovalo, že suchopárný a puntíkářský Carter psal s tak očividným talentem. Vzrušení z objevu číselo z každé stránky a Erika zjistila, že čte rychleji a rychleji, jako by to byla detektivka.

Erika si prostudovala skvělou kolekci fotografií, pořízených Hany Burtonem, přetištěnou v knize. Našla mezi nimi jednu zobrazující dvě sochy Tutanchamóna v životní velikosti, které střežily vchod do pohřební komory. To ji zvlášť zaujalo. Když je v duchu porovnávala se sochou Setiho, poprvé si uvědomila, že je jedním z mála lidí, kteří vědí, že Setiho sochy i byly v páru. To bylo hodně významné, protože pravděpodobnost nálezů dvou takových soch byla velmi malá, zatímco bylo naopak značně pravděpodobné, že se teď ve stejné lokalitě objeví další artefakty.

Náhle si Erika uvědomila, že místo, na němž se našly Setiho sochy, by mohlo být archeologicky stejně významné jako sochy samy. Nalézt lokalitu by bylo možná rozumnějším cílem než hledat sochu. Erika se zahleděla z okna na hladinu cukrové třtiny a zamyslela se.

Nejlepší způsob, jak zjistit, kde byly sochy objeveny, by nejspíš bylo vydávat se za váženou nákupčí starožitností pro Muzeum umění. Kdyby dokázala přesvědčit lidi, že zaplatí dobře a v dolarech, mohli by ji ukázat nějaké hodnotné kusy. Pokud by se objevilo více materiálů z doby Setiho, mohla by třeba zjistit jejich zdroj. Bylo tu hodně kdyby. Ale byl to přece jen plán, zvlášť pokud by jí syn Abdula Hamdiho nemohl poskytnout další informace.

Průvodčí procházel vlakem a hlásil Luxor. Erika pocítila třas vzrušeného očekávání. Věděla, že Luxor je v Egyptě tím, čím v Itálii Florencie: klenotem. Před nádražím zažila další překvapení. Jediné taxíky, které tu zbyly, byly kočáry tažené koňmi. Erika se s radostným úsměvem do Luxoru zamilovala.

121

Když dorazila do hotelu Zimní palác, pochopila, proč bylo tak snadné získat rezervaci navzdory množství turistů. Hotel se právě renovoval, a aby se dostala do svého pokoje, musela přejít v prvním patře halu bez koberců, pokrytou hromadami cihel, písku a omítky. V provozu bylo jen několik pokojů. Ale renovace jí náladu nepokazila. Hotel se jí hrozně líbil. Měl elegantní viktoriánský šarm. Za okrasnou zahradou stál hotel Nový zimní palác.

V kontrastu k budově, ve které se nalézala, to byla moderní výšková stavba, málo osobitá. Byla ráda, že je tam, kde je. Místo klimatizace měl Eričin pokoj mimořádně vysoký strop doplněný zvolna se pohybujícím otáčivým ventilátorem s velkými listy. Dvojitě francouzské okno se otvíralo na půvabný balkon se železnou mříží a výhledem na Nil.

Sprcha tu nebyla. Kachlíčkové koupelně dominovala obrovská porcelánová vana, kterou si Erika okamžitě napustila až po okraj. Právě se chystala vkročit do osvěžující lázně, když v druhém pokoji zadrmčel starožitný telefon. Okamžik váhala, má-li jej zvednout. Pak zvědavost překonala lenivost, sáhla na věšák po ručnících, přešla do ložnice a zvedla sluchátko.

"Vítám vás v Luxoru, slečno Baronová." Byl to Ahmed Chazzan.

Na okamžik se jí s jeho hlasem vrátil všechny strach. I když se rozhodla získat Setiho sochu, měla pocit, že všechno zlo a nebezpečí nechala v Káhiře. Teď to vypadalo, že ji úřady zřejmě už vystopovaly. A přece byl jeho tón přátelský.

"Doufám, že se vám tu líbí," řekl.

"Určitě se mi tu bude líbit," odpověděla Erika. "Uvědomila jsem o tom I váš úřad."

"Ano, dostal jsem ten vzkaz. Proto vám volám. Požádal jsem v hotelu, aby mi dali vědět, až přijedete, abych vás mohl uvítat. Víte, slečno Baronová, mám v Luxoru domov. Vracím se sem tak často, jak jen je to možné."

"Chápu," řekla Erika a uvažovala, kam ten hovor směřuje.

Ahmed si odkašlal. "No, slečno Baronová, chtěl jsem vědět, jestli byste se mnou dnes nechtěla povečeřet."

"To je úřední, nebo společenské pozvání, pane Chazzane?"

"Čistě společenské. Mohu vás vyzvednout s kočárem v půl osmé."

Erika rychle rozvažovala. Vypadalo to dost neškodně. "Tak dobře."

Ráda přijímám."

"Výborně," zvolal Ahmed, zřejmě potěšen. "Povězte mi, slečno Baronová, jezdíte ráda na koni?"

Erika se podívala. Ve skutečnosti už neseděla na koni mnoho let. Jako dítě však jezdila hrozně ráda a představa, že by mohla vidět starověké město z koňského hřbetu, ji upoutala. "Ano," řekla zkusmo.

"Ještě lepší" řekl Ahmed. "Vezměte si na sebe něco v čem byste mohla jezdit, a já vám ukážu kousek Luxoru."

Erika se držela na hřbetě černého hřebce, jako by jí šlo o život. Povolila mu uzdu, když dorazili na okraj pouště. Zvíře zareagovalo zvýšením rych-

122

losti a vycválalo na pískový pahorek, odkud se víc než kilometr hnalo tryskem po hřebeni. Nakonec mu Erika přitáhla otěže, aby ho zadržela a počkala na Ahmeda. Slunce právě zapadalo, ale bylo světlo a Erika viděla dolů na trosky chrámu v Karnaku. Za řekou se Thébské pohoří ostře tyčilo nad zavodněnými poli. Rozeznávala dokonce některé vchody do hrobek šlechty.

Eriku ta scéna hypnotizovala. Pohyb zvířete, na kterém seděla, jí dával pocit, jako by byla unášena do minulosti. Ahmed vyjel za ní, zastavil koně vedle, ale nepromluvil. Vycítil její myšlenky a nechtěl ji rušit. Erika rychle vrhla kradný pohled na jeho ostrý profil v měkkém osvětlení. Byl oblečen ve volně střižené bílé bavlně, s košilí rozhalenou na hrudi a rukávy vyhrnutými k loktům. Černé, lesklé vlasy mu zduchal vítr a čelo lemovaly drobounké kapičky potu. Erika byla stále ještě překvapená jeho pozváním a nedokázala zapomenout na jeho úřední hodnost. Od té doby, co přijela, byl srdečný, ale nesdílňý. Uvažovala, jestli má pořád ještě spadeno na Yvona de Margeau.

"Je tu krásně, vidíte" prohodil konečně.

"Pohádkově," řekla Erika. Zápolila s hřebcem, který teď dychtil pokračovat v cestě.

"Miluju Luxor." Obrátil se k Ericě s tváří vážnou a přece zmatenou.

Erika si byla jistá, že chce říci něco víc, ale jen se na ni několik minut díval a pak se otočil zpět k vyhlídce na Nil. Mlčky pozorovali, jak se stíny trosek prohlubují a zvěšťují příchod noci.

"Promiňte," řekl. "Musíte mít hrozný hlad. Dáme si tu večeři".

Jeli nazpátek k Ahmedovu rustikálnímu domu, minuli chrám v Karnaku a ujížděli podél Nilu. Projeli kolem přístaviště felúk, kde si muži tiše zpívali, zatímco svinovali na noc plachty. Když dorazili do Ahmedova domu, pomohla Erika s koňmi. Pak si oba umyli ruce v dřevěném korytě na dvoře, než vešli dovnitř.

Ahmedova hospodyně připravila slavnostní večeři a podávala ji v obývacím pokoji. Ericě nejvíc chutnal ful, omáčka z fazolí, čočky a baklažánů.

Byla pokrytá vrstvou sezamového oleje a jemně ochucená česnekem, burskými oříšky a kmínem. Ahmeda překvapilo, že to ještě nejedla. Hlavním chodem byla drůbež, kterou Erika považovala za kuře. Ahmed jí vysvětlil, že je to hamama, čili holub. Byl grilovaný na dřevěném uhlí.

Ve svém domě se Ahmed uvolnil a rozhovor se usnadnil. Kladl Ericě stovky otázek o tom, jak vyrůstala v Ohio.

Připadala si trochu sobecky, když popisovala svůj židovský původ, a překvapilo ji, že to Ahmedovi vůbec nevadí.

Vysvětlil jí, že konfrontace je v Egyptě politický pojem a zahrnuje Izrael, ne Židy. Lidé to neberou jako synonymum.

Ahmeda zvlášť zajímal Eričin byt v Cambridgi, přiměl ji popisovat všechny možné triviální detaily. Teprve když skončila, pověděl jí, že byl v Harvardu. Během jídla jí začínal připadat rezervovaný ale ne tajnůstkářský. Byl ochoten hovořit o sobě, když se ho zeptala. Měl nádherný způsob řeči s lehkým anglickým přízvukem z dob, které prožil v Oxfordu, kde získal doktorát. Byl to senzitivní muž. Když se Erika zeptala, jestli chodil

123

s nějakými americkými děvčaty, vyprávěl jí o Pamele tak procítěně, že Erika cítila, jak se jí oči plní slzami. Pak ji šokoval závěrem. Odjel z Bostonu do Anglie a prostě vztah ukončil.

"Chcete říct, že jste si nikdy nenapsali?" zeptala se Erika nevěřícně.

"Nikdy," řekl Ahmed tiše.

"Ale proč?" naléhala Erika. Milovala šťastné konce a děsila se nešťastných.

"Věděl jsem, že se musím vrátit zpátky sem, do své země," řekl Ahmed s odvráceným pohledem. "Tady mě bylo zapotřebí. Očekávalo se, že budu řídit záležitosti starožitností. Tenkrát nebylo kdy na romáanky."

"Setkal jste se ještě někdy s Pamelou?"

"Ne."

Erika upila čaj. Příběh o Pamele v ní probudil nepříjemné pocity stran mužů a rozhodů. Ahmed na to nevypadal. Chtěla změnit předmět hovoru. "Navštívil vás někdo z vaší rodiny v Massachusetts?"

"Ne. . .," Ahmed se odmlčel, pak dodal: "Vlastně můj strýc, přijel do Států těsně před mým odjezdem."

"Nikdo vás nenavštívil a vy jste nepřišel domů celé tři roky?"

"Přesně tak. Z Egypta do Bostonu je kapku daleko."

"Nebyl jste osamělý, nestýskalo se vám?"

"Strašně, dokud nepřišla Pamela."

"

"Seznámil jste strýčka s Pamelou?"

Ahmed vybuhl. Mrštíł čajovým šálkem o stěnu, až se roztrhl na sto kusů. Erika strnula.

Arab zabořil hlavu do dlaní, slyšela, jak těžce dýchá. Zavládlo vyčkávané ticho a Erika seděla, napůl ve strachu, napůl s pochopením. Uvažovala o Pamele a strýcovi. Co se stalo, že to pořád ještě vzbuzovalo takovou vášeň?

"Odpusťte mi," řekl Ahmed s hlavou stále ještě sklopenou.

"Je mi líto jestli jsem řekla něco nevhodného" špitla Erika. Postavila šálek. "Asi bych se měla vrátit do hotelu."

"Ne, nechodte prosím," řekl Ahmed a zvedl hlavu. Tvář měl zardělou.

"Není to vaše chyba. Jsem jen poněkud přetažený. Nechodte. Prosím."

Ahmed vyskočil, aby dolil Ericě čaj a přinesl pro sebe další šálek. Pak ve snaze uvolnit atmosféru přinesl několik starožitností, které jeho oddělení v poslední době zkonfiskovalo.

Erika je obdivovala, zvláště jednu krásně vyřezávanou dřevěnou figurku. Začala se cítit příjemněji. "Zkonfiskovali jste na černém trhu nějaké předměty z doby Setiho I.?" Opatrně stavěla jednotlivé kousky na nedaleký stůlek. Ahmed se na ni několik minut zamyšleně díval. "Ne, asi ne. Proč se ptáte?" "Ach, vlastně nemám žádný důvod, jenže jsem včera navštívila Setiho chrám v Abydosu. Mimochodem, víte o tom problému, který tam mají s kobrou?" "Kobry jsou potenciální problém ve všech lokalitách, zvláště v Asuánu."

124

Zřejmě bychom vlastně měli turisty varovat. Ale v populárnějších lokalitách to žádný problém není. Nedá se to srovnat s těžkostmi, které nám působí černý trh. Teprve před čtyřmi lety došlo k veliké loupeži ozdobných pískovcových bloků z Hathórina chrámu v Denderě - za bílého dne!" Erika přikývla, že chápe. "Když nic jiného, na téhle cestě jsem pochopila, jak ničivou moc má černý trh. Abych řekla pravdu, vedle své překladatelské práce jsem se rozhodla pokusit se něco proti němu udělat." Ahmed náhle vzhledl. "Je to nebezpečná záležitost. Vůbec vám to nedoporučuji. Abyste získala trochu představu - před dvěma roky sem přijel z Yale jeden mladý idealista, Američan, s tímž cílem. Zmizel beze stopy." "No," řekla Erika já nejsem žádná hrdinka. Mám jen velmi krotké plány. Chtěla jsem se vás zeptat, jestli nevíte, kde má tady v Luxoru syn Abdula Hamdiho starožitnictví." Ahmed odvrátil tvář. V mysli mu probleskl obraz zmučeného těla Ľufika Hamdiho. Když se obrátil zpět k Erice, měl obličej ztrhaný. "Ľufík Hamdi byl, stejně jako jeho otec, nedávno zavražděn. Děje se tu něco nekalého, čemu nerozumím, ale můj úřad a policie to vyšetřují. Vy už jste si svůj podíl nesnázi vyčerpala, takže vás prosím, soustředte se na svou překladatelskou práci." Eriku zpráva o Ľufíkovi Hamdim ohromila. Další vražda! Snažila se přijít na to, co by mohla znamenat, ale začínala se na ní projevovat únava dlouhého dne. Ahmed si všiml jejího vyčerpání a nabídl se, že ji doprovodí do hotelu, což Erika ochotně přijala. Do hotelu dorazili před jedenáctou. Erika poděkovala Ahmedovi za pohostinství a odebrala se do svého pokoje, jehož dveře za sebou pečlivě zamkla. Zvolna se svlékla, těšila se do postele. Když se odličovala, přemýšlela o Ahmedovi. Hloubka jeho citů na ni udělala velký dojem a navzdory jeho výbuchu se jí celý večer ohromně líbil. Když dokončila svůj večerní rituál, vklouzla mezi prostěradla. Těsně předtím, než ji přemohl spánek, přemýšlela o Ahmedovi a Pamele - ráda by věděla. . . Ale poslední, nač pomyslela, bylo jméno z pradávnej minulosti: Nenefta.

125

Den pátý

Luxor, 6.35

Vzrušení z toho, že je v Luxoru, probudilo Eriku ještě před východem slunce. Objednala si snídani do pokoje a nechala si ji naservírovat na balkón. Spolu se snídání jí přinesli telegram od Yvona: PRIJEDU DNES HOTEL NOVÝ ZIMNI PALAC STOP MOC RAD BYCH VAS VECER VIDEL.

Eriku to překvapilo. Byla si tak jistá, že ten telegram je od Richarda!

A potom co strávila večer s Ahmedem, v sobě měla zmatek. Připadalo jí nepředstavitelné pomyšlení, že ještě vloni úzkostlivě doufala, že ji Richard požádá o ruku. Teď ji přitahovali tři zcela rozdílní muži současně. Ačkoliv to Eriku jen utvrzovalo v tom, že by měla jednat zodpovědně, což jí dělalo starosti, když se objevily první trhliny na jejím vztahu s Richardem, byla současná situace také dost enervující. Dopila kávu jedním douškem a rozhodla se pustit všechny citové záležitosti z hlavy. Vstala od stolu, vrátila se do pokoje a začala se připravovat na den, který měla před sebou. Vyprázdnila plátěnou kabelu a znovu ji zabalila - dala si do ní krabici s obědem, kterou si objednala podle nabídky hotelu, baterku, zápalky a cigarety a Baedekera Abdula Hamdiho, vydání z roku 1929. Uvolněnou obálku a pár všelijakých papírů odložila na prádelník. Než se odvrátila, zahlédla Erika jméno na obálce: Nasef Malmud, Šari el Tahrir 180, Káhira.

Její spojení s Abdulem Hamdim nebylo Ľufikovou vraždou nadobro přerušeno! Až se vrátí do Káhiry, navštíví Nasefa Malmuda. Opatrně vložila obal knihy do kabely.

Z hotelu Zimní palác byla ke starožitnickým obchodům na Šari Lukanda jen krátká procházka. Některé ještě neměly otevřeno, navzdory skutečnosti, že na dohled už bylo plno pestře oděných turistů. Erika si nazdařbůh jeden vybrala a vstoupila.

Obchod jí připomínal Starožitnosti Abdul, ale bylo tu podstatně víc artefaktů. Erika přistoupila k působivějším předmětům, oddělovala pravé od falešných. Majitel, mohutný muž jménem David Jouran, se k ní okamžitě přichomýtl, pak ale ucouvl zpět za pult.

Mezi několika tucty údajně prehistorických nádob našla Erika jen dvě, které jí připadaly pravé, a ty byly docela běžné. Jednu zvedla. "Kolik?"

"Padesát liber," řekl Jouran. "Ta vedle je za deset liber."

Erika se podívala na druhou nádobu. Byla krásně zdobená. Až moc krásně. Byly tu spirály, ale v opačném směru, než

by bylo správné. Erika věděla, že předdynastická keramika je často zdobená spirálami, ale všechno to byly spirály směřující proti směru hodinových ručiček. Spirály na téhle nádobě mířily po směru hodinových ručiček. "Jen se zajímám o starožitnosti. Po pravdě řečeno, našla jsem tu hodně málo kousků, které by stály za řeč. Doufám, že najdu něco zvláštního." Postavila falešnou nádobu a přistoupila k pultu. "Poslali mě sem nakoupit nějaké zvlášť

126

dobré starožitnosti, přednostně z dob Nové říše. Mohu zaplatit. Máte něco, co byste mi mohl ukázat?"

David Jouran několik vteřin zkoumavě na Eriku hleděl, aniž by odpověděl. Pak se předklonil, otevřel nízkou skříňku a postavil na pult otlučenou žulovou hlavu Ramsese II. Nos byl pryč a brada prasklá.

Erika zavrtěla hlavou. "Ne," řekla a rozhlédla se. "Nic lepšího nemáte?"

"Prozatím." Jouran odklidil rozbitou sochu.

"Tak já vám tu nechám svoje jméno," řekla Erika a napsala je na lístek papíru. "Bydlím v Zimním paláci. Kdybyste se doslechl o nějakých zvláštních kouscích, dejte mi vědět." Odmělčela se, čekala, že jí ten muž ukáže něco jiného, ale on jen pokrčil rameny, a tak po chvílce vyčkávacího mlčení tedy odešla.

Stejná scéna se opakovala v dalších pěti obchodech, do kterých vstoupila. Nikdo jí neukázal nic mimořádného.

Nejlepší, co viděla, byla glazovaná figurína z časů královny Hatšepsovet. V každém obchodě nechala ! svoje jméno, ale nepociťovala nijak velkou naději. Nakonec se vzdala a zamířila k přístavišti parníků.

Cesta starou lodí na západní břeh stála jen pár centů, zato tu byly davy turistů s kamerami. Jakmile přistáli, na celou skupinu se vrhla obrovská ! tlupa taxikářů, rádo by průvodců a prodáváčů skarabů. Erika nastoupila do rozhrkaného autobusu s nápisem Údolí králů, namalovaným halabala na kusu lepenky. Když bylo o všechny pasažéry parníčku tak či onak postaráno, autobus vyrazil.

Erika byla bez sebe vzrušením. Za plochými zelenými obdělávanými poli, která končila zničehonic na okraji pouště, stála strnulá thébská skaliska.

Na jejich úpatí Erika viděla několik věhlasných monumentů, jako například půvabný chrám Hatšepsovet v Deir el-Bahrí. Hned napravo od Hatšepsovetina chrámu byla vesnička jménem Qurna, vestavěná do svahu hory. Budovy z vepřovic seděly v poušti, kus za kultivovanými poli. Většinou byly světlebéžové, ne příliš odlišné od barvy pískovcových skal. Několik budov bylo obíleno a ostře se odráželo od okolí, zvláště malá mešita se špičatým minaretem. Mezi budovami byly otvory, vytesané do skály. To byly dveře do tisícovky starověkých krypt. Lidé z Qurny žili mezi šlechtickými hrobkami. Došlo k mnoha pokusům vesničany přestěhovat, ale lidé vytrvale zůstávali.

Autobus ostře zahnul a pak zamířil na rozcestí doprava. Erika letmo zahlédla pohřební chrám Setiho I. Bylo tam toho k vidění hodně.

Poušť skončila značně ostrou demarkační čarou. Pusté skály a písek bez jediné rostliny nahradila v prudkém přechodu pole cukrové třtiny. Silnice vedla přímo podle nich až k horám - pak se stočila do serpentiny, vedoucí úzkým údolím. Bylo vedro jako v peci, vzduch byl nehybný, ani vánek nepřinášel pocit úlevy.

Autobus minul maličkou strážnici a zastavil stranou na velkém parkovišti, které už bylo zaplněno jinými autobusy a taxíky. Přestože teplota dosahovala pětadesáti stupňů, hemžilo se to tady turisty. Stánek s občerstvením na malé vyvýšenině po levé straně neměl nouzi o zákazníky.

127

Erika si nasadila khaki klobouk, který si koupila na ochranu proti slunci. Sotva mohla uvěřit, že konečně dorazila do Údolí králů, místa, kde byla objevena Tutanchamónova hrobka. Údolí bylo stísněno mezi zbrzděnými úbočími hor a dominoval mu ostrý trojhranný vrcholek, který vypadal jako přírodní pyramida. Strmé svahy hor z hnědého pískovce spadaly do údolí k úzkým stezkám, lemovaným menšími kameny, které se rozbíhaly od parkoviště. V místech, kde se pěšiny setkávaly se skalisky, zely černé průchody do hrobek králů.

Ačkoliv většina pasažérů autobusu zamířila ke stánku s občerstvením napít se něčeho studeného, Erika spěchala ke vchodu do hrobky Setiho I.

Věděla, že je to ta největší a nejokázalejší v celém údolí, a chtěla ji navštívit jako první, aby zjistila, nedalo-li by se v ní najít jméno Nenefta.

Zadržela dech a překročila práh do minulosti. Ačkoliv věděla, že výzdoba je dobře zachovalá, jakmile ji spatřila na vlastní oči, překvapily ji starodávné barvy. Malba vypadala tak čerstvě, jako by ji nanесли na stěny teprve včera.

Zvolna prošla vstupní chodbou, pak dolů po dalším schodišti, oči přilepené na nástěnné výzdobě. Byla to vyobrazení Setiho ve společnosti celého pantheonu egyptských božstev. Na stropě byli obrovští supi se stylizovaně rozepjatými křídly. Jednotlivá vyobrazení oddělovaly objemné hieroglyfické texty z Knihy mrtvých.

Erika musela počkat, až přejde velká skupina turistů, než mohla přejít po dřevěném můstku přes hlubokou šachtu. Při pohledu do jejích hlubin Erika uvažovala, jestli ji tu vykopali jako překážku proti vyloupení hrobky.

Za ní byla galerie, podepřená čtyřmi robustními pilíři. Pak tu bylo další schodiště, ve starověku utajené a pečlivě skryté. Jak postupovala stále hlouběji do hrobky, žasla Erika nad herkulovskou námahou vynaloženou na tesání do skály.

Když sestupovala po čtvrtém schodišti a byla už několik set metrů uvnitř hory, všimla si, že se tu podstatně tíž dýchá. Uvažovala, jaké to asi bylo pro seděné starověké dělníky. Nebylo tu žádné větrání, navzdory soustavnému proudu nemotorných turistů, a při nedostatku kyslíku měla Erika pocit, že se dusí.

Netrpěla klaustrofobií, ale nebyla ráda v uzavřeném prostoru a měla co dělat, aby vědomím potlačila svoje neblahé

předtuchy.

Jakmile dorazila do pohřební komnaty, snažila se Erika ignorovat námahu, kterou musela vynakládat na dýchání, a natahovala krk, aby mohla obdivovat astronomické motivy na klenutém stropě. Všimla si také jednoho z tunelů vykopaných v relativně nedávných dobách osobami, které najisto znaly polohu tajných postranních místností. Nenašly nikdy nic.

Ačkoliv byla čím dál tím stísněnější z omezených prostor hrobky, přesvědčila sama sebe, že by měla navštívit sousední malou místnost, kde bylo dobře známé zobrazení bohyně nebes Nut v podobě krávy. Klestila si cestu mezi turisty ke dveřím ale když do místnosti nahlédla, viděla, že je prakticky plná lidí, a usoudila, že si dá Nut ujít.

Když se nečekaně obrátila, vrazila do muže, který postupoval do místnosti v patách za ní. "Promiňte," řekla Erika.

128

Muž se zářivě usmál, než se otočil a kráčel zpět do pohřební komnaty.

Vešla další skupina turistů a Erika si uvědomila, že ji proti její vůli tlačí do malé místnosti. Zoufale se snažila uklidnit, ale muž, který jí zablokoval cestu, ji znervóznil. Už ho někde viděla - černé vlasy, černý oblek a pokřivený úsměv odhalující špičatý přední zub, který si pamatovala z Egyptského muzea v Káhiře.

Erika věděla, že turisté navštěvují stejná místa, takže se divila proč ji ten muž tak polekal. Věděla, že se chová absurdně a že její strach je jen kombinací nešťastných událostí posledních několika dní a horké, dusné atmosféry hrobky. Erika si přitáhla ucho tašky vysoko k rameni a procpala se ven, do pohřební komnaty. Muž už na dohled nebyl. Krátké schodiště vedlo do hořejší části místnosti, směrem k východu. Erika začala vystupovat po schodech, letmo se rozhlédla. Musela se držet, aby nezačala utíkat. Pak se zastavila. Vlevo od ní se za jeden hranatý sloup rychle schoval tentýž muž. Byl to jen letmý záblesk, který postřehla, ale teď už byla Erika přesvědčená, že si nic nenamlouvá, že se ten muž skutečně chová podivně. Sleduje ji. Impulzivně vystoupila po zbývajících schodech a vklouzla za sloup. V místnosti byly čtyři pilíře, všechny měly fasádu zkrášlenou barevným reliéfem Setiho I. v životní velikosti před jedním z egyptských bohů.

Erika čekala, srdce jí bušilo, mimovolně si vzpomínala na řeku zla, která kolem ní vytryskla v několika posledních dnech. Nevěděla, co může očekávat. Pak se ten muž zase objevil. Obešel pilíř před ní, podíval se na obrovskou nástěnnou fresku. I když měl rty jen lehce pootevřené, Erika viděla ostře zašpičatělý pravý přední řezák. Minul ji, aniž by se na ni podíval.

Jakmile mohla zase pohnout nohama, Erika nejdřív vykročila, pak se rozběhla zpět ve svých stopách chodbami a nahoru po schodištích, až se vynořila do šoku ostrého slunečního světla. Hned jak se ocitla na volném prostranství, panika ji opustila a připadala si pošetilá. To, jak si byla jistá mužovými zlými úmysly, jí připadalo jako čirá paranoia. Ohlédla se, ale do Setiho hrobky se už nevrátila. Po jménu Nenefta se podívá někdy jindy.

Bylo po poledni a stánek s občerstvením i restaurace byly nabitě. Tutanchamónova poměrně skromná hrobka byla naopak skoro prázdná.

Předtím u ní stála fronta. Erika využila přechodného odlivu v davu turistů a sestoupila po slavných šestnácti schodech ke vchodu. Těsně předtím, než vešla, pohlédla směrem k Setiho hrobce. Nikoho neuviděla. Když sestupovala chodbou ke vchodu, uvažovala o tom, jaká je to ironie, že nejmenší hrobka nejbezvýznamnějšího faróna Nové říše byla jediná, kterou našli poměrně nedotčenou. A dokonce i Tutanchamónova hrobka byla v pradávných časech dvakrát vyloupena.

Když překročila práh předpokoje, pokusila se vybavit si v mysli ten báječný listopadový den roku 1922, kdy hrobku otevřeli. To přece muselo být napínavé, když Howard Carter a jeho společnost sestupovali k nejúžasnějšímu archeologickému pokladu, jaký byl kdy objeven!

Při svých znalostech o tom objevu mohla Erika v duchu rozložit na

129

správná místa většinu předmětů nalezených v hrobce. Věděla, že Tutanchamónovy sochy v životní velikosti stály po obou stranách vstupu do pohřební komnaty a že tři pohřební lůžka stála u stěny. Pak si vzpomněla na podivný nepořádek, který v hrobce našel Carter. To byla záhada, kterou nikdy nikdo nevysvětlil. Pravděpodobně ten zmatek způsobili vylupovači hrobek, ale proč se pohřební předměty nevrátily do původního stavu?

Erika ustoupila z cesty vycházející skupině francouzských turistů a musela počkat, než vešla do pohřební komnaty. Zatímco tam stála, vstoupil muž v černém obleku, který ji polekal v Setiho hrobce. Nesl otevřeného průvodce. Erika mimoděk ztuhla. Úspěšně však svůj strach přemohla, přesvědčená, že si to všechno jen představuje. Kromě toho se zdálo, že si ji ten muž ani nevšiml, když ji míjel. Dobře si prohlédla skobovitý nos, který mu dodával vzezření dravce. Posbírala všechny síly a přinutila se vstoupit do davu v pohřební komnatě. Místnost byla rozdělená balustrádou a jediné volné místo u zábradlí bylo vedle muže v černém obleku. Na okamžik zaváhala, ale pak přikročila k balustrádě a prohlédla si Tutanchamónův překrásný růžový sarkofág. Nástěnné malby v místnosti byly bezvýznamné v porovnání se stylistickou dokonalostí maleb v Setiho hrobce.

Erika bloudila očima po místnosti a náhodou zahlédla u muže v černém otevřenou stránku v průvodci. Byl to půdorys

chrámu v Karnaku. Neměl nic společného s Údolím králů a Erika se naráz vrátila všechny předchozí obavy. Rychle odstoupila od zábradlí a spěchala ven. Na slunci a čerstvém vzduchu se znovu cítila lépe, teď už si ale byla jistá, že netrpí paranoiou.

U stánku s občerstvením, který stál jen deset metrů od vchodu do Tutanchamónovy hrobky, nebyly volné stolky, ale Erika byla ráda, že je tu takový nával. Sedla si na nízkou kamennou zídku verandy se studenou plechovkou džusu, který si koupila, a s obědem zabaleným v krabici z hotelu. Upírala oči na východ z Tutanchamónovy hrobky, až spatřila muže v černém vyjít a kráčet přes parkoviště k malému černému autu.

Sedl si na sedadlo, dveře nechal dokořán, nohy na zemi. Uvažovala, co jeho přítomnost znamená. Kdyby ji chtěl ublížit, měl by k tomu už mnohokrát příležitost. Došla k závěru, že ji určitě jen sleduje, možná pracuje pro úřady. Erika se zhluboka nadechla a pokusila se ho ignorovat. Rozhodla se však také zůstat ve společnosti ostatních turistů.

Její oběd pozůstával z několika sendvičů s plátky jehněčího, které zamyšleně žvýkala a dívala se přitom přes pěšinu na nedaleký vstup do Tutanchamónovy hrobky. Pomyšlení na desetitisíce viktoriánských návštěvníků Údolí králů, kteří nic netušíce srkali chladivou limonádu deset metrů od skrytého vchodu k největšímu zakopanému pokladu světa, ji uklidňovalo. Hrobka Setiho I. byla také poměrně blízko od stánku s občerstvením.

Zakousla se do druhého sendviče a uvažovala o blízkosti hrobky Ramsese VI. a Tutanchamónovy. Byla hned nad ní a trochu doleva. Erika si

130

vzpomínala, že to byly právě chatrče dělníků ze stavby hrobky Ramsese VI., vybudované nad vchodem do hrobky Tutanchamónovy, co oddálilo Carterův objev. Došlo k němu, teprve když vykopával sondu přesně v místech, kde našel šestnáct schodů dolů.

Erika přestala jíst a skládala si k sobě informace. Věděla, že starověcí plenitelé vstoupili do Tutanchamónovy hrobky původním vchodem protože Carter popsal poškození dveří. Ale vzhledem k umístění chatrčí dělníků byl vchod do Tutanchamónovy hrobky zakryt a zapomenut v době, kdy začala stavba hrobky Ramsese VI. To znamená, že Tutanchamónova hrobka musela být vydrancována počátkem dvacáté nebo snad v devatenácté dynastii. Co když byla Tutanchamónova hrobka vyplněna za panování Setiho I.?

Erika se přinutila polknout sousto. Může být nějaká spojitost mezi zneuctěním Tutanchamónovy hrobky a skutečností, že se Tutanchamónovo jméno objevilo na Setiho soše? Zatímco se v duchu zabývala těmito myšlenkami, Erika vzhledla a uviděla nehybně kroužícího jestřába.

Začala skládat papíry od sendvičů zpátky do krabice. Muž v autě se nepohnul. Nablízku se uvolnil stůl a Erika si k němu přenesla věci, kabelu postavila na zem.

Navzdory tomu, že nad údolím ležel dusný žár jako těžká přikrývka, Erika horečně uvažovala. Co jestli Setiho sochy postavili do Tutanchamónovy hrobky po tom, co chytili vylupovače hrobek? Okamžitě tu myšlenku zavrhl jako předpojatou - nedávalo to žádný smysl. Kromě toho, kdyby byly sochy v hrobce, zanesl by je Carter do katalogu, vždyť měl pověst nekompromisního puntičkáře. Ne, Erika věděla, že tady je na špatné stopě, ale uvědomovala si, že celá záležitost s lupiči v Tutanchamónově hrobce se poněkud opomíjela s ohledem na abnormální rozsah Carterova nálezu. Skutečnost, že hrobka krále-chlapce byla znesvěcena, mohla mít svůj význam, a myšlenka, že do hrobky někdo vstoupil za panování Setiho I., byla poutavá. Erika si náhle přála, aby se mohla vrátit do Egyptského muzea. Rozhodla se projít Carterovy poznámky, o kterých dr.

Fachraj řekl, že jsou na mikrofilmu v archívu. I kdyby se nedozvěděla nic úchvatného, byla by to aspoň látka na pěkný časopisecký článek. Byla také zvědavá, jestli je ještě naživu někdo z těch, kdo byli přítomni prvnímu otevření Tutanchamónovy hrobky. Věděla, že Carnarvon a Carter zemřeli.

Při pomyšlení na Carnarvonovu smrt si vzpomněla na "kletbu faraónů" a usmála se vynalézavosti sdělovacích prostředků i lehkověrnosti veřejnosti.

Když dojedla oběd, otevřela Erika Baedekera, aby se rozhodla, kterou z mnoha hrobek chce navštívit jako další. Kolem prošla skupina německých turistů. Spěšně se k nim připojila. Jestřáb, kroužící nad ní, se náhle střemhlav vrhl na nic netušící kořist.

Chalifa se natáhl a vypnul rádio v pronajatém autě, když viděl, jak Erika vstupuje do hlubin údolí rozžhaveného doběla. "Karrah," zaklel, když se zvedal ze stínu vozu. Nedokázal pochopit, proč se někdo dobrovolně vystavuje tak nemilosrdnému žáru.

131

Luxor, 20.00

Erika přešla rozlehlé zahrady, které oddělovaly starý Zimní palác od nového hotelu, a cestou pochopila, proč se tolik viktoriánských boháčů dříve rozhodlo trávit zimu v Horním Egyptě. Ačkoliv byl den horký, jakmile zapadlo slunce, vzduch se příjemně ochladil. Cestou kolem bazénu si všimla, že v něm ještě pořád skotačí houf amerických dětí.

Byl to nádherný den. Starověké malby, které viděla v hrobkách, ji nadchly svou nepopsatelnou krásou. Když se pak vrátila ze západního břehu do hotelu, našla tam dva vzkazy - obě pozvání. Jedno od Yvona a druhé od Ahmeda.

Rozhodování bylo těžké, ale nakonec se přiklonila k setkání s Yvonem v naději, že třeba získal nějaké nové informace o soše.

Telefonem jí sdělil, že se najedí v jídelně Nového zimního paláce a že pro ni přijde v osm. Impulzivně mu řekla, že se s

ním raději sejde v hale.

Yvon měl na sobě tmavomodrý dvouřadový blejzr a volné bílé kalhoty, pěkné hnědé vlasy měl pečlivě vykartáčované. Nabídl Erice rámě a vešli do jídelny.

Restaurace nebyla stará, ale vypadala dekadentně. Její nesourodá výzdoba svědčila o nezdařených snahách napodobit úhlednou kontinentální jídelnu. Erika však brzy zapoměla na okolní prostředí, když ji Yvon začal bavit historkami ze svého dětství v Evropě. To, jak popisoval svůj formální a velmi chladný vztah k rodičům, znělo spíš zábavně než k politování.

"A co vy?" zeptal se Yvon, hledaje v kapse saka cigarety.

"Já jsem z jiného světa." Erika sklopila oči a zakroužila vínem ve své sklence. "Vyrostla jsem v maloměstském domku na Středozápadě. Byli jsme malá rodina, ale drželi jsme hodně pohromadě." Erika stiskla rty a pokrčila rameny.

"Ach, však ono by se toho dalo povědět víc," řekl Yvon s úsměvem.

"Ale abych nebyl nezdořilý. . . a nemusíte mít pocit, že mi to musíte vyprávět."

Erika nebyla tajnůstkářka. Prostě jí nepřípadalo, že by Yvonazajímaly řeči o Toledo v Ohio. A nechtěla mluvit o tatínkově smrti při leteckém neštěstí ani o tom, jak zatěžko jí bylo vyjít s matkou, protože měly příliš mnoho společných vlastností. A vůbec, byla raději, když mluvil Yvon.

"Byl jste někdy ženatý?" zeptala se Erika.

Yvon se zasmál a pak se zadíval Erice do tváře. "Já jsem ženatý," řekl jakoby nic.

Erika odvrátila oči - byla si jistá, že její okamžité zklamání se jí zrcadlí ve zřítelnicích. To ji mělo napadnout.

"Mám dokonce dvě báječné děti" pokračoval Yvon. "Jean Clauda a Michelle. Jenže je nikdy nevidám."

"Nikdy?" Představa, že by se člověk nikdy nestýkal s vlastními dětmi, byla pro ni nepochopitelná. Erika zvedla pohled - už se zase ovládala.

"Navštěvuji je zřídka. Moje žena se rozhodla žít v St. Tropez. Má ráda nákupy a sluníčko, což mě obojí obtěžuje. Děti jsou v internátě a v létě se jim líbí v St. Tropez. Takže. . "

132

"Takže žijete ve svém zámku sám," poznamenala Erika ve snaze nadlehčit tón rozhovoru.

"Ne, je tam nuda. Mám pěkný byt na Rue Verneuil v Paříži."

Teprve když pili kávu, byl Yvon ochoten diskutovat o soše Setiho I. nebo o Abdulově smrti.

"Přinesl jsem vám ty fotografie, abyste se na ně podívala," řekl vyjmul z kapsy pět fotografií a položil je před Eriku.

"Vím, že jste zahlédla muže, kteří zabili Abdula Hamdiho, jen na vteřinku, ale nepoznáváte náhodou některou z těch tváří?"

Erika brala jeden obrázek po druhém a pečlivě je zkoumala. "Ne," řekla posléze. "Ale to neznamená, že to nebyli oni."

"Chápu," přikývl Yvon. Zvedl fotografie. "Byla to jen taková možnost."

Povězte mi, Eriko, měla jste nějaké nesnáze od té doby, co jste přijela do Horního Egypta?"

"

"Ne. . . až na to, že jsem si dost jistá že mě někdo sleduje."

"Sleduje?" podivil se Yvon.

"To je jediné vysvětlení, na které jsem přišla. Dneska jsem v Údolí králů zahlédla jednoho muže, kterého jsem určitě viděla poprvé v Egyptském muzeu. Je to Arab s velkým zahnutým nosem, vyceněným úsměvem a jeden přední zub má do špičky." Erika odhrnula rty a ukázala na svůj pravý řezák. Yvon se tomu gestu pousmál, ačkoliv nebyl rád, že si všimla Chalify. "To není žádná legrace," pokračovala Erika. "Dneska mě vylekal, dělал, že je turista ale četl v průvodci nesprávnou stránku. Yvone," řekla, měnic předmět hovoru, "co to vaše letadlo? Máte ho tady v Luxoru?"

Yvon zmateně zavrtěl hlavou. "Ano, samozřejmě. Letadlo mám tady v Luxoru. Proč se ptáte?"

"Protože se chci vrátit do Káhiry. Mám tam asi na půl dne práci."

"Kdy?" zeptal se Yvon.

"Čím dřív, tím líp," řekla Erika.

"Co třeba dnes večer?" Chtěl, aby se Erika vrátila do města.

Eriku ta nabídka překvapila, ale Yvonovi důvěřovala, zvlášť teď, když věděla, že je ženatý. "Proč ne?" opáčila.

Ještě sice v malém tryskáči nikdy neletěla, ale čekala, že tam bude víc místa. Seděla připoutaná na jednom ze čtyř velkých kožených sedadel.

V křesle vedle Eriky seděl Raoul a snažil se s ní udržovat konverzaci, ale Eriku zajímalo spíš to, co se děje a kdy se odlepí od země. Nevěřila v principy aerodynamiky. U velkých letadel jí to nedělalo starosti protože sama skutečnost, že něco tak velkého vůbec vzlétne, byla pro ni tak složitá, že o ní odmítala přemýšlet. Čím menší letadlo, tím víc se jí do povědomí vtíraly nevíтанé myšlenky.

Yvon zaměstnával pilota, ale protože měl sám pilotní výcvik, zpravidla raději řídil sám. Nebyl tu ve vzduchu žádný

provoz, a tak dostali hned

133

povolení vzlétnout. Malý tryskáč prosvítl po rozjezdové dráze a odlepil se do vzduchu tak ostře, až Erice zbělely prsty.

Jakmile byli na správném kursu, nechal Yvon řízení a vrátil se k hovoru s Erikou. Začínala se uklidňovat. Řekla: "Zmínil jste se, že vaše matka byla z Anglie. Myslíte, že mohla znát Carnarvonovy?"

"Ale ano. Já znám současného hraběte," řekl Yvon. "Proč se ptáte?"

"Vlastně by mě zajímalo, jestli je ještě naživu dcera lorda Carnarvona.

Jmenuje se, myslím, Evelyn."

"Nemám ani zdání," utrousil Yvon, "ale mohl bych to zjistit. "Proč se ptáte? Začala vás zajímat kletba faraónů?" V přítomné kabiny se ušklíbl.

"Možná," odpověděla Erika škádlivě. "Mám teorii o Tutanchamónově , hrobce, kterou bych chtěla přešetřit. Povím vám, o čem jde, až získám další informace. Ale kdybyste mi mohl zjistit, jak je to s Carnarvonovou dcerou, tak bych to vážně uvítala. Ach, a ještě něco. Slyšel jste někdy jméno Nenefta?"

"

V jakém kontextu?"

"

Ve vztahu k Setimu I."

Yvon se zamyslel, pak zavrtěl hlavou. "Nikdy."

Museli proletět složitým úsekem nad Káhirou, než dostali svolení k přistání, ale formality byly stručné, protože letadlo už bylo hlášeno.

Krátce po jedné v noci dorazili do hotelu Meridien. Jeho vedení bylo k Yvonovi mimořádně srdečné, a ačkoliv měli zřejmě plno, nějak se jim podařilo získat pokoj pro Eriku vedle jeho apartmá. Yvon ji pozval na sklenku před spaním, až se ubytuje.

Erika si přivezla jen svou plátěnou tašku, do které zabalila minimum oblečení, líčidla a materiály ke čtení. Průvodce a baterku nechala ve svém luxorském pokoji. "Ubytování" jí tedy mnoho práce nedalo. Prošla spojovacími dveřmi do hlavního pokoje Yvonova apartmá.

Odložil si sako a vyhrnul rukávy, právě otevíral láhev Dom Perignon, když Erika vstoupila. Vzala si sklenku šampaňského a na okamžik se jejich ruce dotkly. Erika si náhle uvědomila, jak je mimořádně hezký. Měla pocit, jako by k této noci směřovali od okamžiku, kdy se poprvé setkali.

Byl ženatý, očividně to s ní nemyslel vážně, ale koneckonců ona také ne.

Rozhodla se uklidnit a nechat večer volně plynout. Mezi stehny však ucítila tep vzrušení. Aby se udržela na uzdě, měla pocit, že musí mluvit.

"

Čím to, že se tak zajímáte o archeologii?"

"Začalo to, když jsem ještě studoval v Paříži. Někteří z mých přátel mě přemluvili, abych začal chodit do École de Lange Oriental. Fascinovalo mě to a ze začátku jsem pracoval jako blázen. Nikdy jsem nebyl valný student.

Studoval jsem arabštinu a koptštinu. To Egypt mě zajímal. Je to asi spíš příčina než důvod. Chtěla byste se podívat na vyhlídku z terasy?" Napřáhl k ní ruku.

"Hrozně ráda," řekla Erika a tep se jí zrychlil. Tohle chtěla. Bylo jí jedno, jestli ji využívá, jestli má prostě ve zvyku vlézt do postele s každou

134

přitažlivou ženskou, kterou potká. Poprvé v životě se nechávala unášet touhou.

Yvon otevřel posuvné dveře a Erika vyšla ven pod mřížoví. Cítila křehké růže a pod sebou spatřila celé město Káhiru, rozprostřené pod hvězdnatou oblohou. Citadela se svými strohými minarety byla ještě pořád osvětlená. Přímě pod nimi byl ostrov Gezira, obklopený temným Nilem.

Erika cítila za zády Yvonovu přítomnost. Když vzhledla k jeho hubené tváři, zjistila, že si ji zkoumavě prohlíží. Zvolna se jí dotkl a zabořil špičky prstů do vlasů, pak jí položil dlaň do týla a přitáhl k sobě. Zkusmo ji políbil, vnímal její odezvu, pak plněji a nakonec s opravdovou vášní.

Erika užasla nad naléhavostí své reakce. Yvon byl první muž, se kterým byla od té doby, co poznala Richarda, a nebyla si jistá, jak bude její tělo reagovat. Teď však otevřela Yvonovi náruč a nechala své vzrušení splynout s jeho.

Šaty z nich jakousi samozřejmostí spadly, když jejich těla zvolna klesala na orientální koberec. A v měkkém, tichém světle egyptské noci se milovali s prudkou bezuzdností a roztažené tepající město bylo němým svědkem jejich vášně.

Den šest Káhira, 8.35

Erika se probudila ve vlastní posteli.

Mlhavě si vzpomínala, jak Yvon říkal, že spí raději sám. Převrátila se a vzpomněla si na večer, překvapená, že se necítí nijak provinile.

Když se kolem deváté vynořila ze svého pokoje, seděl Yvon na balkóně oblečený v modrobíle pružovaném županu a četl v arabštině noviny El Ahram. Paprsky ranního slunce se lomily o mřížoví, takže byl prostor balkónu pokrytý kousky jasných barev jako impresionistická malba. Snídaně čekala pod stříbrnými přiklopy na mísách.

Vstal, když ji uviděl, a přátelsky ji objal.

"Jsem moc rád, že jsme přijeli do Káhiry," řekl. Podržel jí židli.

"

Já taky," přikývla Erika.

Byla to příjemná snídaně. Yvon měl lehký humor, který byl Ericce nesmírně milý. Po posledním kousku toastu však už byla celá netrpělivá, aby mohla pokračovat ve svém vyšetřování.

"Tak já vyrazím do muzea," řekla, skládajíc ubrousek.

"Vadila by ti při tom společnost?" zeptal se Yvon.

, Erika se na něj podívala přes stůl a připomněla si Richardovu netrpělivost. Nechtěla mít pocit, že na ni někdo spěchá. Bude lepší, půjde-li sama.

"Abych byla upřímná, ta práce, kterou mám před sebou, bude kapku nudná. Pokud nechceš strávit dopoledne v archívech, šla bych radši sama."

Erika se natáhla přes stůl a dotkla se Yvonovy paže.

"Fajn. Ale Raoul tě tam odveze."

"To není nutné," protestovala.

"To je ta francouzská dvornost," řekl Yvon vesele.

Dr. Fachraj zavedl Eriku do malé, dusné krychle - hlavní místnosti knihovny. Na jediném stole u stěny byla čtečka mikrofilmů.

"Talat vám přinese ten film, po kterém toužíte," řekl dr. Fachraj.

"Velice si cením vaší pomoci," poznamenala Erika.

"Copak to hledáte?" vyzvídal dr. Fachraj. Pravá ruka se mu náhle křečovitě zatřásla.

"Zajímají mě lupiči, kteří pronikli ve starověku do Tutanchamónovy hrobky. Myslím, že jim nebyla věnována dostatečná pozornost - zatlačil je do pozadí sám aspekt objevení hrobky."

"Vylupovači hrobek?" zeptal se a pak se odštrachal z místnosti.

Erika usedla před čtecí zařízení a zabubnovala prsty po stole. Doufala, že Egyptské muzeum bude mít co nejvíc materiálů. Objevil se Talat a předal Ericce krabici od bot plnou filmů. "Koupíte skarab, dámo?" zašeptal.

Aniž by mu vůbec odpověděla, začala si Erika prohlížet kazetky s mikrofilmy, označené anglickými kartičkami z Ašmolejského muzea, které vlastní originály dokumentů. Byla upřímně překvapena bohatstvím

materiálů a pohodlně se uvelebila, protože jí bylo jasné, že tu nějaký čas pobude.

Erika zasunula do čtecího zařízení první roličku filmu. Naštěstí psal

Carter svůj deník poměrně úhledným rukopisem. Erika letmo přehlédla pasáž popisující chýše kameníků. Nebylo pochyb, že byly vybudovány přímo nad vchodem do Tutanchamónovy hrobky. Erika si teď byla naprosto jistá, že lupiči museli vyplnit Tutanchamónovu hrobku před počátkem vlády Ramsese VI.

Pokračovala dál, až narazila na pasáž, kde Carter vyčísil důvody, pro které si byl ještě před objevem Tutanchamónovy hrobky jistý, že vůbec existuje. Důkaz, který Eriku nejvíc fascinoval, byl modrý fajansový pohár s Tutanchamónovou kartuší, nalezený Theodorem Davisem. Nikdo se nikdy nezamyslel nad tím, proč ten malý pohár našli ukrytý pod kamenem na úpatí hory. , Když byla první cívka filmu hotová, nasadila Erika další. Četla teď o samotném objevu. Carter zdůrazňoval, jakým způsobem byly v dávnověku znovu zavěny vnější i vnitřní dveře s pečeti nekropole. Původní Tutanchamónovu pečeť našli jen u spodního okraje obou dveří.

Carter podrobně vysvětloval, proč si je jistý, že dveře byly po dvakrát otevřeny a znovu zapečetěny, ale neposkytoval vysvětlení, proč se to stalo.

Erika zavřela oči a na pár okamžiků si odpočinula. Představitelství ji zanesla nazpátek k pochmurné ceremonii pohřbu mladého faraóna. Pak se pokusila představit si v duchu vylupovače hrobek. Byli při loupeži klidní, anebo byli vyděšeni

představou, že rozhněvají strážce z onoho světa? Potom přemýšlela o Carterovi. Jaké to bylo, když poprvé vstoupil do hrobky? Z poznámek Erika pochopila, že ho doprovázel jeho asistent, dále Callender, lord Carnarvon, Carnarvonova dcera a jeden z předáků jménem Sarwat Raman.

Následujících několik hodin se Erika sotva pohnula. Dokázala se vcítit do Carterova pocitu očekávání a záhadnosti. S úpornou podrobností popisoval umístění každého předmětu: alabastrový pohár ve tvaru lotosu a nedaleko ležící olejová lampička zabíraly několik stránek. Při studiu materiálu o poháru a lampě si Erika vzpomněla na něco co někde četla.

Při svém přednáškovém turné po objevu se Carter někde zmínil, že podivná orientace těchto dvou předmětů ho přivedla k domněnce, že jsou klíčem k nějaké ještě větší záhadě, kterou doufal vyřešit následným úplným prozkoumáním hrobky. Pokračoval pak prohlášením, že seskupení zlatých kroužků, které našel kavalířsky rozhozené, napovídá, že vetřelci byli překvapeni v nejlepším.

Erika vzhledla od přístroje a uvědomila si, že podle Carterova názoru byla hrobka vykradena dvakrát, protože byla také dvakrát otevřena. To byl ale opravdu jen názor a mohlo existovat jiné, stejně pravděpodobné vysvětlení.

Po úvodním čtení Carterových pracovních poznámek vložila Erika do čtecího zařízení roličku filmu s nálepkou Lord Carnarvon: Doklady a korespondence. Nalezla tu povětšinou obchodní dopisy týkající se jeho

137

finanční podpory archeologických výzkumů. Rychle posouvala film, až se data shodovala se samotným odhalením hrobky. Jak očekávala, svazek Carnarvonovy korespondence narostl, jakmile Carter ohlásil nález vstupního schodiště. Erika se zastavila u dlouhého dopisu, který Carnarvon napsal siru Wallisu Budgeovi z Britského muzea 1. prosince 1922. Aby se celý dopis vešel do jednoho políčka, byl značně zmenšen. Erika se musela namáhat, aby písmo rozeznala. Rukopis také nebyl tak úhledný jako Carterův. V dopise Carnarvon vzrušeně popisoval "nález" a vypisoval seznam mnoha slavných kusů, které viděla Erika na putovní tutanchamónovské výstavě. Rychle jej pročítala, až na ni z textu vyskočila jedna věta.

Neotevřel jsem schránky a nevím, co je v nich: jsou tam však nějaké dopisy na papyrech, fajáns, klenoty, kytice, svíce ve svícnech. Erika se zadívala na slovo "papyrus". Pokud věděla, v Tutanchamónově hrobce se žádné papyry nenašly. Ve skutečnosti to bylo zklamání. Doufalo se, že Tutanchamónova hrobka poskytne určitou možnost nahlédnout do svízelného období, v němž žil. Neexistence dokladů však tuto naději zničila. Tady ale Carnarvon psal o nějakých papyrech siru Wallisu Budgeovi.

Erika se vrátila k Carterovým poznámkám. Znovu přečetla všechny záznamy ze dne, kdy byla hrobka otevřena, a ze dvou dnů následujících.

Carter se o žádném papyru nezmiňoval. Naopak, dával průchod svému zklamání, že nenašli žádné dokumenty. Podivné. Vrátila se k Carnarvonovu dopisu Budgeovi a prověřila všechny ostatní položky, o kterých se zmiňoval. Jediný rozpor byl v otázce papyru.

Když Erika konečně vyšla z pochmurných prostor muzea, bylo časné odpoledne. Zvolna kráčela směrem k rušnému náměstí Tahrir. Ačkoliv měla žaludek prázdný, chtěla před návratem do hotelu Meridien zvládnout ještě jednu pochůzku. Z tašky vytáhla obálku Baedekera a přečetla si jméno a adresu: Nasef Malmud, Šari el Tahrir 180. Přejít náměstí bylo samo o sobě výkon, protože tu bylo plno páchnoucích autobusů a davů lidí. Na rohu Šari el Tahrir zahnula doleva.

Nasef Malmud, říkala si v duchu. Nevěděla, co má očekávat. Šari el Tahrir byl jeden z přepychovějších bulvárů s pěknými obchody v evropském stylu a kancelářskými budovami. Číslo 180 byla moderní výšková stavba ze skla a mramoru.

Nasef Malmud měl kancelář v osmém poschodí. Cestou v prázdném výtahu si Erika vzpomněla na dlouhé polední přestávky a bála se, že bude muset na Nasefa Malmuda čekat do pozdějších odpoledních hodin. Dveře jeho kanceláře však byly dokořán, a když vstoupila, všimla si nápisu Nasef Malmud, mezinárodní právo: divize import-export. Příjímá prostor kanceláře byl prázdný. Úhledné psací stroje Olivetti na mahagonových psacích stolech svědčily o vzkvétajícím obchodě.

"Haló," zavolala Erika.

Ve dveřích se objevil podsaditý muž, oděný v pečlivě ušitém obleku s vestou. Bylo mu kolem padesáti a mezi bostonskými finančníky by nevypadal nijak nepatřičně.

"Přejete si?" zeptal se obchodnickým tónem.

138

"Hledám pana Nasefa Malmuda," odpověděla Erika.

"Já jsem Nasef Malmud. "

"Mohla bych si s vámi na chvilku promluvit?" zeptala se Erika.

Nasef se ohlédl do své kanceláře a sevřel rty. Měl v pravé ruce pero a bylo zřejmé, že ho zastihla vprostřed nějaké práce. Obrátil se zpět k Ericce a promluvil, jako by si nebyl docela jistý. "No tak na pár minut."

Erika vstoupila do prostorné rohové kanceláře s výhledem po Šari el Tahrir až k náměstí a na Nil za ním. Nasef se

spustil do svého křesla s vysokým opěradlem za psacím stolem a pokynul Erice, aby usedla nedaleko od něj. "Čím vám mohu sloužit, slečno?" zeptal se a složil k sobě špičky prstů.

"Chtěla jsem se vás zeptat na muže jménem Abdul Hamdi." Erika se odmlčela, aby zjistila, jaká bude reakce. Nebyla žádná. Malmud čekal v domněnku že toho bude víc. Když ale Erika nepokračovala, řekl: "To jméno mi není povědomé. V jakém kontextu bych měl toho člověka znát?"

"Myslela jsem, jestli náhodou Abdul Hamdi nebyl vaším klientem," upřesnila Erika.

Malmud sejmul čtecí brýle a položil je na psací stůl. "Kdyby to byl můj klient, netuším, proč bych měl chtít takovou informaci prozradit," řekl bez jakékoliv zlovolnosti. Byl to právník a jako takový měl daleko větší zájem o získávání informací než o jejich poskytování.

"Mám určité zprávy o tom člověku, které by vás zajímaly, pokud byl vaším klientem," Erika se snažila mluvit stejně mlhavě.

"Kde jste přišla k mému jménu?" zeptal se.

"Od Abdula Hamdiho," řekla Erika. Věděla, že je to lehce pozměněná pravda.

Malmud si Eriku okamžik zkoumavě prohlížel, pak vyšel do předpokoje a vrátil se s manilovými deskami. Sedl si za stůl, znovu si nasadil brýle a složku otevřel. Obsahovala jediný list papíru, který přelétl pohledem za minutu.

"Ano, zřejmě zastupuji Abdula Hamdiho." Vyčkávavě se na Eriku zadíval přes okraj brýlí.

"Tak tedy, Abdul Hamdi je mrtev." Erika se rozhodla nepoužít slova

"zavražděn".

Malmud si zamyšleně Eriku prohlížel, pak znovu přečetl papír, který měl v ruce. "Děkuji vám za informaci. Budu muset zjistit, jaké mám povinnosti vůči jeho majetku." Vstal a napřáhl ruku, aby tak naznačil různé ukončení rozhovoru. Cestou ke dveřím Erika promluvila. "Víte, co je to Baedeker?"

"Ne," utrousil a spěchal, aby už byla venku z předpokoje.

"Měl jste někdy Baedekerova průvodce?" Erika se zastavila ve dveřích.

"Nikdy."

Yvon na ni čekal v hotelu. Měl pro Eriku další sérii fotografií k prohlédnutí. Jeden muž jí byl vzdáleně povědomý, ale nemohla si být jistá. Měla pocit, že šance na to, aby poznala vrahy, jsou hodně chabé, a snažila se to Yvonovi vysvětlit, ten však trval na svém. "Byl bych radši, kdyby ses snažila spolupracovat, než abys mi vykládala, jak mám pokračovat."

Erika vyšla na krásný balkón a vzpomněla si na předcházející noc.

Yvonův zájem se teď zdál přísně pracovní a byla ráda, že se do té aféry aspoň pustila s očima dokořán otevřenýma. Jeho touhy byly momentálně uspokojeny a jeho pozornost se vrátila k soše Setiho.

Erika přijala skutečnost s vnitřním klidem, ale začalo se jí chtít odjet z Káhiry zpět do Luxoru. Vrátila se do apartmá a pověděla Yvonovi o svých plánech. Zpočátku měl námitky, ale našla jisté potěšení v tom, že mu může takhle odporovat. Zřejmě nebyl na takové jednání zvyklý.

Nakonec však ustoupil, dokonce Erice nabídl dopravu svým letadlem.

Přijede za ní, slíbil, hned jak to bude možné.

139

Návrat do Luxoru byl radostný. Navzdory vzpomínce na muže se špičatým zubem se Erika cítila rozhodně příjemněji v Horním Egyptě než v syrové brutalitě Káhiry. Když dorazila do hotelu, našla tam řadu vzkazů od Ahmeda, samé žádosti, aby mu zavolala. Položila je k telefonu. Přistoupila k francouzskému oknu na balkón a otevřela je. Bylo krátce po páté a odpolední slunce už ztratilo mnoho ze svého žáru.

Erika se vykoukala, aby spláchla prach a únavu z cesty, ačkoliv let letadlem byl příjemně krátký. Když vylezla z vany, zatelefonovala Ahmedovi. Zdálo se, že se mu ulevilo a současně je šťasten, když ji slyší.

"Měl jsem velké starosti," řekl Ahmed. "Zvlášť když v hotelu tvrdili, že vás neviděli."

"Byla jsem přes noc v Káhiře. Yvon de Margeau mě tam vzal letadlem."

"Chápu," řekl Ahmed. Nastala vyčkávací pauza, v níž si Erika vzpomněla, jak divně se choval, pokud šlo o Yvona, už od jejich prvního rozhovoru.

"No," dodal Ahmed konečně, "volal jsem vás, abych zjistil, jestli byste nechtěla dnes večer navštívit chrám v Karnaku. Je úplněk a chrám bude otevřený až do půlnoci. Stojí za vidění."

"To bych moc ráda," řekla Erika.

Dohodli se, že ji Ahmed vyzvedne v devět hodin. Navštíví chrám, pak se najedí. Ahmed prohlásil, že zná malou restauraci na Nilu, jejíž majitel je jeho přítel. Slíbil, že se jí tam bude líbit, a pak zavěsil.

Erika si oblékla svoje hnědé žerzejové šaty s výstřihem. S temnějším opálením a světlými pramínky ve vlasech si připadala velmi žensky. Objednala si na pokoj sklenku vína a sedla si s Baedekerem na balkón, odtrženou obálku držela před sebou.

Jméno, pečlivě napsané na vnitřní straně odděleného obalu průvodce Abdula Hamdiho, bylo Nasef Malmud. Nebylo

pochyb. Proč Malmud Ihai? Zvedla knihu a pečlivě ji prozkoumala. Byl to dobře zpracovaný svazek, dokonce šitý, nejen klížený. Obsahoval mnoho diagramů a kreseb různých monumentů. Erika jej prolistovala, často se zastavovala, aby si

140

prohlédla ilustraci nebo přečetla krátký úsek. Byly tu také poskládané mapy: jedna Egypta, jedna Sakkary a jedna luxorské nekropole. Postupně je prozkoumala.

Když se pokusila rozložit mapu Luxoru, dělalo jí potíže vrátit jí předchozí tvar. Pak zahlédla že papír je na omak jiný než u ostatních map.

Když se podívala z větší blízkosti, všimla si, že je natištěný na dvou listech slepených k sobě. Erika knihu zvedla tak, aby měla mapu mezi očima a zapadajícím sluncem: zezadu byl k mapě luxorské nekropole připevněn nějaký dokument. Erika se vrátila zpět do pokoje, zavřela jedno křídlo dveří na balkón a položila mapu na sklo, aby ji slunce mohlo prosvítit. Dokázala rozeznat dopis zapečetěný uvnitř. Text byl slabý a drobný, ale anglický a čitelný.

Byl adresovaný Nasefu Malmudovi.

Milý pane Malmude!

Tento dopis píše můj syn, aby vyjádřil moje slova. Já psát neumím.

Jsem starý muž, takže pokud čtete tento dopis, neželte mého osudu. Místo toho použijte přiloženou informaci proti osobám, které se rozhodly mě raději umlčet než zaplatit. Následně vypisují způsob, jímž byly v posledních letech všechny nejcennější poklady starověku vyvezeny z naší země.

Byl jsem najat zahraničním agentem (jehož jméno jsem se rozhodl neuvádět), abych do tohoto způsobu infiltroval, což by mu umožnilo získat tyto poklady pro sebe.

Jakmile se nějaký cenný kus našel, poslali Lahiv Zajed a jeho syn Fathi ze starožitnictví Kurio fotografie nadějným kupcům. Ti, kdo měli zájem, přijeli do Luxoru a kusy si prohlédli. Jakmile došlo k dohodě, musel kupec složit peníze na konto v curyšské Kreditní bance. Dotyčný kus pak byl převezen malou lodí na sever a tam dodán do kanceláře Egejských prázdnin, s.r.o., v Káhiře, jejímž majitelem je Stephanos Markoulis. Starožitnosti se tam umísťují do zavazadel nic netušících turistických skupin (velké kusy rozebrány) a letí se skupinou turistů do Athén Jugoslávskými aeroliniemi. Personál aerolinie dostává zapláceno, aby nechal určitá zavazadla pokračovat letadlem do Bělehradu a Lublaně.

Jednotlivé kusy se pak posílají dál do Švýcarska.

V poslední době vznikla nová cesta přes Alexandrii. Firma Budoucnost, s.r.o., vývozce bavlny ovládaná Zajedem Na uibem bali starožitností do žoků a posílá je do Pierce Fauve Galleries v Marseilles. Tato cesta je v době, kdy píše tento dopis, ještě nevyzkoušená.

Váš oddaný služebník Abdul Hamdi

Erika poskládala mapu nazpátek do Baedekera. Byla jako omráčená.

Nebylo pochyb, že Setiho socha, kterou získal Jeffrey Rice, prošla athén-

141

ským spojením, jak si myslela, když se sešla se Stephanosem Markoulisem.

Bylo to chytré, protože zavazadla turistických skupin se nikdy nepodrobovala takovému zkoumání jako zavazadla individuálních cestovatelů.

Koho by napadlo, že třiašedesátiletá dáma z Jolietu bude převážet ve svém růžovém kufříčku egyptské starožitnosti nevyčíslitelné ceny?

Erika se vrátila na balkón a opřela se o zábradlí. Slunce zdráhavě mizelo za horami v dálí. Uprostřed zavodněných polí na západním břehu stál Memnónův kolos, zahalený v levandulovém stínu. Rozvažovala, co má dělat. Přemýšlela, má-li dát knihu Ahmedovi, nebo Yvonovi - pravděpodobně spíš Ahmedovi. Ale možná by měla počkat, až bude chtít odjet z Egypta. To by bylo nejbezpečnější. Jakkoliv závažné byly cesty černého trhu, zajímala Eriku také samotná socha Setiho I. a místo, na kterém ji vykopali. S napětím snila o tom, co všechno by se ještě v takové lokalitě dalo najít. Nechtěla, aby jí v pátrání zabránila policie.

Erika se snažila uvažovat realisticky o nebezpečí, které by jí hrozilo, pokud si knihu ponechá. Teď bylo zřejmé, že stařec byl vyděrač a voda se nad ním zavřela. Stejně tak bylo jasné, že Eriku zapojil do svých plánů až na poslední chvíli.

Nikdo vlastně nevěděl, že má nějakou informaci, a ještě před několika minutami to netušila ani ona. Znovu se rozhodla tuto informaci ignorovat až do doby, kdy bude chtít zemi opustit.

Zatímco na nilské údolí zvolna padal soumrak, zopakovala si Erika své plány. Bude pokračovat ve své roli nákupčí muzea a navštíví starožitnictví Curio, které, pokud si vzpomínala, už viděla, i když si všechna ta jména nepamatovala.

Pak se pokusí vyhledat Sarwata Ramana, Carterova předáka, pokud je ještě naživu. Mělo by mu být nejméně k osmdesátce.

Chtěla mluvit s někým, kdo vstoupil onoho prvního dne do Tutanchamónovy hrobky, a zeptat se na ten papyrus, o kterém psal Carnarvon ve svém listě siru Wallisu Budgeovi. A mezitím, jak doufala, splní Yvon svůj slib a vyptá se na dceru lorda Carnarvona.

"To je palác Chicago," řekl Ahmed a ukázal na působivou stavbu vpravo.

"

Kočár je v klidu a míru unášel po Šari el Bahr, pod stromy podél Nilu.

Rytmičtý zvuk koňských kopyt byl uklidňující jako vlny dopadající na kamenitou pláž. Bylo hodně tma, protože úplněk ještě nevyšel nad palmy a pahorky v poušti. Lehký větřík, který vanul od severu, nestačil narušit zrcadlový povrch Nilu.

Ahmed byl opět oblečený v neposkvřené bílé bavlně. Když se Erika podívala do jeho temně opálené tváře, viděla jen třpytivé oči a bílé zuby.

Čím víc času trávil s Ahmedem, tím méně chápala, proč ji chce vidat.

Byl přátelský a milý, a přece udržoval ostrý odstup. Jedinkrát se jí dotkl, když jí pomáhal nastoupit do kočáru, podržel ji za ruku a velmi zlehka ji postrčil v kříži.

"Byl jste někdy ženatý?" zeptala se Erika v naději, že se o tom muži něco dozví.

"

Ne, nikdy," opáčil Ahmed stroze.

142

Promiňte," řekla Erika. "Nejspíš mi po tom nic není."

Ahmed zvedl paži a položil ji na horní okraj opěradla za Erikou. "To je v pořádku. Není to žádné tajemství." Hlas měl zase vláčný. "Neměl jsem čas na romáanky a nejspíš jsem se zkazil v Americe. Tady v Egyptě to není tak docela totéž. Ale to je nejspíš jenom výmluva."

Minuli skupinu hezkých domů v západním stylu vybudovaných na břehu Nilu, obklopených vysokými obilnými zdi. Před každou branou stál voják v polní uniformě s automatickou pistolí. Vojáci však nijak ostražití nebyli. Jeden si dokonce odložil zbraň na zed', aby si mohl popovídat s kolemjdoucími.

"Co je to za budovy?" zeptala se Erika.

"To jsou domy některých ministrů," vysvětloval Ahmed.

"Proč je hlídají?"

"Být ministrem je v téhle zemi nebezpečné. Nemůžete se zavděčit každému."

"Vy jste ministr," řekla Erika se zájmem.

"Ano, ale moje ministerstvo naneštěstí lidem nijak na srdci neleží. Jeli mlčky, až první paprsky měsíčního světla pronikly šelestícím listím palem."

"To je kancelář Úřadu starožitností v Karnaku," řekl Ahmed a ukázal na budovu nad řekou. Přímou před sebou spatřila Erika masivní první pylón velkého Amonova chrámu, ozářené vycházejícím měsícem. Dojeli ke vchodu a vystoupili z kočáru. Krátká cesta lemovaná sfingami s beraními hlavami Eriku nadchla. Polosvětlo vycházejícího měsíce zakrývalo ošumělost chrámu, vypadal, jako by byl stále ještě v provozu.

Museli procházet opatrně temně purpurovými stíny na přístupové cestě, aby se dostali na hlavní nádvoří. Náhle vzal Ahmed Eriku za ruku, když procházeli širokým dvorem do velkého hypostylu. Bylo to, jako by ji převáděl do minulosti. Sítň byla lesem masivních kamenných sloupů tyčících se k noční obloze.

Většina stropu chyběla a paprsky měsíčního světla pronikaly dovnitř, omývaly pilíře a rozsáhlé hieroglyfické texty a strohé reliéfy na nich stříbrným světlem.

Nemluvili, jen kráčeli ruku v ruce. Po půlhodině vyvedl Ahmed Eriku postranním vchodem ven a odvedl ji zpět k prvnímu pylónu. Na severní straně bylo cihlové schodiště, po kterém vystoupili celých 42 metrů na vrcholek chrámu. Odtud uviděla Erika celý prostor Karnaku, čtverec o straně půldruhého kilometru. Budilo to úžas.

"Eriko. . ."

Otočila se. Ahmed měl hlavu skloněnou ke straně, hltal ji očima.

"Eriko, jste velmi krásná."

Měla ráda poklony, ale vždycky v ní probouzely trochu rozpaky. Odvrátila pohled, když Ahmed zvedl ruku a zlehka jí přešel špičkami prstů po čele. "Děkuju vám, Ahmede," řekla prostě.

Když vzhledla, shledala, že si ji Ahmed ještě stále zkoumavě prohlíží.

Vycítila jakýsi konflikt. "Připomínáte mi Pamelu," dodal.

143

"Ano?" užasla Erika. Připomínat mu dřívější přítelkyni, to nebylo zrovna to, co chtěla slyšet, ale uvědomovala si, že to

Ahmed miní jako poklonu. Slabě se usmála a zadívala do dálky, osvětlené měsícem. Možná že ta podoba s Pamelou byla příčinou, proč ji Ahmed vyhledával.

"Jste krásnější. Ale není to váš vzhled, čím mi ji připomínáte -je to vaše otevřenost a přívětivost."

"Podívejte, Ahmede, nejsem si jistá, jestli vám správně rozumím. Když jsme naposled byli spolu, položila jsem vám nevinnou otázku stran Pamelou a sice, jestli se s ní setkal váš strýc, a vy jste explodoval.

Ted' trváte na tom, že o ní budeme mluvit. Nezdá se mi to moc fér."

Chvilí stáli mlčky. Ahmedova zatvřelost byla poutavá, ale také trochu děsivá, a vzpomínka na roztržštěný čajový šálek ještě čerstvá.

"Myslíte, že byste někdy mohla žít na místě, jako je Luxor?" zeptal se Ahmed, aniž by odtrhl pohled od Nilu.

"Nevím," řekla Erika. "Nikdy jsem o tom nepřemýšlela. Je tu moc krásně."

"Je tu víc než krásně. Je to tu nadčasové."

"Chybělo by mi Harvardské náměstí."

Ahmed se zasmál, uvolnil napětí. "Harvardské náměstí. Takové bláznivé místo! Mimochodem, Eriko, přemýšlel jsem o vašem rozhodnutí pokusit se podniknout něco proti černému trhu. Nejsem si jistý, jestli jsem vás dostatečně varoval. Skutečně mě děsí pomyšlení, že byste se do toho zapletla. Prosím, nedělejte to. Nesnesu představu, že by se vám něco mohlo stát."

Předklonil se a lehce ji políbil na spánek. "Pojďte. Musíte vidět Hatšepsovetin obelisk v měsíčním světle." A vzal ji za ruku a vedl zpět dolů po cihlovém schodišti.

Večeře byla skvělá. Prochodili po krásách Karnaku víc než hodinu a jíst začali až po jedenácté. Malá restaurace na nilském břehu byla vybudovaná pod slunečníkem vysokých datlových palm. Datle byly skoro zralé ke sklizni a kulíčky rudého ovoce držely na stromech v síťovkách.

Specialitou podniku byl kebab se zeleným pepřem, cibulí a jehněčím naloženým v česneku s kmínem a mátou. Mísa byla ozdobená oloupanými rajčaty a artyčoky a podávána s rýží. Byla to restaurace pod širým nebem a zřejmě populární mezi luxorskými středními vrstvami, jejichž konverzaci doprovázela čilá gestikulace a smích. Nebylo vidět žádné turisty. Ahmed se od rozhovoru na pylónu viditelně uvolnil. Zamyšleně si přihlazoval knír, když mu Erika vyprávěla o své nedávno dokončené dizertační práci na téma "Syntaktický vývoj hieroglyfů Nové říše". S chutí se zasmál, když mu vyprávěla, že použila jako primárního pramene starověké egyptské milostné poezie. Použít milostnou poezii jako základ pro tak ezoterickou tézi bylo báječně ironické.

Erika se vyptávala Ahmeda na dětství. Vyprávěl jí, jak velice šťastně vyrůstal v Luxoru. Proto se tak rád vracel. Teprve když ho poslali do

144

Káhiry, začal být život složitý. Řekl jí, že jeho otec byl raněn a starší bratr zabit ve válce roku 1956. Jeho matka byla jednou z prvních žen v zemi, která absolvovala střední i vysokou školu. Pokusila se pracovat na Úřadu starožitností, ale v té době to nešlo vzhledem k jejímu pohlaví. Ted' žije v Luxoru a pracuje na částečný úvazek v zahraniční bance.

Ahmed dodal, že má mladší sestru, která vystudovala práva a pracuje na celní správě ministerstva vnitra.

Po večeři dostali šálčky arabské kávy. V konverzaci nastala přirozená odmlka, když se Erika rozhodla položit otázku.

"Existuje tady v Luxoru nějaká centrální evidence obyvatelstva, podle které by se dal najít nějaký člověk, kdyby ho někdo hledal?"

Ahmed hned neodpověděl. "Snažili jsme se před několika lety provést sčítání lidu, ale bohužel to nebylo příliš úspěšné. Informace kterou získali, by byla k máni ve vládní budově vedle hlavní pošty. Jinak je tu policie.

Proč se ptáte?"

"Jen ze zvědavosti," podotkla Erika neurčitě. Váhala, má-li Ahmedovi povědět o svém zájmu o starověké lupiče v Tutanchamónově hrobce, ale bála se, že by se jí v tom třeba snažil zabránit anebo, což bylo ještě horší, by se jí vysmál, kdyby mu řekla, že hledá Sarwata Ramana. Když o tom uvažovala, vypadalo to trošku přehnaně. Poslední zpráva, kterou o tom muži měla, byla padesát sedm let stará.

V té chvíli Erika zahlédla muže v tmavém obleku. Neviděla mu do tváře, protože k ní byl otočený zády. Ale to, jak se hrbil nad jídelní jí bylo povědomé. Byl to jeden z mála lidí, kteří nebyli oblečeni po arabsku.

Ahmed vycítil její reakci a zeptal se: "Co se děje?"

"Ale nic," řekla Erika, vytrhujíc se z transu. "Opravdu nic."

Ale rozčilovalo ji to. To, že byla s Ahmedem, podřývalo její přesvědčení, že muž v tmavém obleku pracuje pro místní úřady. Kdo jen to mohl být?

145

Den sedm

Luxor, 8.15

Zvuk hlasu z nahrávky vycházel z malé mešity, vybudované naproti luxorskému chrámu. Eriku probudil z neklidného

snu. Utíkala před nějakým neviditelným, ale děsivým stvořením, a nemohla se pořádně hýbat.

Když procitla, byla zamotaná v příkrývkách a uvědomila si, že se musela zmítat a převracet.

Vylezla z postele a otevřela okna ranní svěžesti. S čerstvým vzduchem ve tváři noční můra zmizela. Rychle se omyla houbou vestoje ve vaně.

Bůhvíproč netekla horká voda, takže se doopravdy chvěla zimou, než byla hotová.

Po snídani si Erika nechala v hotelu vyhledat starožitnictví Curio. Vzala si do tašky baterku, polaroid a oba průvodce. Oblékla se pohodlně do nových volných bavlněných kalhot, které si koupila v Káhiře náhradou za ty, co si roztrhla v serapeu.

Rázovala po Šari Lukandě a všimla si názvů obchodů, které už navštívila. Starožitnictví Curio mezi nimi nebylo. Jeden z majitelů, kterého poznala, jí řekl, že starožitnictví Curio je na Šari el Muntazahu, vedle hotelu Savoy. Erika to místo i obchod našla velmi snadno. Vedle Curia byl sklad, který byl nahrubo zabeďněný. Ačkoliv nedokázala přečíst celý název, poznala slovo "Hamdi" a věděla, nač se dívá.

Pevně znáčkla tašku a vystoupila do Curia. Byl tu dobrý výběr starožitností, ačkoliv po bližším prozkoumání mohla s klidným srdcem prohlásit, že jsou to většinou padělky. Párek Francouzů už byl v krámě a horlivě smlouval nad malou bronzovou figurkou.

Nejzajímavější kousek, který tu Erika viděla, byla malá černá figurka ušabti v podobě mumie s jemně omalovaným obličejem. Podstavec chyběl, takže byla soška opřená v koutě police. Jakmile párek Francouzů odešel, aniž by bronzovou figurku koupil, obrátil se majitel k Ericce. Byl to Arab důstojného zevnějšku, se stříbrošedými vlasy a úhledným knírem.

"Já jsem Lahib Zajed. Čím vám posloužím?" přešel z francouzštiny do angličtiny. Erika by byla ráda věděla, podle čeho poznal její národnost.

"Ráda bych se podívala na tu černou figurku Osirise."

"Aha, ano. Jeden z mých nejlepších kousků. Z hrodek šlechty." Přeopatrně, jen špičkami prstů zvedl figurku.

Když byl otočen zády, naslinila si Erika špičku prstu. Byla připravena na figurku, kterou jí podal.

"Buďte velmi opatrná. Je to jemný kousek," nabádal Zajed.

Erika přikývla a přejela prstem sem a tam. Špička prstu byla čistá.

Pigment byl stabilní. Podívala se z větší blízkosti na řezbu a způsob, jakým byly namalovány oči. To byla kritická oblast. Byla spokojena, soška byla skutečná starožitnost.

"Nová říše," řekl Zajed a podržel figurku kousek dál od Eriky, aby se

146

mohla podívat zdálky. "Něco takového dostávám jen jednou, dvakrát do roka."

"Kolik?"

"Padesát liber. Normálně bych žádal víc, ale když jste tak krásná"

Erika se usmála. "Dám čtyřicet," řekla. Věděla až moc dobře, že neočekává původně požadovanou cenu. Věděla také, že je to o trochu víc, než by měla utratit, ale připadalo jí důležité dokázat, že to myslí vážně.

Kromě toho se jí soška líbila. I kdyby se později prokázalo, že je to hodně chytrý padělek, pořád ještě byla dekorativní. Dohodli se na jedenačtyřiceti librách.

"Vlastně tady zastupuji širokou skupinu zájemců," řekla Erika, "a mám zájem o něco hodně zvláštního. Máte něco?"

"Možná by se pár věcí našlo, když si přejete. Třeba bych vám je mohl ukázat na příhodnějším místě. Dala byste si trochu mátového čaje?"

Erika pocítila nával úzkosti, když vstupovala do zadní místnosti starožitnictví Curio. Musela potlačit myšlenku na proříznuté hrdlo Abdula Hamdiho. Naštěstí bylo starožitnictví Curio konstruováno jinak, s průchodem do dvora ozářeného jasným sluncem. Nepůsobilo tak tajemně jako Starožitnosti Abdul.

Zajed zavolal svého syna, tmavovlasou, vyčouhlou kopii otce, a přikázal mu, aby pro hosta objednal mátový čaj.

Zajed se usadil do křesla a kladl Ericce obvyklé otázky: jestli se jí líbí v Luxoru, jestli už byla v Karnaku, co si myslí o Údolí králů? Svěřil se jí, jak má rád Američany. Jsou prý tak přátelští!

Erika v duchu pro sebe dodala: .. a tak lehkověrní.

Přinesli čaj a Zajed předvedl několik zajímavých kousků, včetně několika malých bronzových figurek, otlučené, ale rozpoznatelné hlavy Amenhotepa III. a řady dřevěných sošek. Nejkrásnější byla soška mladé ženy s hieroglyfy na sukni a pokojnou tváří, vzdorující času. Byla oceněna na čtyři sta liber. Když artefakt pečlivě prozkoumala, byla si Erika zcela jistá, že je autentický.

"Zajímala by mě ta dřevěná soška a možná ta kamenná hlava," řekla Erika obchodnickým tónem.

Zajed si s velkým vzrušením zammul ruce.

"Promluvím o tom s lidmi, které zastupuji," řekla Erika. Ale vím, že existuje něco, co bych koupila okamžitě, kdybych na to někde narazila."

"Copak to je?" zeptal se Zajed.

"Existuje socha Setiho I. v životní velikosti, kterou koupil před rokem jeden muž v Houstonu. Moji klienti se doslechli, že se našla ještě jedna stejná socha."

"Nic takového nemám," řekl Zajed opatrně.

"No, kdybyste se o takovém kuse náhodou doslechl, tak bydlím v hotelu Zimní palác." Erika napsala svoje jméno na kousek papíru a podala mu ho.

"A co tyhle věci?"

"Jak jsem řekla, budu kontaktovat své klienty. Mám dřevěné sošky

147

ráda, ale musím jim to dát odsouhlasit." Erika zvedla svůj nákup, zabalený do arabských novin, a kráčela zpět do přední části obchodu. Byla přesvědčená, že svou roli hraje velmi dobře. Při odchodu si všimla, jak se Zajedův syn dohaduje s nějakým člověkem. Byl to ten Arab, který ji sledoval. Aniž by změnila krok nebo se podívala jeho směrem, odešla Erika z krámu, ale po páteři jí přeběhlo zamrazení.

Jakmile jeho syn domluvil se zákazníkem, zavřel Lahib Zajed přední dveře krámu a zajistil je závorou. "Pojď dozadu," nařídil synovi. "To byla ta ženská, co nás před ní varoval Stephanos Markoulis, když tady tuhle byl," řekl, jakmile se ocitli v bezpečí zadní místnosti. Zavřel dokonce i staré dřevěné dveře do dvora.

"Chci, abys šel na hlavní poštu, zavolal Markoulisovi a pověděl mu, že ta Američanka přišla do krámu a ptala se konkrétně na Setiho sochu.

Já půjdu k Muhammadovi a řeknu mu, aby varoval ostatní."

"Co bude s tou ženou?" zeptal se Fathi.

"To je snad dost jasné. Připomíná mi to toho mladého muže z Yale před dvěma roky."

"Udělají s tou ženskou totéž?"

"Bezpochyby," prohlásil otec.

Eriku ohromil zmatek v luxorské správní budově. Někteří lidé čekali tak dlouho, až usnuli na podlaze. V rohu jedné haly uviděla celou rodinu, utábořenou, jako by tu čekala už celé dny. Úředníci za přepážkami davu ignorovali a ledabyly se bavili mezi sebou. Každý pult byl zavalen hromadou vyplněných formulářů, čekajících na nějaký nemožný podpis. Bylo to hrozné.

Než Erika našla někoho, kdo by uměl anglicky, pochopila, že Luxor není ani správní centrum. Muhafazah pro tuto oblast byl v Asuánu a všechna data ze sčítání lidu se skladovala tam. Erika úřednici řekla, že by chtěla najít muže, který žil na západním břehu před padesáti lety. Žena se na Eriku podívala, jako by se zbláznila, a sdělila jí, že je to nemožné, jedině by to ještě mohla zkusit na policii. Existuje tu také možnost, že osoba, kterou hledá, měla kdysi nějaké potíže s úřady.

S policií se jednalo snáz než se správními úředníky. Přinejmenším se tam k člověku chovali přátelsky a pozorně. Po pravdě řečeno většina uniformovaných důstojníků v hlavní kanceláři se na ni upřeně dívala od chvíle, kdy přistoupila k přepážce. Všechny nápisy byly v arabštině, takže Erika prostě jen přikročila k okénku, kde nikdo jiný nečekal. Pohledný mladý chlapec v bílé uniformě vstal od jednoho psacího stolu, aby ji posloužil. Naneštěstí nemluvil anglicky. Našel však muže od turistické policie, který anglicky uměl.

"Čím vám mohu posloužit?" zeptal se s úsměvem.

"Snažím se najít jednoho z předáků Howarda Cartera jménem Sarwat Raman, pokud je ještě naživu. Žil na západním břehu."

"Co?" opáčil policista nevěřícně. Zachechtal se. "Už jsem slyšel všeli-

148

jaké divné nápady, ale tenhle je určitě z těch zajímavějších. Mluvíte o Howardu Carterovi, který objevil Tutanchamónovu hrobku?"

"Přesně tak," přisvědčila Erika.

"To už je přes padesát let."

"To chápu," řekla Erika. "Ráda bych zjistila, jestli je ještě naživu."

"Milostivá," prohlásil policista, "nikdo se nikdy nedozví, kolik lidí žije na západním břehu, tím spíš, jak najít konkrétní rodinu. Ale řeknu vám co bych na vašem místě udělal já. Jděte na západní břeh a navštivte malou měšitu ve vesnici Qurna. Imám je starý člověk a mluví anglicky. Možná by vám mohl pomoci. Ale pochybuju. Vláda se snaží vesnici přestěhovat a dostat ty lidi ze starověkých hrobek. Ale je to boj a jsou tu jisté rozpory. Nejsou nijak přátelští. Tak si dejte pozor."

Lahib Zajed se rozhlédl na obě strany, aby se ujistil, že ho nikdo nevidí, než vstoupil do obilného průchodu. Spěšně jim prošel a zabušil na pevné dřevěné dveře. Věděl, že Muhammad Abdulal je doma. Byla hodina měsíce a to si Muhammad vždycky zdříml. Lahib zabušil znovu. Báł se, že by ho někdo cizí mohl uvidět, ještě než vstoupí do domu. Otevřela se špehýrka a vykouklo krví podlité, ospalé oko. Pak se zvedla západka a dveře se otevřely. Lahib překročil práh a dveře se za ním zase zabouchly.

Muhammad Abdulal měl na sobě pomačkaný župan. Byl to velký muž s masívním, plným obličejem. Nozdry měl široké a vysoko vyklenuté.

"Říkal jsem ti, že nemáš nikdy chodit do tohoto domu. Měl bys mít dobré důvody, když na sebe bereš takové riziko." Lahib Muhammada formálně pozdravil, než promluvil. "Nepřišel bych, kdybych nebyl přesvědčený, že je to důležité. Erika Baronová, ta Američanka, přišla dnes ráno do starožitnictví Curio, že prý zastupuje skupinu kupců. Je hodně mazaná. Vyzná se ve starožitnostech a dokonce jednu malou sošku koupila. Pak se zeptala konkrétně na sochu Setiho I."

"Byla sama?" zeptal se Muhammad, teď spíš ostražitý než rozhněvaný.

"Podle mě ano," řekl Lahib.

"A ptala se konkrétně na Setiho sochu?"

"Přesně tak."

"No, pak tedy nemáme mnoho na výběr. Všechno zařídím. Informuj ji, že může sochu uvidět zítra v noci pod podmínkou, že přijde sama a nebude ji nikdo sledovat. Vyříd' jí, ať přijde za soumraku do mešity v Qurně. Měli jsme se jí zbavit už dříve, jak jsem chtěl."

Lahib počkal, až si byl jistý, že Muhammad domluvil, než pokračoval.

"Poslal jsem taky Fathiho, aby kontaktoval Stephanose Markoulise a předal mu tu zprávu."

Muhammadova ruka se vymrštila jako had, udeřila Lahiba ze strany do hlavy. "Karrah! Proč jsi informoval Stephanose o své vůli?"

Lahib se přikrčil, očekával další úder.

149

"Požádal mě, abych mu dal vědět, kdyby se ta žena objevila. Záleží mu na tom jako nám."

Nemáš co přijímat rozkazy od Stephanose," zařval Muhammad. "Tobě rozkazuju já. To si musíš zapamatovat. A teď odsud vypadni a předej ten vzkaz. O tu Američanku se musíme postarat."

Luxorská nekropole Vesnice Qurna, 14.15

Policista měl pravdu. Qurna nebyla nijak přívětivé místo.

Když se Erikaškrábala na kopec oddělující vesnici od asfaltové silnice, neměla pocit, že by tu byla vítaná, jak tomu bývalo v jiných městech, která navštívila. Viděla jen málo lidí a ti, které mījela, ucouvli zpravidla zpátky do stínu. I psi byli nevrlí, vrčeli a cenili zuby.

Začala mít nepříjemný pocit už v taxíku, když řidič odmítal jet do Qurny namísto do Údolí králů k nějakému vzdálenějšímu cíli. Vysadil ji na úpatí kopečku z prachu a písku s tím, že až do vesnice jeho auto nevyjede.

Bylo spalující vedro, určitě přes pětadesát stupňů, a nikde žádný stín.

Egyptské slunce pražilo, rozžhavovalo skálu a třípytivě se odrazilo od světle pískové barvy země. Ani trs trávy, ani stéblo plevle to mučení nepřežily. A přece se lidé z Qurny odmítali přestěhovat. Chtěli žít jako jejich dědové a pradědové po celá staletí. Erika si pomyslela, že kdyby Dante někdy viděl Qurnu, byl by ji zahrnul do svých kruhů pekla.

Domy byly vystavěné z nepálených cihel, buď v přírodní barvě, nebo bílené. Když Erika vyšplhala výš na kopec, spatřila tu a tam v mezerách mezi domy do skály vytesané otvory. To byly vchody do některých starověkých hrodek. Spousta domů měla na dvorcích podivné stavby - dva metry dlouhé plošiny, podepřené asi ve výši metru dvaceti nad zemí úzkým sloupkem. Byly vyrobeny z usušeného bláta a slámy, stejně jako nepálené cihly. Erika neměla zdání, co to je.

Mešita byla přízemní obílená budova s tlustým minaretem. Erika si budovy všimla, už když byla v Qurně poprvé. Stejně jako celá vesnice byla postavena z nepálených cihel a Erika uvažovala, jestli první pořádný liják celou ves nespláchně jako hrad z písku. Vstoupila nízkými dřevěnými dveřmi a ocitla se na malém nádvoří naproti mělkému portálu, podepřenému třemi sloupy. Na pravé straně budovy byly prosté dřevěné dveře.

Erika si nebyla jistá, jestli je namístě, aby vstoupila, a tak čekala u vchodu do mešity, až si její oči přivykly na relativní tmou. Vnitřní zdi byly obílené a pomalované složitými geometrickými vzory. Podlaha byla štědře pokryta orientálními koberci. Před alkovnou, směřující k Mekce, klečel starý vousatý muž v rozevlátém černém hávu. Ruce měl rozpjaté a držel je ve výši tváří. Zpíval.

Ačkoliv se stařec neobrátil, musel vycítit Eričinu přítomnost, protože se brzy sklonil, políbil stránku koránu a vstal tvář k ní.

150

Neměla tušení, jak pozdravit svatého muže islámu, takže improvizovala.

Lehce sklonila hlavu a pak promluvila: "Ráda bych se vás zeptala na jednoho muže, na hodně starého muže."

Imám Eriku zkoumal tmavýma, zapadlýma očima, pak jí pokynul, aby ho následovala. Přešli malé nádvoří a vstoupili do dveří, které Erika prve viděla, vedly do malé, strohé místnosti s pryčnou na jedné straně a stolkem na straně druhé. Ukázal Erice židli a sám si také sedl.

"Proč ho hledáte v Qurně?" zeptal se imám. "Tady jsme k cizincům podezíraví."

"Jsem egyptoložka a chtěla jsem najít jednoho z předáků Howarda Cartera nebo aspoň zjistit, jestli je ještě naživu. Jmenoval se Sarwat Raman. Bydlel v Qurně."

"Ano, vím," řekl imám.

Erika pocítila záblesk naděje, jenže imám pokračoval.

"Zemřel před nějakými dvaceti lety. Byl jedním z věřících. Ty koberce v mešitě pocházejí z jeho velkorysosti."

"Chápu," řekla Erika se zřejmým zklamáním. Vstala. "No, byl to dobrý nápad. Děkuji vám za pomoc."

"Byl to dobrý člověk," řekl imám.

Erika přikývla a vyšla zpět do oslepující sluneční záře. V duchu uvažovala, jak sežene taxík nazpátek k přístavišti parníků. Když už vycházela z nádvoří, imám na ni zavolal.

Erika se ohlédl. Stál ve dveřích svého pokoje. "Ramanova vdova je ještě naživu. Nechtěla byste s ní promluvit?"

"Bude ochotná se mnou hovořit?" zeptala se Erika.

"Tím jsem si jist," zavolal imám. "Pracovala u Cartera jako hospodyně a mluví anglicky líp než já."

Když následovala imáma do kopce, Erika v duchu uvažovala, jak může někdo nosit tak těžký hábit v takovém vedru. Jakkoliv byla sama nalahko, měla záda mokrá potem. Imám ji zavedl k obilnému domku, posazenému výš než ostatní v jihozápadní části vesnice. Hned za domkem se dramaticky tyčila skaliska. Napravo od domku spatřila Erika začátek cesty vytesané do průčelí pahorku, která zřejmě vedla do Údolí králů.

Obilná fasáda domu byla pokrytá vybledlými dětskými kresbami automobilů, lodí a velbloudů. "Raman zaznamenal svou pout' do Mekky" vysvětloval imám. Zaklepal na dveře.

Na dvorku vedlejšího stavení byla jedna z těch plošin, které Erika prve viděla. Zeptala se imáma, co to je.

"Lidé někdy spí ve slunečních měsících venku. Tyhle plošiny mají proti škorpiónům a kobrám."

Erika ucítila, jak jí na zádech naskočila husí kůže.

Dveře otevřela velmi stará žena. Poznala imáma a usmála se. Mluvili spolu arabsky. Když jejich rozhovor skončil, obrátila vráscitou tvář k Erice.

"Vítejte," řekla se silným anglickým přízvukem a otevřela dveře doširoka, aby mohla Erika vstoupit. Imám se omluvil a odešel.

Stejně jako v malé mešitě byl i v domě překvapivý chládek. V rozporu s hrubým vnějškem byl vnitřek domku okouzlující. Byla tu dřevěná podlaha, pokrytá pestrým orientálním kobercem. Nábytek byl prostý, ale dobře udělaný, stěny omítnuté a vymalované. Na třech stěnách bylo plno zarámovaných fotografií. Na čtvrté lopata s dlouhou rukojetí a rytbou na čepeli.

151

Stařena se představila jako Aida Ramanová. Hrdě Erice sdělila, že jí bude v dubnu osmdesát. S pravou arabskou pohostinností přinesla chladný ovocný nápoj s vysvětlením, že je z převařené vody, takže se Erika nemusí bát parazitů. Erice se žena líbila. Měla řídké tmavé vlasy stažené dozadu z kulatého obličejce a byla vesele oblečená ve volných bavlněných šatech, potíštěných pestrými ptačími péry. Kolem levého zápěstí měla oranžový plastický náramek. Často se usmívala, přičemž bylo vidět, že už má jen dva zuby, oba dolní.

Erika vysvětlovala, že je egyptoložka a Aidu zjevně těšilo mluvit o Howardu Carterovi. Vyprávěla Erice, jak toho člověka zbožňovala, i když byl trochu divný a hodně samotářský. Vzpomínala, jak Howard Carter miloval svého kanárka a jak byl smutný, když mu ho sežrala kobra.

Erika usrkávala nápoj a nechala se unášet vyprávěním. Bylo zřejmé, že Aidu jejich setkání těší stejně jako ji.

"Vzpomínáte si na ten den, kdy byla otevřena Tutanchamónova hrobka?" zeptala se Erika.

"Ach, ano," řekla Aida. "To byl ten nejkrásnější den. Z mého manžela byl šťastný člověk. Hodně brzo potom Carter Sarwatovi pomohl získat koncesi na stánek s občerstvením tady v údolí. Můj manžel si myslel, že brzo začnou chodit milióny turistů podívat se na hrobku, co objevil Howard Carter. A to měl pravdu. Dál mu pomáhal s hrobkou, ale většinu píce vynaložil na budování restaurace. Abych řekla pravdu, postavil ji skoro celou sám, i když musel pracovat po nocích. . "

Erika nechala Aidu chvíli repetit, pak se zeptala: "Pamatujete si, co všechno se stalo ten den, kdy otevřeli hrobku?"

"Samozřejmě," přikývla Aida, trochu překvapená tím přerušením.

"Mluvil někdy váš muž o nějakém papyru?"

Stařeniny oči se okamžitě zamžily. Pohnula rty, ale nevyšel z nich ani hlásek. Erika ucítila nápor vzrušení. Zadržela dech, soustředěna na stařeninu podivnou reakci.

Konečně Aida promluvila. "Vy jste od vlády?"

"Ne," odpověděla Erika.

"Proč se takhle ptáte? Každý ví, co se našlo. Jsou o tom knihy."

Erika postavila sklenici na stolek a vysvětlila Aidě podivný rozpor mezi Carnarvonovým dopisem siru Wallisu Budgeovi a skutečností, že Carter ve svém seznamu papyrus nezaznamenal. Není od vlády, dodala konejšivě.

Její zájem je čistě akademický.

"Ne," řekla Aida po nepřijemné odmlce. "Žádný papyrus tam nebyl.

Můj manžel by nikdy nevzal z hrobky žádný papyrus."

152

"Aido," ozvala se Erika mírně, "nikdy jsem neřekla, že váš manžel vzal nějaký papyrus."

"Řekla. Řekla jste, že můj muž -"

"Ne. Jen jsem se zeptala, jestli někdy něco nepovídal o nějakém papyru.

Neobviňuju ho z ničeho."

"Můj manžel byl dobrý člověk. Měl dobrou pověst."

"To tedy měl. Carter byl náročný člověk. Váš manžel musel být ten nejlepší z nejlepších. Proti vašemu muži nemůže nikdo říct ani slovo."

Zavládlo další dlouhé mlčení. Konečně se Aida otočila zpět k Erice. "Můj manžel je už přes dvacet let mrtvý. Nařídil mi, abych se o papyru nikdy nezmiňovala. A já to neudělala, ani po jeho smrti ne. Ale se mnou o něm taky nikdo nemluvil. Proto mě tolik šokovalo, když jste to řekla. Svým způsobem je to úleva moct to někomu povědět. Neprozradíte to úřadům?"

"Ne, neprozradím," slíbila Erika. "To je vaše věc. Takže papyrus existoval a váš manžel ho vynesl z hrobky?"

"Ano," řekla Aida. "Před mnoha lety."

Erika si teď dovedla představit, co se stalo. Raman ten papyrus získal a prodal ho. Bude těžké ho vystopovat. "Jak dostal váš muž ten papyrus z hrobky?"

"Řekl mi, že ho vynesl ten první den, když ho v hrobce uviděl. Všichni byli tak vzrušení z těch pokladů. Myslel si, že je to nějaké zaklínání a bál se, že by ten projekt zastavili, kdyby o něm věděli. Lorda Carnarvona moc zajímal okultismus."

Erika se snažila představit si události toho hektického dne. Carter musel zprvu papyrus přehlédnout, jak spěchal aby přezkoumal celistvost zdi v pohřební komnatě, a ostatní žasli nad nádherou nalezených předmětů.

"Byl ten papyrus kletba?" zeptala se Erika.

"Ne. Můj manžel tvrdil, že nebyl. Nikdy ho neukázal žádnému egyptologovi. Místo toho kousky okopíroval a poprosil odborníky, aby mu je přeložili. Nakonec to všechno složil dohromady. Ale říkal, že kletba to nebyla."

"Řekl vám, co to bylo?" zeptala se Erika.

"Ne. Jen povídal, že to za časů faraónů napsal nějaký chytrý člověk, který chtěl zaznamenat, že Tutanchamón pomohl Setimu I."

Erice poskočilo srdce. Papyrus tedy spojoval Tutanchamóna se Setim I. jako ta inskripce na soše.

"Máte tušení, co se s tím papyrem stalo? Prodal ho váš muž?"

"Ne. Neprodal ho," řekla Aida. "Mám ho já."

Erice zmizela z tváře všechna krev. Zatímco seděla a nemohla se ani pohnout, odšourala se Aida k lopatě zavěšené na stěně.

"Tuhle lopatu daroval mému manželovi Howard Carter," řekla Aida.

Vytáhla dřevěnou násadu z rozryté kovové lopaty. Na konci rukojeti byla dutina. "Tohohle papyru se nikdo nedotkl padesát let," pokračovala Aida když s námahou vytahovala pomačkaný dokument. Rozvinula ho na stole, oba kusy lopaty použila namísto těžitek.

153

Erika pomalu vstala a spočinula pohledem na hieroglyfickém textu. Byl je to oficiální doklad se státními pečeti. Erika okamžitě poznala mezi ostatními kartuše Setiho I. a Tutanchamóna.

"Smím si jej vyfotografovat?" zeptala se Erika. Skoro se bála vydechnout.

"Pokud jméno mého manžela nebude očerněno," řekla Aida.

"To vám mohu slíbit," řekla Erika a spěšně vylovila polaroid. "Nepodniknu nic bez vašeho svolení." Udělala několik

snímků a ujistila se že jsou dost dobré, aby se podle nich dalo pracovat. "Děkuju vám," řekla, když byla hotová. "A teď dáme ten papyrus zpátky, ale prosím vás, buďte opatrná. Tohle by mohlo mít velkou cenu a mohlo by to Ramanovo jméno proslavit."

"Mně záleží víc na manželově pověsti," řekla Aida. "kromě toho, jméno jeho rodiny vymře se mnou. Měli jsme dva syny, ale oba zabili ve válce."

"Měl váš manžel ještě něco z Tutanchamónovy hrobky?" zeptala se Erika.

"Kdepak!" zvolala Aida.

"Fajn," řekla Erika. "Přeložím ten papyrus a povím vám, co je na něm napsáno, abyste mohla rozhodnout, co s tím uděláme. Úřadům nic neřeknu. To bude záležet na vás. Ale prozatím to nikomu jinému neukazujte."

Erika už byla žárlivá na svůj objev.

Když vycházela z domu Aidy Ramanové, uvažovala, jak by se nejlépe dostala zpátky do hotelu. Myšlenka na osmikilometrovou procházku k přístavišti ji nijak nelákala. Rozhodla se riskovat pěšinu za domem Aidy Ramanové a dojít do Údolí králů. Tam určitě chytne taxík.

Ačkoliv byl výstup na pahorek v horku únavný, vyhlídka byla odtud malebná. Vesnici Qurnu měla přímo pod sebou. Hned za vesnicí se tyčily trosky chrámu královny Hatšepsovet, usazeného mezi horami. Erika se přiblížila k okraji cesty a pohlédla dolů. Celé zelené údolí měla před sebou jako na dlani, jeho středem se vinul Nil. Erika si zaclonila oči proti slunci a obrátila se k západu. Přímě před sebou měla Údolí králů. Z místa, kde stála, přehlédla celé údolí až k vzdáleným červeným vrcholům Thébského pohoří tam, kdy splývaly s mocnou Saharou. Měla pocit nekonečné osamělosti.

Sestup do údolí byl poměrně jednoduchý, ačkoliv Erika musela dávat pozor na uvolněné kameny ve strmějších úsecích cesty. Pěšina se spojila s další cestičkou, vedoucí ze zřícenin vesnice Pravdy, kde, jak Erika věděla, ve starověku žili dělníci z nekropole. Když dorazila na dno údolí, bylo jí hrozné horko a měla strašlivou žízeň. Navzdory svému přání vrátit se do hotelu a pustit se do práce na překlada papyru se šla nejdřív do návalu u stánku s občerstvením napít.

Když vystupovala po schůdkách k budově, nemohla se ubránit pomyšlení na Sarwata Ramana.

Byl to opravdu strhující příběh. Arab ukradl papyrus, protože se bál, že z něj vyzažuje starověká kletba. Měl strach, že by taková kletba mohla mít za následek přerušení vykopávek!

154

Erika si koupila pepsi-colu a našla si na verandě volnou židli. Rozhlédla se po stavbě restaurace. Byla z místního kamene. V duchu vyslovila uznání Ramanovi, který ji vystavěl. Ráda by byla toho člověka poznala. Byla tu jedna otázka, kterou by mu byla zvlášť ráda položila. Proč nenašel Raman nějaký způsob, jak vrátit papyrus, když už věděl, že nepředstavuje žádné prokletí? Prodat ho zřejmě nechtěl. Jediné vysvětlení, které si Erika dokázala vymyslet, bylo, že se bál následků. Důkladně se napila coly a vytáhla jednu z vzácných fotografií papyru. Podle směru hieroglyfů se nejspíš měl číst obvyklým způsobem, z dolního pravého rohu nahoru. Klopýtla o vlastní jméno na začátku, skoro nevěřila vlastním očím. Pomalu si ho nahlas vyslovila: "Nenefta. . . Bože můj!"

Erika si všimla skupiny turistů nastupujících do autobusu a pomyslela si, že by se snad s nimi mohla svést k přístavišti. Vrátila fotografie do kabely a rychle se rozhlédla po toaletách. Číšník jí řekl, že umývárny jsou pod stánkem s občerstvením, když ale našla vchod a ucítila zápach moči, ztratila odvahu. Rozhodla se, že to počká, až se vrátí do hotelu. Doběhla k autobusu, právě když nastupovali poslední turisté.

Luxor, 18.15

Erika stanula na okraji balkónu, napjala paže nad hlavou a vzdychla úlevou.

Dokončila překlad papyru. Nebylo to těžké, ačkoliv si nebyla jistá, jestli správně porozuměla významu.

Dole na Nilu uviděla velký, přepychový parník. Po tom, jak byla pohroužená do papyru z dávných časů, působila moderní loď nemístně. Bylo to, jako kdyby mezi bostonským měšťanstvem přistál létající talíř.

Erika se vrátila ke stolu se skleněnou deskou, u kterého pracovala, zvedla překlad a přečetla si ho:

Já, Nenefta, hlavní architekt Živoucího Boha (necht' žije navždy), faraóna, krále dvou říší, velkého Setiho I, s veškerou úctou napravuji křivdu způsobenou narušením věčného klidu chlapce krále Tutanchamóna v těchto pokorných zdech a těmito skrovnými zaopatřeními navěky věků. Nepopsatelná svatokrádež, pokus o vyplnění hrobky faraóna Tutanchamóna, jehož se dopustil kameník Emeni, kterého jsme právem popravili a jehož ostatky jsme pohodili v západní poušti jako potravu pro šakaly, posloužila vznešenému cíli. Kameník Emeni mi otevřel oči, abych porozuměl cestám hrabivosti a bézpráví. Já, hlavní architekt, znám nyní tudíž způsob, jak zajistit věčné bezpečí Živoucího Boha (necht' žije provždy), faraóna, krále našich dvou říší, velkého Setiho I. Imhotep, architekt Živoucího Boha Zosera a stavitel Stupňovité pyramidy, a Neferhotep, architekt Živoucího Boha Chufu a stavitel Velké pyramidy, použili tento způsob při stavbě svých monumentů, aniž

155

by jej však plně pochopili. V důsledku toho byl věčný spánek Živoucího Boha Zosera a Živoucího Boha Chufu narušen a zničen v prvním období temna. Avšak já, Nenefta, hlavní architekt, pochopil jsem ten způsob a chamtivost vylupovačů hrobek. Tak budiž učiněno a hrobka chlapce-krále faraóna Tutanchamóna je dnešního dne opět

zapečetěna.

Rok 10 syna Re, faraóna Setiho I, druhý měsíc Kličen, den 12.

Erika odložila list papíru na stůl. Slovo, které jí dělalo nejvíc nesnázi, bylo "způsob". Hieroglyfické znaky se daly číst jako "metoda" nebo "cesta" nebo i "trik", ale slovo "způsob" dávalo syntakticky nejlepší smysl. Co to ale znamená, to jí unikalo.

Překlad papýru poskytoval Erice velký pocit uspokojení. Také to úžasně oživovalo život starověkého Egypta.

Pousmála se Neneftově aroganci. Navzdory jeho domnělému pochopení chamtivosti vylupovačů hrobek a jeho "způsobu" byla Setiho přepychová hrobka vyloupena do sta let od chvíle, kdy ji uzavřeli, zatímco skrovná hrobka Tutanchamóna zůstala neporušena další tři tisíce let.

Erika znovu zvedla překlad a opět přečetla odstavec, v němž byla zmínka o Zoserovi a Chufuovi. Náhle zalitovala, že nenavštívila Velkou pyramidu. Tenkrát si připadala příjemně zdrženlivá, když se nehnala k pyramidám v Gize jako ostatní turisté. Teď jí to mrzelo. Jak mohl Neferhotep použít ten způsob při konstrukci Velké pyramidy, aniž by jej však plně pochopil? Erika se zadívala k horám v dálce. Ke všem těm záhadným významům, připisovaným tvaru a velikosti Velké pyramidy, odhalila Erika ještě další, starší. I za Neneftových časů byla Velká pyramida starověkou stavbou. Ve skutečnosti, pomyslela si Erika, toho Nenefta zřejmě o Velké pyramidě nevěděl o mnoho víc než ona. Rozhodla se ji navštívit. Možná až postojí v jejím stínu nebo vstoupí-li do jejích hlubin, pochopí, co Nenefta myslel tím slovem "způsob".

Erika se podívala na hodinky. Klidně stihne spací vůz v půl osmé do Káhiry. S horečným vzrušením si zabalila do plátěné brašny polaroid, Baedekera, baterku, džínsy a čisté spodní prádlo. Pak se rychle vykoukala.

Než odešla z hotelu, zavolala Ahmedovi a řekla mu, že jede asi tak na den zpátky do Káhiry, protože má nepotlačitelnou touhu spatřit Chufuovu Velkou pyramidu.

Ahmed okamžitě začal být podezřívavý. "V Luxoru je toho přece tolik k vidění! Nemůže to počkat?"

"Ne. Zničehonic ji musím vidět."

"Jedete za Yvonem de Margeauem?"

"Možná," řekla Erika záhadně. Zajímalo ji, jestli by Ahmed dovedl žárlit. "Mám mu něco vyřídit." Věděla že ho tím trýzní.

"Ne, samozřejmě že ne. Ani nevyslovte mé jméno. Zavolejte mi, až se vrátíte." Ahmed zavěsil dřív, než se stihla rozloučit.

156

Když Erika nastupovala do vlaku směr Káhira, vstoupil Lahib Zajed do hotelu Zimní palác. Měl pro Eriku důvěrný vzkaz - že jí následující noci bude ukázána socha Setiho I., pokud uposlechne jistých nařízení. Erika však nebyla ve svém pokoji, a tak se rozhodl přijít později, neboť se bál toho, co by s ním udělal Muhammad, kdyby se mu nepodařilo vzkaz předat.

Když vlak do Káhiry odjel, vstoupil Chalífa na hlavní poštu a zatelegrafoval Yvonovi de Margeu, že Erika Baronová je na cestě do Káhiry.

Dodal, že se chová velmi podivně a že očekává další instrukce v hotelu Savoy.

157

Den osm Káhira, 7.30

Areál pyramid v Gize se otvíral v osmráno. Erika musela ještě třicet minut čekat. Vstoupila tedy do hotelu Mena, aby si dala přesnídávku. Tmavovlasá hosteska ji uvedla ke stolu na terase. Erika si objednala kávu a meloun. Jedlo tu jen několik málo lidí, v bazénu se nikdo nekoupal. Přímě před ní, nad obrysem palem a eukalyptů, byla Chufuova Velká pyramida.

S elementární prostotou se její trojúhelníkový tvar tyčil proti ranní obloze.

Protože Erika slýchala o Velké pyramidě už od dětství, byla připravena na malé zklamání, když se teď měla konečně s monumentem setkat tváří v tvář. To se však nestalo. Už teď byla pohnutá a ohromená jejím majestátem a symetrií. Nebylo to ani tak velikostí, i když ta také hrála svou roli, jako skutečností, že stavba představovala pokus člověka vtisknout svou podobu do neúprosné tváře času.

Erika vyndala z tašky Baedekera, našla si Velkou pyramidu a prostudovala schéma interiéru. Snažila se myslet na Neneftu a na to, jak on by se na ten projekt díval. Uvědomila si, že zřejmě ví něco, co Nenefta nevěděl.

Pečlivý průzkum prokázal, že Velká pyramida, stejně jako většina ostatních pyramid, prošla během výstavby značnými modifikacemi. Vlastně existovala hypotéza, že Velká pyramida prošla třemi různými stádii.

V prvním stádiu, kdy se plánovala mnohem menší stavba, měla být pohřební komnata pod zemí, vytesána do podloží. Pak, když se stavba rozrostla, naplánovala se v budově nová pohřební komnata. Erika se zadívala na tuto místnost v nákrese. Byla omylem označena za Komnatu královny.

Erika věděla, že podzemní kryptu nemůže navštívit, ledaže by měla zvláštní povolení Úřadu starožitností. Komnata královny však byla otevřena veřejnosti.

Podívala se na hodinky. Bylo skoro osm. Erika chtěla být jednou z prvních osob, které vstoupí do pyramidy. Jakmile přijedou plné autobusy turistů, bude to v úzkých chodbičkách nepříjemné, to věděla.

Odmítajíc soustavné nabídky svézt se na oslu nebo na velbloudu, vykročila Erika ulicí k plošině, na které stála pyramida. Čím blíž se ke stavbě dostávala, tím jí připadala monumentálnější.

Ačkoliv by dokázala citovat statistiky o miliónech tun pískovce, použitých na její vybudování, nikdy s ní takové statistické údaje nepohnuly.

Když ale stála teď v jejím stínu, kráčela jako v transu.

I bez původního povrchu z bílého pískovce byl účinek slunce na povrchu pyramidy děsivě silný.

Erika dorazila do jeskyně, která byla zvětšeným vchodem, který nařídil vykopat kalif Mamun 1.p.820. U vchodu nikdo jiný nebyl, rychle tedy vešla.

Zářící bělost dne nahradily šeré stíny a slabě žhnoucí světlo.

Kalifův tunel ústil do úzké, svažité chodbičky hned za žulovými čepy, které ve starověku zapečetili a které byly stále ještě na svém místě. Strop svažující se chodby byl asi metr třicet vysoko a Erika se musela předklonit, aby pod ním prošla. Aby se stoupání usnadnilo, byly do kluzké dlažby zasazeny horizontální žebřiny. Průchod byl asi třicet metrů dlouhý, a když

158

se z něj Erika vynořila u paty velké galerie, ulevilo se jí, že se může zase narovnat.

Velká galerie stoupala vzhůru ve stejném úhlu jako chodbička. Její strop, spočívající na konzolách, přes šest metrů vysoký, dával pocit příjemné prostornosti po úzkých a stísněných prostorách chodby. Vpravo od Eriky zakrývalo mřížoví vchod do šachty svažující se směrem dolů, která vedla k podzemní pohřební komnatě. Před sebou měla průchod, kvůli kterému přišla. Erika se znovu sklonila a vešla do dlouhé horizontální chodby vedoucí ke Komnatě královny.

Jakmile tam dorazila, mohla se zase napřímit. Vzduch byl dusný a Erika si vzpomněla na své nepříjemné pocity v hrobce Setiho I. Zavřela oči a snažila se soustředit myšlenky. Místnost byla bez výzdoby, jako všechny vnitřní stěny pyramidy. Vyndala baterku a přejela s ní po místnosti. Strop byl klenutý ve tvaru krokvice, s mohutnými vápencovými stélami.

Erika otevřela Baedekera u schématu pyramidy. Znovu se snažila představit si, co by si mohl myslet architekt jako Nenefta, kdyby byl tady, uvnitř Velké pyramidy - co ho mohlo napadat, když už za jeho časů byla stavba přes tisíc let stará? Z diagramu věděla, že stojí-li v Komnatě královny, je přímo nad původní pohřební komnatou a pod Komnatou krále.

Teprve při třetí a poslední modifikaci pyramidy byla pohřební komnata naplánována na vyšším místě stavby. Nová místnost byla označena za Komnatu krále a Erika usoudila, že je načasе ji navštívit.

Sklonila se, aby vklouzla do nízké chodbičky zpět na galerii, a zahlédla, že se k ní blíží nějaká postava. Míjet někoho v úzké chodbě by bylo obtížné, takže počkala. Když byl východ dočasně zablokovaný, zmocnila se jí klaustrofobie.

Náhle si uvědomila tisíce tun kamene nad sebou. Zavřela oči, zhluboka se nadechla. Vzduch byl těžký.

"Kristapána, to je jen prázdná místnost" postěžoval si plavovlasý americký turista. Měl na sobě tričko s nápisem Černé díry nejsou vidět.

Erika přikývla, pak vykročila tunelem dolů. Když dorazila na velkou galerii, byl tam už dav lidí. Vyšplhala až na vrchol za obézním Němcem a vystoupila po dřevěných schodech, aby se dostala na úroveň chodby ke Komnatě krále. Pak se musela protáhnout pod nízkou zdí. Po stranách bylo vidět drážky pro obrovské brány k zapečetění. Tohle možná myslel Nenefta: žulové uzavření hrobky. Ale brány, bloky kamene, se užívaly v mnoha pyramidách. Na těch, které byly ve Velké pyramidě, nic unikátního nebylo. Kromě toho ve Stupňovité pyramidě nebyly použity a Nenefta tvrdil, že způsob použili v obou.

Ačkoliv byla Komnata krále dost velká místnost, určitě nebyla dost velká, aby se v ní dal skladovat všechnen záhrobní majetek faraóna tak důležitého, jako byl Chufu. Erika usoudila, že na faraónovy poklady byly zřejmě použity jiné komnaty, zvláště Komnata královny, která byla pod ní, a snad i velká galerie, ačkoliv mnozí egyptologové soudili, že velká galerie byla vybudována k uskladnění zapečetěných bloků ke svažité chodbě.

Erika neměla zdání, jak vysvětlit Neneftovy poznámky. Stejně jako ve věcech všech svých ostatních záhad, i zde zůstala Velká pyramida němá.

159

Do Komnaty krále se tlačilo víc a víc lidí. Erika usoudila, že potřebuje trochu vzduchu. Odložila průvodce, ale než odešla z komnaty, chtěla se podívat ještě na sarkofág. Zdvořile si klestila cestu místností, aby nakoukla do žulové schrány.

Věděla, že existuje spousta kontraverzí co do jejího původu, stáří a účelu. Byla dost malá na královskou rakev a spousta egyptologů pochybovala, že je to vůbec sarkofág.

"Slečno Baronová. . .," řekl vysoký, ale zvučný hlas.

Erika se otočila, strnula, když zaslechla své jméno. Přelétla pohledem lidí, kteří jí byli nejbližší. Nezdálo se, že by se na ni někdo díval.

Pohlédla dolů.

Asi desetiletý chlapec andělského vzezření, v potrhané galabii, se na ni usmíval.

Slečna Baronová?"

"Ano," řekla Erika váhavě.

"Musíte jít do krámu Curio podívat se na sochu. Musíte jít dneska.

Musíte jít sama."

Chlapec se otočil a zmizel v davu lidí.

"Počkej." zvolala Erika. Prodírala se davem, hledala ho očima, ale chlapec už byl ve třech čtvrtinách cesty dolů. Erika začala sestupovat z galerie, ale po dřevěných žebřinách se šlo hůř dolů než nahoru. Chlapci to zřejmě potíže nedělalo, rychle zmizel v průchodu do svažité chodby.

Erika zpomalila do bezpečného tempa. Věděla, že už ho nedohoní.

Přemýšlela o vzkazu a ucítila prudké vzrušení. Obchod Curio! Její trik zabral. Našla tu sochu!

Luxor, 12.00

Lahib Zajed cítil, jak ho někdo prudkým škubnutím zvedl na nohy. Evangelos mu železným stiskem svíral předek galabie. "Kde je?" zavrčel Arabovi do vyděšené tváře.

Stephanos Markoulis, ležérně oděný v rozhalené košili, postavil malou bronzovou figurku, kterou si prohlížel, a obrátil se k oběma mužům.

"Lahibe, nechápu, proč váháš, když už jsi mi dal vědět, že se Erika Baronová přišla do tvého krámu vyptávat na tu Setiho sochu, proč tedy váháš mi povědět, kde je."

Lahib byl zděšený, nebyl si jistý, koho se víc bojí, Muhammada, nebo Stephanose. Když ale cítil, jak mu Evangelosovy prsty tisknou galabii, usoudil, že víc ho děsí Stephanos. "No dobře, já vám to povím."

"Pusť ho, Evangelosi."

Řek okamžitě uvolnil svůj stisk, takže se Lahib zapotácel dozadu, než znovu získal rovnováhu.

"No?" zeptal se Stephanos.

"Nevím, kde teď zrovna je, ale vím, kde bydlí. Má pokoj v hotelu Zimní palác. Ale pane Markoulisi, o tu ženskou se postaráme. Už jsme to zařídili."

160

"Já bych se o ni rád postaral sám," řekl Stephanos. "Pro jistotu. Ale neboj se, vrátíme se, abychom se rozloučili. Díky za veškerou pomoc."

Stephanos pokynul Evangelosovi a oba muži vyšli z obchodu. Lahib se nepohnul, dokud nebyli z dohledu. Pak se rozběhl ke dveřím a sledoval je, až zmizeli.

"Tady v Luxoru bude zle," řekl Lahib svému synovi, když oba Řekové zmizeli z dohledu. "Chci, abys odvezl matku a sestru dneska odpoledne do Asuánu. Jak se ta Američanka objeví a já jí předám vzkaz, přijedu za vámi.

Chci, abyste vyrazili hned."

Stephanos Markoulis nařídil Evangelosovi počkat ve vnější hale hotelu Zimní palác a sám přistoupil k recepčnímu pultu. Recepční byl pohledný Nubijec s ebenovou pletí.

"Bydlí tady Erika Baronová?" zeptal se Stephanos.

Recepční se otočil ke knize hostů, přejel prstem po jménech. "Ano, pane."

"Dobrá. Rád bych jí nechal vzkaz. Máte pero a papír?"

"Samozřejmě, pane." Recepční elegantně podal Stephanosovi kus papíru, obálku a pero.

Stephanos předstíral, že píše vzkaz. Místo toho jen něco načmáral na papír a zalepil ho do obálky. Podal jej recepčnímu, který se otočil a vložil jej do přihrádky 218. Stephanos mu poděkoval a odešel za Evangelosem.

Spolu vyšli nahoru.

Když zaklepalí na dveře číslo 218, nic se neozvalo, takže Stephanos nařídil Evangelosovi zapracovat na zámku, zatímco sám stál na stráž.

Viktoriánské kování se dalo zmanipulovat snadno, takže byli uvnitř pokoje skoro stejně rychle, jako kdyby měli správný klíč. Stephanos za sebou zavřel dveře a přehlédl pokoj. "Prohledáme to," řekl. "Pak počkáme, až se vrátí."

"Mám ji zabít hned?" zeptal se Evangelos.

Stephanos se usmál. "Ne, chvíličku si s ní popovídáme. Jenže já si s ní popovídám první."

Evangelos se zasmál a otevřel horní zásuvku prádelníku. V úhledných sloupečcích v ní byly srovnány Eričiny nylonové kalhotky.

Káhira, 14.30

"Víš to jistě?" zeptal se Yvon nevěřicně. Raoul vzhledl od svého časopisu.
"Skoro stoprocentně," přikývla Erika, potěšená Yvonovým překvapením. Poté, co dostala ve Velké pyramidě vzkaz, rozhodla se Erika Yvona navštívit. Věděla, že ho zpráva o soše potěší, a byla si dost jistá, že ji bude chtít odvézt do Luxoru.

161

"Je to skoro k neuvěření," řekl Yvon. Modré oči mu zářily. "Jak víš, že ti hodlají ukázat tu Setiho sochu?"

"Protože jsem je o to žádala."

"Ty jsi neuvěřitelná," zvolal Yvon. "Já jsem podnikal všechno možné, abych tu sochu vypátral, a ty si ji prostě jen tak najdeš." Zamával rukou v lehkovázňém gestu.

"No, já jsem tu sochu ještě neviděla," řekla Erika. "Musím jít dneska odpoledne do obchodu Curio a musím tam jít sama."

"Za hodinu můžeme vyrazit." Yvon sáhl po telefonu. Překvapilo ho, že se socha vrátila do Luxoru. Vlastně to v něm probudilo trochu podezřivosti.

Erika vstala a protáhla se. "Mám za sebou noc ve vlaku a hrozně ráda bych se osprchovala, kdyby ti to nevadilo."

Yvon pokynul k přilehlé místnosti. Erika si vzala tašku a šla do koupelny, zatímco Yvon mluvil se svým pilotem.

Yvon dokončil své přepravní plány a pak se na chvíli zaposlouchal do zvuku sprchy, než se otočil k Raulovi. "Tohle je možná ta příležitost, ve kterou jsme doufali. Ale musíme být mimořádně opatrní. Teď právě musíme spoléhat na Chalifu. Spoj se s ním a řekni mu, že dorazíme kolem půl sedmé. Pověz mu, že Erika se dnes večer sejde s lidmi, o které nám jde."

Vyříd' mu, že nepochybně nastanou potíže a že by na to měl být připraven.

A varuj ho, že jestli tu holku zabijou, tak skončil."

Malý tryskáč se nahnul zlehka doprava, pak se půvabně naklonil, širokým obloukem přelétl nilské údolí asi sedm kilometrů severně od Luxoru.

Sestoupil asi na tři sta metrů, pak zamířil rovně na sever. V pravou chvíli Yvon zvedl nos letadla a hladce přistál na vzduchovém polštáři. Zpětný chod motorů letadlem otřásl a zpomalil jeho rychlost na velmi krátkém úseku. Yvon se vrátil k hovoru s Erikou, zatímco pilot roloval k letišti.

"A teď si to ještě jednou projdeme," řekl. Otočil se na svém sedadle tváří k Erice. Hlas měl vážný, probouzel v ní nepříjemnou úzkost. V Káhiře byla ta myšlenka, že se jede podívat na Setiho sochu, vzrušující, ale tady v Luxoru se přece jen bála.

"Hned jak přijedeme," pokračoval Yvon, "chci, aby sis vzala oddělený taxík a jela rovnou do obchodu Curio. Raoul a já počkáme v hotelu Nový zimní palác, apartmá 200. Vím na sto procent, že ta socha v obchodě nebude."

Erika ostře vzhledla. "Co tím myslíš, že tam nebude?"

"Bylo by to příliš nebezpečné. Ne, ta socha bude někde jinde. Vezmou tě k ní. Tak se to dělá. Ale to bude v pořádku."

"Ta socha byla ve Starožitnostech Abdul," protestovala Erika.

"To byla náhodná trefa," řekl Yvon. "Ta socha byla v tranzitu. Tentokrát jsem si jistý, že tě vezmou někam jinam, aby ses na tu sochu podívala."

Snaž se zapamatovat si, kam přesně, aby ses tam mohla vrátit. Pak, až ti

162

sochu ukážou, chci, abys s nimi smlouvala. Kdybys to neudělala, byla bys podezřelá. Ale pamatuj si, že jsem ochotný zaplatit, oč si řeknou, pokud mohou zaručit odvoz z Egypta."

"Jako třeba přes curyšskou Kreditní banku?" zeptala se Erika.

"Jak to víš?" zeptal se Yvon.

"Stejně, jako jsem věděla, že mám jít do Curia," řekla Erika.

"A jakpak to?" zeptal se Yvon.

"To ti nepovím," prohlásila Erika. "Aspoň prozatím ne."

"Eriko, tohle není hra."

"Já vím, že to není hra," namítla rozčileně. Yvon jí naháněl víc a víc strachu. "Přesně proto ti nic nepovím, zatím ne."

Yvon si ji užasle prohlížel. "No dobře, řekl nakonec, "ale chci, aby se vrátila ke mně do hotelu co nejdřív. Nemůžeme si dovolit, aby se ta socha zase propadla do země. Pověz jim, že peníze mohou mít na účtu během čtyřadvaceti hodin."

Erika přikývla a podívala se z okna. I když už bylo po šesté, z tarmaku ještě stále vyzařoval chvějivý žár. Letadlo zastavilo a motory umlkly.

Zhluboka se nadechla a rozeplula si bezpečnostní pás.

Z pozorovatelný nedaleko nákladního letiště Chalifa pozoroval, jak se dveře malého tryskáče otevřely. Jakmile uviděl Eriku, otočil se a rychle zamířil k čekajícímu autu. Než nastoupil za volant, překontroloval svou automatickou pistoli.

Dneska v noci si svých dvě stě dolarů denně určitě zaslouží. Nastartoval a vyrazil k Luxoru. V Eričině pokoji v Zimním paláci vytáhl Evangelos zpod levé paže svou berettu a prstem pohladil slonovinovou rukojeť. "Dej to pryč," vyštěkl Stephanos z postele. "Znervózňuje mě, když si s tím hraješ. Jen se uklidni prokrístapána. Ta holka se ukáže. Všechny krámy má tady."

Cestou do města Erika uvažovala, má-li se zastavit v hotelu. Nemělo smysl vláčet s sebou kameru a šatstvo navíc. Jenže se bála, aby Lahib Zajed nezavřel krám dřív, než se tam dostane, a tak se rozhodla jet tam přímo, jak jí Yvon navrhl. Nechala si zastavit na jednom konci přelidněné Šari el Muntazah. Obchod Curio byl odtud půl bloku. Erika byla nervózní. Yvon nevědomky zhoršil její obavy stran celé záležitosti. Nemohla si pomoci, ale musela vzpomínat na to, že viděla kvůli té soše zabít člověka - co to provádí, že se na ni jde podívat? Jak se blížila, viděla, že krám je plný turistů, minula jej tedy.

O několik krámků dál se zastavila a otočila, pozorovala vchod. Brzy se objevila skupina Němců, hlasitě mezi sebou žertovala a přidala se k chodcům a nakupujícím pozdního odpoledne. Ted, nebo nikdy. Erika vydechla sevřenými rty a vykročila k obchodu.

Po všech obavách ji překvapilo, když zjistila, že Lahib Zajed překypuje temperamentem, namísto aby byl tajnůstkářský nebo podezřivý. Vyšel zpoza pultu, jako by Erika byla jeho dlouholetá přítelkyně. "To jsem šťastný, že vás zase vidím, slečno Baronová! Nedovedu vyjádřit, jak jsem rád."

163

Erika byla zpočátku obezřelá, ale Lahibova upřímnost byla tak zřejmá, že se od něj nechala přátelsky obejmout. "Mohu vám nabídnout trochu čaje?"

"Děkuju, ale ne. Přišla jsem co nejrychleji, když jsem dostala ten vzkaz."

"Aha, ano," řekl Lahib. Vzrušeně spráskl ruce "Ta socha. Vymáte opravdu velké štěstí, protože vám ukážou překrásný kus. Socha Setiho I., vysoká jako vy." Lahib přivřel oko, odhaduje její výšku.

Erika nemohla uvěřit jeho blazeovanosti. Její strach teď vypadal melodramaticky a dětinsky.

"Je ta socha tady?" zeptala se.

"Kdepak, má milá. Ukazujeme vám ji bez vědomí Úřadu starožitností."

Mrkl na ni. "Takže musíme být přiměřeně opatrní. A protože je to tak velký a překrásný kus, neodvažujeme se mít ji tady v Luxoru. Je na západním břehu, ale můžeme ji dodat, kam si budete přát."

"Jak se k ní dostanu?" zeptala se Erika.

"Velmi prostě. Ale nejdřív pochopte, že musíte jít sama. Nemůžeme ukazovat tenhle typ zboží mnoha lidem - ze zřejmých příčin. Kdyby vás někdo doprovázel nebo i jen sledoval, ztratíte příležitost ji uvidět. Je to jasné?" "Je," přikývla.

"Výborně. Stačí když přejedete Nil a vezmete si taxík do vesničky jménem Qurna, která leží -"

"Znám tu vesnici," řekla Erika.

"Tím je to snazší," zasmál se Lahib. "V té vesnici je malá mešita."

"Tu znám," prohlásila.

"Aha, skvělé, takže byste neměla mít vůbec žádné problémy. Do mešity přijedete dnes večer za soumraku. Jeden z obchodníků, jako jsem třeba já, tam na vás bude čekat a ukáže vám tu sochu. Takhle je to prosté."

"Dobře," souhlasila Erika.

"Ještě jedna věc," řekl Lahib. "Až dorazíte na západní břeh, uděláte nejlip, když si najmete taxi, které na vás bude čekat pod vesnicí. Nabídněte mu libru navíc. Jinak budete mít potom potíže sehnat taxík nazpátek k přístavišti."

"Mockrát vám děkuju," řekla Erika. Lahibova péče ji potěšila.

Lahib se díval, jak Erika schází po Šari el Muntazah k hotelu Zimní palác. Jednou se ohlédl a on jí zamával. Pak rychle zavřel dveře obchodu a zajistil je dřevěnou závorou. Do skryše pod jedním z prken v podlaze ukryl své nejlepší starožitnosti a starověkou keramiku. Pak zamkl zadní dveře a odešel na nádraží. Byl si jistý, že stihne vlak do Asuánu v půl osmé.

Když Erika kráčela po nábřeží k hotelu, cítila se podstatně lépe než před návštěvou Curia. Její očekávání, vyčtená z dobrodružných románů, byla bezdůvodná. Lahib Zajed byl otevřený, přátelský a rozumný. Jediné zklamání pro ni bylo, že sochu uvidí až večer. Erika vzhlédlá k obloze, odhadovala, za jak dlouho zapadne slunce. Měla ještě hodinu času, spoustu času, aby se vrátila do hotelu a převlékla si džínsy k cestě do Qurny.

Při pohledu na majestátní luxorský chrám, obklopený nyní moderním

164

městem, se Erika náhle zastavila. Nepřemýšlela o tom, je-li sledována.

Kdyby tomu tak bylo, mohlo to celý plán zničit. Rychle se ohlédlá a přelétla pohledem ulici, hledala svůj stín. Úplně na toho člověka zapoměla. Na dohled bylo hodně chodců, ale muž v tmavém obleku se zahnutým nosem mezi nimi nebyl. Erika se znovu podívala na hodinky. Musí vědět, jestli ji nesledují. Obrátila se zpět k chrámu, rychle si koupila

vstupenku a prošla vchodem mezi věžemi předního pylónu. Když se ocitla na nádvoří Ramsese II., majestátně obklopeném dvojitou řadou papyrových sloupů, odbočila ihned doprava a vstoupila do kapličky boha Amona. Odtud mohla Erika vidět vchod i nádvoří. Kroužilo tu kolem dvaceti lidí, fotografovali sochy Ramsese II. Erika se rozhodla počkat patnáct minut.

Pokud se nikdo neobjeví, tak na svůj stín zapomene.

Nakoukla do kapličky, aby si prohlédla reliéfy. Vytesali je za časů Ramsese II. a nebyly tak kvalitní jako práce, kterou viděla v Abydosu.

Poznala podoby Amona, Muta a Chonsu. Když Erika obrátila svou pozornost zpět k nádvoří, strnula. Chalífa obcházel roh pylónu ani ne půldruhého metru od místa, kde stála. Byl stejně překvapen jako ona. Vrazil ruku do saka, aby popadl pistoli, ale zarazil se a stáhl ruku, tvář sešklebil do náznaku úsměvu. Pak zmizel.

Erika zamrkala. Když se vzpamatovala z otřesu, vyběhla z kaple a podívala se do chodby za dvojitou řadou sloupů. Chalífa byl pryč.

Erika si přehodila popruh kabely přes rameno a spěchala z chrámové pudy. Věděla, že je v nesnázích, že její pronásledovatel může všechno zničit. Dorazila na esplanádu k Nilu a rozhlédla se oběma směry. Určitě ho setřásla. Když se podívala na hodinky, zjistila, že má nejvyšší čas.

Jedinkrát ji Chalífa nesledoval, když navštívila vesnici Qurna a přešla přes pouštní pahorek do Údolí králů. Erika si pomyslela, že by mohla použít tutéž cestu opačným směrem. Mohla by teď zajet do Údolí králů, pak dojít po pěšině do Qurny a říci taxikáři, aby na ni počkal na úpatí hory pod vesnicí. Pak usoudila, že ten plán je směšný. Jediná příčina, proč ji Chalífa nesledoval do Údolí králů, byla nespíš ta, že věděl, kam jde a nechtěl se vystavovat horku a námaze. Nedal se ošálit. Pokud měla Chalífu skutečně setřást, musí to udělat v davu lidí.

Znovu se podívala na hodinky a dostala nápad. Teď bylo skoro sedm.

V půl osmé odjíždí expres do Káhiry, tentýž vlak, kterým jela včera večer.

Na nádraží a na nástupišti bude nával. Nic lepšího ji nenapadalo. Jediná potíž bude, že už nestihne navštívit Yvona.

Snad mu bude moci zavolat z nádraží. Erika zamávala na kočár.

Jak očekávala, nádraží překypovalo cestujícími a měla co dělat, aby se protlačila k pokladně. Přelézala obrovský náklad pytlů od obilí plných živých kuřat. U jednoho sloupu někdo přivázal stádečko koz a ovcí, jejichž žalostné bečení se mísilo s kakofonií hlasů rozléhajících se uprášenou halou. Erika si koupila jízdenku první třídy do Nag Hamdi. Bylo sedm hodin sedmáct minut.

Ještě obtížnější než prodrat se k pokladně bylo dojít na nástupiště.

Erika se neohlížela. Prodírala se a tlačila mezi pokřikujícími příbuznými,

165

až dorazila do poměrně klidné oblasti u vagónů první třídy. Nastoupila do druhého vagónu, jízdenku ukázala průvodčímu. Bylo sedm hodin třicet minut.

Erika šla rovnou na toaletu. Byla zavřená a zamčená. Stejně tak protější. Bez zaváhání proběhla do třetího vagónu a spěšně prošla chodbičkou. Toaleta byla volná, vstoupila. Zamkla za sebou dveře a snažila se vdechovat co nejméně, kvůli zápachu. Erika si rozeplula bavlněné kalhoty a stáhla je. Pak si natáhla džínsy, přitom se loktem uhodila o umývadlo.

Bylo sedm dvacet devět. Uslyšela hvízdnutí.

Skoro zpanikařila. Převlékla se do modré blůzy, kvapně si stáhla dozadu své nápadně krásné vlasy a narazila si na hlavu khaki klobouk. Pohlédla do zrcadla s nadějí, že se jí podařilo dostatečně změnit vzhled. Pak vyšla z toalety a spěšně proběhla chodbičkou do dalšího vagónu. Byl to vůz druhé třídy, dost přeplněný. Většina cestujících ještě nezaujala svá místa a skládala si věci do sítí na zavazadla.

Erika pokračovala z vagónu do vagónu. Když dorazila do třetí třídy, shledala, že kuřata a dobytek naložili do chodbičky mezi vagóny a projít kolem nich je nemožné. Vyhledla ven a pátrala pohledem v přemílajícím se davu. Bylo půl osmé a dvě minuty. Vlak sebou cukl a začal se pohybovat ve chvíli, kdy slézala na nástupiště. Mumlání hlasů kolem náhle zesílilo, několik lidí křičelo a mávalo. Erika si proklestila cestu z nástupiště na nádraží a nejdřív ze všeho hledala Chalífu. Dav se začal rozcházet. Erika se nechala unášet v tlačenci na ulici.

Jakmile byla venku, spěchala na druhou stranu do malé kavárny a usedla ke stolku s výhledem na nádraží. Objednala si kávu a nespouštěla oči ze vchodu.

Nemusela čekat dlouho. Chalífa hrubě odstrkoval lidi na všechny strany a pádil z nádraží. I z místa, kde seděla, mohla Erika vycítit jeho hněv, když naskočil do taxíku a zamířil dolů po Šari el Mahatté směrem k Nilu. Erika vypila kávu. Slunce zapadlo a začalo se smrákat. Měla zpoždění. Zvedla tašku a spěšně vyšla z kavárny.

"Bože všemohoucí!" zaječel Yvon. "Za co ti platím dvě stě dolarů denně?"

Můžeš mi to říct?"

Chalífa se zamračil a zkoumal nehty na prstech své levé ruky. Byl si vědom, že tuhle tirádu vlastně nemusí snášet, ale jeho poslání ho uhranulo.

Erika Baronová ho upoutala a nebyl zvyklý prohrávat. Kdyby tomu bylo naopak, byl by už dávno mrtvý.

"Tak dobře," řekl Yvon znechuceně. "Co budeme dělat?"

Raoul, který Chalífu navrhl, se cítil odpovědnější než Chalífa sám.

Měl byste poslat někoho k vlaku," řekl Chalífa. "Koupila si lístek do Nag Hamdi, ale nemyslím, že doopravdy odjela.

Myslím, že to byl všechno jen trik, aby se mě zbavila."

"Výborně, Raoule, ať počkají na ten vlak," prohlásil Yvon rozhodně.
Raoul přistoupil k telefonu, rád, že má něco na práci.

166

"Poslyš, Chalifo," řekl Yvon, "když jsi ztratil Eriku, je celá akce v sázce. Dostala instrukce z Curia. Zajdi tam a zjisti, kam ji poslali.

Je mi jedno, jak to uděláš, ale zjisti to."

Chalifa se beze slova odrazil od prádelníku, o který se opíral, a odešel z hotelu s vědomím, že je vyloučeno, aby si majitel obchodu nechal takovou informaci pro sebe, pokud se mu zrovna nechce zemřít.

Pod vysokými pískovcovými skalisky už vesnice Qurna tonula ve tmě, když Erika vystoupila po dlouhém svahu od silnice. Taxík, který si na ten večer najala, čekal dole s dvířky dokořán.

Trmácela se podél pochmurných domků z vepřovic. Ohně, na kterých se vařilo jídlo, živené sušeným hnojem, prosvítaly ze dvorků a ostře ozařovaly groteskní plošiny k letnímu spaní. Erika si vzpomněla na příčiny, proč je budovali - kobry a škorpióni - a otřásla se navzdory tomu, že noc byla teplá.

Setmělá mešita s obiléným minaretem vypadala jako ze stříbra. Zbývalo k ní asi sto metrů. Erika se zastavila, aby nabrala dech. Ohlédla se do údolí. Bylo vidět světla Luxoru, zvláště vysokou budovu hotelu Nový zimní palác. Šňůra barevných světél, podobná vánoční výzdobě, vyznačovala prostor mešity Abul Haggag.

Erika už chtěla jít dál, když se něco náhle pohnulo ve tmě u jejích nohou. Vykřikla leknutím a uskočila, skoro spadla do písku. Už chtěla utéci, když vzduch prořízlo zaštekání, doprovázené vzteklym vrčením.

Náhle ji obklopila malá smečka vrčících psů. Sklonila se a zvedla kámen.

Muselo to být známé gesto, protože psi se rozprchli dřív, než stihla kámen hodit.

Cestou do vesnice minula Erika asi tucet lidí. Všichni byli oblečení v černých hábitech a černých šálech, mlčenliví a v temnotě bez tváří.

Erika si uvědomila, že kdyby nebyla procházela Qurnou ve dne, nejspíš by nedokázala v noci najít cestu. Ticho prořízl táhlý ryčivý řev osla, pak zmlkl stejně náhle jako začal. Z míst, kudy kráčela, Erika zahlédla obrys domu Aidy Ramanové proti svahu hory. Z jeho oken slabě zářilo světlo petrolejky. Bylo vidět také cestu do Údolí králů, stoupající po úbočí hory za domem.

Byla teď asi patnáct metrů od mešity. Nesvítilo se tam. Zpomalila krok.

Věděla, že jde na schůzku pozdě. Nestmívalo se - byla noc. Třeba usoudili, že už nepříjde. Možná by se měla otočit a vrátit do hotelu nebo navštívit Aidu Ramanovou a povědět jí, co se dozvěděla z papyru. Erika se zastavila a pohlédla na budovu. Vypadala pustě. Pak si vzpomněla na Lahiba Zajeda a jeho ležerní způsoby, pokrčila rameny a zamířila ke dveřím.

Otevřely se zvolna a odhalily výhled na dvůr. Fasáda mešity jako by přitahovala a odrážela světlo hvězd, na nádvoří bylo světleji než na ulici.

Nikoho neviděla.

Erika mlčky vstoupila, zavřela za sebou dveře. Z mešity se neozývalo

167

nic, žádný pohyb. Slyšela všehovšudy tu a tam zaštekání psa dole ve vsi.

Nakonec se donutila vkročit pod jednu z arkád. Vyzkoušela dveře mešity.

Byly zamčené. Prošla malým portálem a zaklepala na dveře imámovy příbytku. Nikdo neodpověděl. Nikdo tu nebyl.

Erika se vrátila na nádvoří. Určitě usoudili, že už nepříjde. Zamířila ke dveřím na ulici. Místo toho, aby rovnou odešla, však zašla zpět pod portál a sedla si, zády se opřela o průčelí mešity. Před sebou měla výhled na nádvoří, záramovaný temnou arkádou. Za zdí spatřila východní oblohu, která se jasněla vycházejícím měsícem.

Erika se přehrabovala v kabele, až našla cigarety. Jednu si zapálila na kuráž a ve světle zápalky se podívala na hodinky. Bylo čtvrt na devět.

Jak měsíc vycházel, stíny ve dvoře paradoxně temněly. Čím déle Erika seděla, tím víc ji představivost klamala. Při každém zvuku z vesnice nadskočila. Za čtvrt hodiny toho měla dost. Vstala a oprášila si sedací část kalhot. Pak vykročila zpět přes dvůr a zprudka otevřela dřevěné dveře na ulici.

"Slečno Baronová," řekla postava v černém burnusu. Stála v prachu ulice hned za dveřmi do dvora. Měsíc měl ten člověk v zádech, Erika mu neviděla do tváře. Uklonil se a pokračoval. "Promiňte mi mé zpoždění.

Prosím, následujte mě." V úsměvu odhalil velké zuby.

Víc už nemluvili. Muž, kterého Erika považovala za Núbijce, ji vedl do vrchu nad vesnicí. Kráčeli jednou z mnoha stezek a šlo se jim snadno, měsíční světlo se odráželo od světlých skal a písku. Minuli několik obdélníkových vstupů do hrobek.

Núbijec už ztěžka dýchal a zjevně se mu ulevilo, když zastavil u jednoho vytesaného vchodu ve skále. Vchod byl zakrytý těžkou železnou mříží. Na bráně viselo číslo 37.

"Nezlobte se, ale tady musíte pár minut počkat," řekl Núbijec. Než stačila Erika zareagovat, zamířil zpět ke Qurně.

Erika sledovala jeho vzdalující se postavu, pak pohlédla na železnou bránu. Obrátila se, začala něco říkat, ale Núbijec

byl už tak daleko, že by musela křičet.

Erika sešla kousek po rampě, chytila železnou mříž a zatřásla s ní. Číslo

37 zarachotilo, ale brána nepovolila. Byla zamčená. Erika dokázala rozeznat jen jakousi starověkou egyptskou výzdobu stěn.

Vrátila se zpátky nahoru a úzkost, kterou cítila před vstupem do obchodu Curio, ji znovu zachvátila. Stála v ústí hrobky a sledovala Núbijce mizejícího do vesnice dole pod kopcem. Za sebou cítila zlověstnou přítomnost hory.

Náhle zaslechla ostré kovové cvaknutí. Strachem ji zesláblly nohy. Pak uslyšela mučivé skřípění oceli o ocel. Chtěla utíkat, ale nedokázala se pohnout, v představách jí ožily všechny děsivé postavy vystupující z hrobky. Železná brána za ní se zavřela, uslyšela kroky. Zvolna se přinutila obrátit.

"Dobrý večer, slečno Baronová," ozvala se postava vystupující po rampě. Člověk byl oblečený v černém burnuse jako Núbijec, ale s kápi na

168

hlavě. Pod kápi měl bílý turban. "Jmenuji se Muhammad Abdulal." Uklonil se a Erika se trochu vzpamatovala.

"Omlouvám se za tyhle odklady, ale naneštěstí jsou nezbytné. Sochy, které chcete vidět, jsou velmi cenné a my se obáváme, že by vás mohly úřady sledovat."

Erika si znovu uvědomila, jak důležité bylo, že se dokázala zbavit svého stínu.

"Prosím, následujte mě," vybídl ji Muhammad, prošel kolem Eriky a začal vystupovat po stráni.

Erika vrhla poslední pohled na vesnici pod sebou. Stěží už mohla rozeznat taxík, čekající na asfaltce. Musela spěchat nahoru, aby jí Muhammad neutekl.

Když dorazili k samému úpatí strmého útesu, zahrnul doleva. Erika se pokusila vzhlednout k tváři hory a skoro upadla dozadu. Ušli dalších patnáct metrů a obešli velký balvan. Znovu musela spěchat, aby Muhammadovi stačila. Na druhé straně skály byla rampa, podobná jako u hrobky číslo 37. Byla tu další těžká železná mříž, tentokrát však bez čísla.

Erika se zastavila za Muhammadem, který se hmoždil s velkým svazkem klíčů. Ztrácela nervy, ale stejně tak se teď bála dát najevo strach.

Nedovedla si představit, že bude socha uložena na tak odlehlém místě.

Železná brána zaskřípěla v pantech, zřejmě ji často neotvírali.

"Prosím," řekl Muhammad prostě a pokynul Erice, aby vešla.

Byla to hrobka bez výzdoby. Otočila se a sledovala Muhammada, jak za sebou zavírá dveře. Zámek zapadl se zvukným klapnutím. Chudokrevné měsíční světlo pronikalo železnými mřížemi.

Muhammad zapálil jedinou zápalku a protáhl se kolem Eriky dolů úzkou chodbou. Neměla jinou možnost než držet se hned za ním. Pohybovali se v malém okruhu světla, měla bezmocný pocit, že se události vymykají její kontrole.

Vstoupili do předpokoje. Erika nedokázala rozeznat mlhavé linie kreseb na zdech. Muhammad se sklonil a dotkl se zápalkou knotu petrolejky.

Světlo zablikalo, jeho stín se roztančil mezi starověkými egyptskými božstvy na stěnách.

Erika zahlédla ostrý odlesk zlata. Je to tady, Setiho socha! Naleštěný zlatý povrch vyzářoval světlo silněji než lampa.

Úžas na okamžik potlačil strach, Erika přistoupila k soše. Její oči z alabastru a zeleného živce ji hypnotizovaly, musela se přinutit, aby pohlédla dolů na hieroglyfy. Byly tam, kartuše Setiho I. a Tutanchamóna. Věta byla stejná jako na houstonské soše: Věčný život budiž dán Setimu I., který vládl po Tutanchamónovi.

"To je nádhera," zvolala Erika ze srdce. "Kolik za ni chcete."

"Máme ještě jiné," řekl Muhammad. "Počkejte, až uvidíte ty ostatní, než si vyberete."

Erika se po něm ohlédla, chtěla říci, že je spokojená. Ale nepromluvila.

Znovu strnula strachem. Muhammad shodil z hlavy kápi, uviděla jeho knír a zlaté zuby. Byl to jeden z vrahů Abdula Hamdiho!

169

"Vedle máme nádherný výběr soch," podotkl Muhammad. "Prosím."

Napůl se uklonil a gestem pokynul do úzkého průchodu.

Chladný pot ji studil na těle. Mřížový vchod do hrobky byl uzamčen.

Musí hrát o čas. Otočila se a zamířila ke dveřím, nechtěla jít hlouběji do hrobky, ale Muhammad k ní přistoupil.

"Prosím," opakoval a lehce ji postrčil kupředu.

Jejich stíny se groteskně pohybovaly po stěnách, když sestupovali svažitou chodbou. Erika před sebou viděla prohlubeň, která zasahovala na obě strany podél chodby. Od podlahy nahoru se v alkovně tyčilo mohutné břevno.

Když je Erika mýjela, všimla si, že břevno podpírá ohromný balvan.

Hned za ním chodba končila krátkým schodištěm vytesaným v kameni, které vedlo strmě dolů do tmy.

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se. Hlas měla vyšší než obvykle.

"Už jen kousek."

Erika měla světlo za zády, takže její stín padal na schody před ní a bránil ji ve výhledu.

Hnatá před sebou nohou. V té chvíli ucítila něco na zádech. Nejdřív myslela, že je to Muhammadova ruka. Pak si uvědomila, že se jí opřel do zad nohou.

Erika stihla jen zašátrat rukama po hladkých stěnách schodiště. Síla kopance ji srazila k zemi, začala padat. Přistála na

zadku, ale schody byly tak strmé, že klouzala vsedě dál, nemohla zastavit pohyb směrem dolů do absolutní černi. Muhammad rychle postavil petrolejku a přitáhl balvan tak, aby zatarasil chodbu. Několika pečlivě nasměrovanými údery vyrazil břevno a kámen se uvolnil. Pomalým pohybem se pětáctýřicetitunový blok žuly naklonil a zapadl na místo s ohlušujícím rachotem. Starověká hrobka byla zapečetěna.

"Žádná Američanka z vlaku v Nag Hamdi nevystoupila," řekl Raoul, "a ve vlaku nebyl nikdo, kdo by i jen přibližně odpovídal Eričinu popisu.

Vypadá to, že nás dostala." Stál ve dveřích na balkón. Za řekou měsíční světlo jasně ozařovalo hory nad nekropolí. Yvon seděl a třel si spánky. "Copak je to můj osud, dostat se vždycky tak blízko, jen abych se díval, jak mi úspěch protéká mezi prsty?" Otočil se k Chalifovi. "A co se dozvěděl slavný Chalifa."

"V Curiu nikdo nebyl. Ostatní krámy měly ještě otevřeno a byla tam spousta turistů. Ten obchod nejspíš zavřeli hned, jak Erika odešla. Majitel se jmenuje Lahib Zajed a nikdo zřejmě neví, kam zmizel. A to jsem dost naléhal." Chalifa se usmál.

"Ať se hlídá Curio a Zimní palác. Je mi jedno, jestli budete oba muset zůstat vzhůru celou noc."

Když Yvon osaměl, vyšel na balkón. Noc byla tichá a mírumilovná.

Zvuk klavíru z jídelny stoupal korunami palem. Začal nervózně přecházet po terásce.

170

Erika skončila vsedě na úpatí schodů, s jednou nohou zkroucenou pod tělem. Ruce měla zle poškrábané, ale jinak se jí nic nestalo. Většina obsahu kabely se vysypala. Pokusila se v té egyptské tmě rozhlédnout, ale neviděla si ani ruku pár centimetrů před obličejem. Jako slepec šátrala v kabele po baterce. Nebyla tam.

Vyhrabala se na lokty a kolena a hnatala po dláždění. Našla kameru, která se jí zdála nepoškozená, pak průvodce, ale baterku stále ještě ne.

Narazila rukou do zdi a se strachem ucukla. Všechny fóbie, které kdy měla vůči hadům, škorpiónům a pavoukům, se jí rázem vrátily v nejděsivější podobě. Posedla ji představa kobry z Abydosu. Couvala podle zdi, až našla roh, nahmatala cestu zpátky ke schodišti a našla balíček cigaret. Za celofánovým obalem měla zastrčený balíček papírových zápalek. Rozškrtla zápalku a podržela ji kus před sebou. Byla v místnosti asi tři krát tři metry, odkud vedly dveře a schodiště za ní. Stěny byly pomalovány scénami každodenního života starověkého Egypta. Byla v jedné ze šlechtických hrodek.

U protější zdi zahlédla Erika svou baterku, ještě než jí zápalka spálila špičky prstů. Zapálila další a v jejím zdráhavém světle došla k baterce.

Přední sklo bylo rozbité, ale žárovka zůstala na místě. Erika stiskla vypínač - baterka ožila.

Aniž by si připustila pomyšlení na to, v jaké situaci se nachází, vrátila se ke schodům, vystoupila po nich až nahoru a přeběhla kuželem světla po obvodu balvanu. Strčila do něj. Byl studený a nehybný jako sama hora.

Vrátila se k úpatí schodů a začala zkoumat hrobku. Jedny dveře z předpokoje vedly do pohřební komnaty vlevo a druhé, ty napravo, do skladiště. Vstoupila nejprve do pohřební komnaty. Až na hrubě tesaný sarkofág byla místnost prázdná. Strop byl natřený na tmavě modro se stovkami zlatých pěticípých hvězdiček a stěny vyzdobeny scénami z Knihy mrtvých. Na zadní stěně si Erika mohla přečíst, komu patří hrobka, v níž se nalézá. Ahmose, písař a vezír faraóna Amenhotepa III.

Přejela světlem po sarkofágu a spatřila mezi hadry na podlaze ležet lebku. Váhavě přistoupila blíž. Oční důlky zely jako ztemnělé jámy a spodní čelist povolila, čímž dostala ústa výraz trvajícího utrpení.

Všechny zuby byly na svém místě. Nebyla to zase tak stará lebka.

Když stála nad lebkou, všimla si Erika, že se dívá na zbytky celého těla.

Mrtvola byla zkroucená vedle sarkofágu, jako by spala. Tlajícími šatstvem prosvítala žebra a páteř. Hned pod lebkou zahlédla Erika záblesk zlata.

Nejistě se pro předmět sklonila a zvedla jej. Byl to promoční prsten z Yale, ročník 1975. Erika jej přeoopatrně vrátila a vztyčila se.

"Podíváme se, co je vedle," řekla nahlas. Doufala, že zvuk vlastního hlasu jí dodá odvahu. Nechtěla přemýšlet, ještě ne, a pokud tu bylo co zkoumat, nemusela se zabývat realitou své situace. Chovala se jako turistka - prošla do sousední a poslední komnaty. Byla stejně velká jako pohřební komnata a úplně prázdná, až na několik kamenů a trochu písku. Dekorace zobrazovaly každodenní život stejně jako v předpokoji, ale nebyly dokončené. Stěna napravo byla připravena pro velkou žňovou

171

scénu a postavy nakresleny červeným okrem. Byl tu široký pás bílé omítky podél spodního okraje stěny, připravený pro hieroglyfy. Když si Erika posvítla kolem dokola místnosti, vrátila se do předsíně. Probírala možnosti, co dělat, a na povrch začal vystupovat mrazivý strach. Začala sbírat zbytek svých věcí z podlahy a vracet je do kabely. Napadlo ji, že třeba mohla něco ztratit při pádu, vystoupila tedy po dlouhém schodišti k žulovému zátarasu. Překonal ji pocit klaustrofobie, padl na ni, takže se marně snažila zvládnout své pocity - oběma rukama se opřela do kamene.

"Pomoc!" křičela z plných plic. Zvuk se odrazil od kamenných zdí a vrátil se ozvěnou z hlubin hrobky. Pak se nad ní

zase zavřelo ticho, halící ji do absolutního klidu. Měla pocit, že potřebuje vzduch. Dýchání ji začalo namáhat. Sklouzla po žulovém zátarasu dlaní a znovu, tvrději a tvrději, až ucítila bolest. Slzy jí vhrkly do očí a začaly stékat po tvářích, znovu tlačila do kamene a celé tělo se jí otřásalo vzlyky.

Ta námaha ji vyčerpala, takže zvolna sklouzla na kolena, stále ještě nekontrolovaně plačíc. Všechn strach ze smrti a opuštěnosti vystupoval z podvědomí a způsoboval nové návaly vzlykání a třesavky. Náhle si uvědomila, že ji pohřbili zaživa!

Když Erika pochopila pochmurnou skutečnost, v níž se ocitla, začala se vzpamatovávat a uvažovat opět racionálně. Zvedla baterku a sestoupila po dlouhém kamenném schodišti do předpokojce. Uvažovala, jestli si Yvon začne dělat starosti, že se jí něco mohlo stát. Jakmile pojme podezření, půjde nejspíš do Curia, ale ví vůbec Lahib Zajed, kde je? Napadne taxikáře hlásit, že vezl do Qurny americké děvče, které se nevrátilo? Na tyhle otázky Erika nedokázala odpovědět, ale už jen to, že si je položila, oživilo jiskřičku naděje, kterou živila, dokud nezačala baterka skomíravě blikat. Zhasla ji a hrabala se v tašce, až našla tři balíčky zápalek. Moc to nebylo, ale když hledala zápalky, narazila na fixku. To jí vnučilo nápad.

Mohla by nechat jakýsi vzkaz na stěně nedokončené komnaty, vysvětlení, co se jí stalo. Mohla by to napsat v podobě hieroglyfů, takže její věznitelé pravděpodobně neporozumí významu nápisu. Nenamlouvala si, že by takový čin měl nějaký význam, ledaže tím na krátkou dobu zaměstná svůj mozek. Ale aspoň něco. Strach ustoupil zoufalství a trpké lítosti. Když bude něco dělat, aspoň se rozptýlí.

Erika podepřela baterku několika kameny a začala tvořit svůj vzkaz.

Čím prostší, tím lepší, pomyslela si. Jakmile byla kresba dokončena, začala kreslit postavy. Byla asi v polovině, když náhle baterka začala viditelně dohasínat. Ještě se vzpamatovala, ale už jen na chvilku. Pak uhasla v červeném zažhnutí. Erika si znovu odmítla přiznat porážku. Škrtila zápalkami, aby mohla pokračovat v hieroglyfickém textu. Krčila se u spodního okraje stěny napravo, text směřoval ve sloupcích od podlahy k spodnímu okraji nedokončené žňové scény. Ještě pořád ji každou chvíli vyhrkly slzy, pokaždé, když si připomněla, že ji vlastní chytrost všehovšudy zavedla do neřešitelných nesnází. Všichni ji varovali, aby se do toho nepletla, a ona neposlech-

172

la. Byla blázen. Byla vzdělaná v egyptologii, ale nenaučili ji jednat se zločinci, zvlášť ne s takovými, jako byl Muhammad Abdulal.

Erice zbýval už jen jeden balíček zápalek a nechtělo se jí myslet na to, kolik času má. . . jak dlouho vydrží kyslík. Sklonila se k podlaze, aby nakreslila ptáka. Ještě než mohla figurku načrtnout, zápalka náhle zhasla.

Stalo se to hodně rychle. Erika potmě zaklela. Rozškrtla další, ale když se sklonila ke psaní, zhasla rázem i tahle. Erika zapálila třetí a velmi opatrně se přiblížila k místu, kde pracovala. Zápalka pokojně hořela. Pak se plamínek náhle zatřepetal, jakoby větrem. Erika si naslinila prsty a ucítila pramínek vzduchu, vycházející z malé vertikální škvíry v omítce u podlahy.

Žárovka stále ještě slabounce svítila do tmy a Erice posloužila jako maják, aby se dostala k jednomu z kusů kamene, kterými ji prve podepřela. Byl to kus žuly, pravděpodobně kus vika sarkofágu. Erika ho odnesla ke šterbině a rozškrtla další zápalku.

Se sporým světélkem v levé ruce udeřila do omítky vedle praskliny.

Nestalo se nic. Tloukla do těch míst jak nejsilněji mohla, až zápalka zhasla. Pak, odhadující potmě, kde asi škvíra je, bušila Erika do jejího okolí poslepu víc než minutu.

Konečně se uklidnila a zapálila další zápalku. Na místě, kde dřív byla skulina, teď byla díra, dost velká, aby do ní mohla strčit prst. Za ní byl volný prostor, a co bylo ještě důležitější, proud chladného vzduchu. Erika poslepu dál bušila do těch míst kusem žuly, až ucítila, že se jí pod kamenem něco pohnulo. Rozžehla zápalku. Prasklina teď vedla po hraně mezi podlahou a stěnou, až se klenula do zvolna se zvětšujícího otvoru. Erika se soustředila na bušení do těch míst, zápalku držela v levé ruce. Náhle se odlomil velký kus omítky a zmizel. Za okamžik Erika uslyšela, jak dopadl na zem. Díra teď měla v průměru přes čtvrt metru. Když se pokusila rozžehnout další zápalku, proud vzduchu ji uhasil.

Opatrně strčila do díry ruku, jako by sahala do tlamy divokého zvířete. Uvnitř ucítila hladký omítnutý povrch. Obrátila dlaň nahoru a nahmatala strop. Objevila další místnost, vybudovanou diagonálně pod tou, ve které byla.

S novým nadšením Erika pomalu zvětšovala otvor. Pracovala potmě, nechtělo se jí obětovat další zápalky. Konečně byla díra dost hluboká, aby do ní mohla strčit hlavu. Našla několik oblázků, lehla si na podlahu komnaty a hlavu prostrčila otvorem. Upustila oblázky a naslouchala, kdy dopadnou. Místnost zřejmě nebyla hluboká a zdálo se, že má na podlaze písek.

Erika vysypala z balíčku cigarety a papír zapálila. Když vzplanul, strčila ho do díry a pustila. Plameny uhasly, ale řehavý oharek spirálovitě padal.

Když přistál, byl asi dva a půl metru od ní. Erika si našla další kamínky a s hlavou v díře je házela různými směry ve snaze získat nějakou prostorovou představu. Byla to zřejmě čtvercová místnost. A co Eriku potěšilo, byl stálý pohyb vzduchu.

Seděla v inkoustové temnotě a rozvažovala, co má udělat. Jestli se spustí do místnosti, kterou našla, je tu možnost, že už se nedostane zpátky do hrobky, ve které byla. Jenže co se tím měnilo? Hlavní prob-

173

lém byl sebrat odvalu ke vstupu do díry. Zbývalo jí už jen půl balíčku zápalek.

Erika zvedla kabelu. Počítala do tří a pak se přinutila vklouznout do otvoru. Po všech čtyřech zacouvala ke zdi a spustila nohy do díry. Měla pocit, že ji někdo polyká. Pomalu se zasouvala dál a dál do prostoru, až se špičkami nohou dotkla hladké omítnuté zdi. Jako potápěč, který se snaží ponořit do studené vody, nutila Erika své tělo proklouznout dírou do černého prostoru. Když padala - připadalo jí, že to trvá věčnost - mávala rukama ve vzduchu ve snaze dopadnout na nohy. Při přistání ztratila rovnováhu, ale neublížila si a dopadla pozadu na písek, posetý smetím. Strach z neznáma ji přinutil rychle se vyhrabat na nohy, jenže hned zase ztratila rovnováhu a upadla pro změnu dopředu. Nesmírné množství prachu ji nutilo ke kašli. Napřaženou pravici padla na nějaký předmět, který považovala za kus dřeva. Chytila se ho v naději, že půjde zapálit jako pochodně.

Konečně se jí podařilo vstát. Přehodila si kus dřeva do levé ruky, aby mohla z kapsy džínsů vyndat sirky. Předmět jí však už nepřipomínal kus dřeva. Když se ho dotýkala oběma rukama, poznala, že drží mumifikovanou ruku i s předloktím, potmě nahmatala obvazy. Znechuceně předmět odhodila.

Erika rozřeseně vytáhla z kapsy zápalky a jednu rozškrtla. Jak světlo pronikalo prachem, zjistila, že se nachází v katakombě s holými, nezdobenými stěnami, plně částečně zavinutých mumii. Těla byla rozbitá, zbavená všech cenností, pak hrubě naházená na hromadu.

Zvolna se otočila a všimla si, že se strop částečně probořil. V rohu uviděla nízký, tmavý dveřní otvor. Shrábla kabelu a brodila se vpřed, úlomky kamene a malty jí sahaly až ke kolenům. Zápalka jí spálila prsty, uhasila ji a postupovala kupředu, hmatajíc rukama po stěně a pak po dveřích. Prošla do sousední místnosti. Zapálila další zápalku a zjistila, že je v místnosti s neméně groteskním obsahem. Nika ve zdi byla plná oddělených mumifikovaných hlav. Bylo tu vidět další závaly.

Na stěně proti Erice byly dva dveřní otvory daleko od sebe. Proklestila si cestu doprostřed místnosti, podržela zápalku před sebou a usoudila, že vzduch přichází z menšího vchodu. Zápalka dohořela, zamířila kupředu s předpaženými rukama.

Náhle zaznamenala ohromný otřes. Zával! Erika se vrhla kupředu ke stěně, cítila, jak jí drť zdiva dopadá na ramena a do vlasů.

Ale nezval se žádný rachot. Místo toho třes ve vzduchu pokračoval a ovzduší se zaplnilo prachem a vysokým pištěním. Pak Erice cosi přistálo na rameni. Bylo to živé a mělo to dráčky. Když si rukou smetla zvíře se zad, dotkla se křídel. Nebyl to zával. Byl to milión vyrušených netopýrů.

Zakryla si hlavu paží a přikrčila se ke stěně, dýchala přitom, jak se dalo.

Postupně se netopýři uklidnili a mohla se přesunout do další místnosti.

Erika si zvolna uvědomovala, že zapadla do spleti hrodek obecného lidu starověkých Théb. Katakomby byly postupně vytesány do boku hory v podobě labyrintu, do kterého se vešly milióny mrtvých. Někdy se ne-

174

plánovitě napojily na jinou hrobku, v tomto případě na hrobku Ahmose, do které Eriku zavřeli. Spojení se zazdilo a zapomnělo se na něj.

Erika se sunula dál. Ačkoliv ji přítomnost netopýrů vyděsila, dodala jí také odvahy. Musí tu být spojení s vnějším světem. Nakonec se pokusila zapálit obvazy mumii a zjistila, že pěkně hoří. Po pravdě řečeno Erika zjistila, že kusy ovázaných mumii hoří jako pochodně a donutila se je nasbírat. Nejlepší byla předloktí, protože se dobře držela. Za pomoci lepšího světla prošla mnoha galeriemi, několik podlaží nahoru, až ucítila čerstvý vzduch.

Erika uhasila pochodně a posledních několik metrů ušla při světle měsíce. Když se vynořila do teplé egyptské noci, byla několik set metrů od místa, kde s Muhammadem vstoupila do hory. Přímě pod sebou měla vesnici Qurna. Svítlo v ní jen hodně málo světel.

Nějaký čas stála Erika rozřeseně u vchodu do katakomb. Obdivovala měsíc a hvězdy jako ještě nikdy. Věděla, že je to nesmírné štěstí, že je ještě naživu.

První věc, kterou potřebovala, bylo místo, kde by si odpočinula, trochu se vzpamatovala a napila se. Hrdlo měla zdrsňelé vdechovaným prachem.

Chtěla se také umýt, jako by na ní prožitek ulpěl jako špína, a ze všeho nejvíc si přála uvidět přátelský obličej. Nejbližší zdroj všech těch příjemností byl dům Aidy Ramanové. Rozeznala ho proti svahu hory. V okně se ještě svítilo.

Erika vyšla ze skrytu katakomb a obezřele kráčela podle úpatí útesu.

Dokud nebude zpátky v Luxoru, nesmí ji uvidět ani Muhammad, ani Núbijec. Ze všeho nejvíc se chtěla vrátit k Yvonovi. Popíše mu co nejpodrobněji, kde je socha, a pak zmizí z Egypta. Už toho měla dost.

Když byla přímo nad domem Aidy Ramanové, začala sestupovat po stráni. Prvních sto metrů šla hlubokým pískem, který pak vystřídal volný štěrk - ten ji lekal tím, jak hlučně se v jasném měsíčním světle sesouval.

Konečně dorazila k zadní stěně domu.

Erika několik minut počkala ve stínu a pozorovala vesnici. Žádný pohyb nezaznamenala. Spokojená, že je vzduch čistý, obešla budovu a zaklepala na zadní dveře do dvora.

Aida Ramanová křikla něco arabsky. Erika v odpověď zavolala svoje jméno a zeptala se, jestli by s ní mohla mluvit.

"Jděte pryč," řekla Aida skrz zavřené dveře.

Eriku to překvapilo. Aida byla tak milá a přátelská!

"Prosím vás, paní Ramanová," žadonila přes dveře. "Potřebuju se napít vody."

Závora cvakla a dveře se otevřely. Aida Ramanová měla na sobě tytéž bavlněné šaty jako při jejich prvním setkání.

"Děkuju," řekla Erika. "Promiňte, že vás obtěžuji. Mám ale hroznou žízeň."
Aida vypadala starší než před dvěma dny. Její zjevná dobrá nálada zmizela. "No dobře," prohodila, "ale počkejte tady u dveří. Nemůžete tu zůstat."
Než stařena přinesla nápoj, rozhlížela se Erika po místnosti. Pohled na

175

známé prostředí ji uklidňoval. Lopata s dlouhou rukojetí visela na svém místě. Na stěně byly úhledně rozvěšeny zarámované fotografie. Na mnoha byl Howard Carter s Arabem v turbanu, o kterém se Erika domnívala, že to je Raman. Mezi fotografiemi viselo zrcátko a Eriku šokoval vlastní vzhled.
Aida Ramanová přinesla trochu šťávy, kterou dala Erice při první návštěvě. Erika pila pomalu. Při polykání ji bolelo v hrdle.

"Moje rodina se moc zlobila, když jsem jim řekla, že jste mě lstí přiměla, abych vám ukázala ten papyrus," řekla Aida. "Rodina?" žasla Erika. Nápoj ji osvěžil. "Já myslela, že jste říkala, že jste poslední Ramanová."

"To jsem. Moji dva synové zemřeli. Ale mám také dvě dcery a ty mají obě rodinu. To jednomu ze svých vnuků jsem pověděla o vaší návštěvě."

Moc se rozzlobil a vzal mi ten papyrus."

"Co s ním udělal?" zeptala se Erika polekaně.

"To nevím. Říkal, že se s ním musí zacházet moc opatrně a že ho dá někam do bezpečí. Taky povídal, že ten papyrus je kletba, a když jste ho teď viděla, musíte prý umřít."

"Vy tomu věříte?" Erika věděla, že Aida Ramanová není hloupá.

"Já nevím. Tohle můj muž neříkal."

"Paní Ramanová," ujistila Erika, "já jsem celý ten papyrus přeložila."

Váš manžel měl pravdu. O kletbě tam nic nebylo. Ten papyrus napsal ve starověku architekt faraóna Setiho I."

Ve vsi hlasitě zaštěkal nějaký pes. Lidský hlas ho okřikl.

"Musíte jít," prosila Aida Ramanová. "Musíte jít, kdyby se vrátil můj vnuk. Prosím."

"Jak se váš vnuk jmenuje?" zeptala se Erika.

"Muhammad Abdulal."

Ta zpráva Eriku zasáhla jako políček.

"Vy ho znáte?" zeptala se Aida.

"Asi jsem se s ním dneska večer sešla. Bydlí tady ve Qurně?"

"Ne, žije v Luxoru."

"Viděla jste ho dneska večer?" zeptala se Erika nervózně.

"Dneska ano, ale ne večer. Prosím, musíte jít."

Erika se spěšně sbírala k odchodu. Byla nervóznější než Aida. Ve dveřích se ale zastavila. Dílky skládačky do sebe začínaly zapadat. "Jakou práci má Muhammad Abdulal?" Erika si vzpomněla, že Abdul Hamdi napsal v dopise, skrytém v průvodci, že do věci je zapleten vládní úředník.

"Je velitelem stráže v nekropoli a pomáhá svému otci s provozem stánku s občerstvením v Údolí králů."

Erika chápavě přikývla. Velitel stráže, to bylo dokonalé postavení pro člověka, který je hlavou operací na černém trhu. Pak zauvažovala o stánku a o Ramanovi. "A ten stánek je pořád tentýž, jak ho vybudoval váš manžel, Sarwat Raman?"

"Ano, ano, slečno Baronová prosím vás jděte."

Najednou bylo všechno jasné. Zčistajasna byla přesvědčena, že zná

176

vysvětlení toho všeho. A všechno to souviselo s občerstvením v Údolí králů.

"Aido," řekla Erika s horečným vzrušením, "poslouchejte mě. Jak váš manžel říkal, žádná kletba faraónů neexistuje a já to mohu dokázat, pokud mi pomůžete. Potřebuju jen čas. Žádám jen tolik, abyste nikomu nepověděla, ani své rodině, že jsem se vrátila a navštívila vás. Ptát se nebudou, to vás ujišťuju. Takže vás jen prosím, abyste se o tom sama nezmiňovala. Prosím vás." Erika chytila Aidu za paži, aby zdůraznila, jak jí na tom záleží.

"Můžete dokázat, že můj muž měl pravdu?"

"Stoprocentně," tvrdila Erika.

Aida kývla. "Tak dobře."

"Ach, a ještě něco," řekla Erika. "Potřebuju baterku."

"Já mám jenom petrolejku."

"To bude stačit," přikývla.

Na odchodu Erika Aidu objala, ale stařena zůstala pasivní a upjatá.

S petrolejkou a několika krabičkami zápalek stanula Erika ve stínu domu a pozorovala vesnici. Bylo ticho jako v hrobě. Měsíc překročil zenit a svítíl teď na západní obloze. Světla Luxoru stále ještě jasně zářila.

Erika se vydala po stejné pěšině jako před dvěma dny směrem na vrcholky hory. Při měsíčku byl výstup mnohem snazší než ve slunečním záru.

Erika věděla, že porušuje své nedávné rozhodnutí přenechat zbytek záhady Yvonovi a policii, ale rozhovor s Aidou znovu vzkřísil její opojení minulostí. Cesta z Ahmosovy hrobky dolů do veřejných katakomb poskytovala jediné vysvětlení všem těm nesourodným událostem, včetně záhady '!'; nápisu na soše a významu papyru. A když teď věděla, že Muhammada Abdulala jakživo nenapadne, že je volná, cítila se Erika poměrně bezpečně. I kdyby chtěl zkontrolovat Ahmosovu hrobku, trvalo by mu nejspíš celé dny, než by zvedl ten balvan. Erika byla přesvědčena, že má dost času, a chtěla navštívit Údolí králů a Ramanův stánek. Jestli má pravdu, tak odhalí věc, vedle které Tutanchamónova hrobka zbledne závistí.

Když dorazila na vrchol pahorku, zastavila se, aby nabrala dech. Pouštní vítr tiše hvízdal mezi holými vrcholky, čímž zvyšoval dojem pustiny.

Z místa, kde stála, viděla do temného a vylištěného Údolí králů, viděla i síť vyšlapaných pěšinek.

Erika měla před očima svůj cíl. Stánek s občerstvením a restaurace stály jasně viditelně na nízké skalnaté vyvýšenině.

Pohled na ně ji povzbudil a pustila se dál, sestupovala opatrně, aby pokud možno uvolnila co nejméně oblázků.

Nechtěla vyrušit nikoho, kdo by v údolí mohl být. Jakmile dorazila na cestu k vesnici starověkých dělníků z nekropole, pěšina se vyrovnala a mohla jít bezstarostněji. Než Erika vstoupila na pečlivě uhrabané pěšinky, lemované kameny, vedoucí mezi hrobkami, počkala a naslouchala. Slyšela však jen vítr a tu a tam skřek netopýra ve tmě.

Lehkým krokem došla Erika doprostřed údolí a vystoupila po předních schůdcích stánku s občerstvením. Jak očekávala, byl zabezděný a zamčený.

177

Vyšla zpět na verandu a pohledem vyhledala trojúhelník tvořený Tutanchamónovou hrobkou, hrobkou Setiho I. a restaurací. Pak obešla kamennou budovu zezadu, obrnila se proti zápachům a vklouzla na dámský záchod. Zapálila petrolejku Aidy Ramanové a prozkoumala místnost, sledující linii základů budovy. Na stavbě tu nic divného nebylo. Na pánech byl zápach moči mnohem intenzivnější. Vycházel z dlouhého urináře, vybudovaného z pálených cihel podél přední stěny. Nad urinářem byl přes půl metru vysoký průlez zasahující pod verandu. Pánský záchod nepřiléhá k základům přední zdi budovy. Erika přistoupila k žlábků. Ústí průlezu bylo ve výši ramen. Podržela v otvoru petrolejku a pokusila se nahlédnout dovnitř, ale světlo pronikalo jen půldruhého až dva metry hluboko. Viděla otevřenou plechovku od sardinek a několik lahví naházených na špinavé podlaze.

S pomocí prázdného sudu se Erika vyšplhala do průlezu. Kabelu nechala na okraji. Vyhýbajíc se odpadkům, plazila se dopředu jako krab, až narazila na zdivo. Pach záchodů byl v uzavřeném prostoru ještě horší a Eričino nadšení rychle mizelo. Když už ale došla až sem, přinutila se prozkoumat hrubou kamennou zeď z jednoho konce na druhý. Nic!

Erika, hlavu opřenou o zápěstí, si musela přiznat, že se mylila. A vypadalo to tak chytře. Zhluboka vzdychla a pak se pokusila otočit. Bylo to těžké, začala se tedy plazit pozadu k toaletě. Petrolejku držela jednou rukou a druhou se snažila odstrkovat směrem dozadu, ale hlína pod ní byla sypká a ustupovala. Pokusila se lépe vzepřít o zem, a když to udělala, ucítila pod vrstvou špíny něco hladkého.

Erika se zkroutila a pohlédla dolů. Pravou rukou se dotýkala kovového povrchu. Odškrábala trochu špíny a spatřila kus plechu. Postavila lampu a oběma rukama začala odhrnovat sypkou hlínu. Po obvodu kovu bylo vidět, že je zasazen do lůžka vytesaného ve skále. Musela očistit všechnu špínu, než mohla zvednout okraj kovového poklopu a odsunout jej na hromadu hlíny. Pod plechovým víkem zela díra, vytesaná do skály.

Erika přidržela světlo nad dírou a viděla, že je asi metr dvacet hluboká a že je to vlastně začátek tunelu, směřujícího k průčelí budovy. Měla pravdu! Zvolna zvedla hlavu a zadívala se do tmy. Zachvátil ji pocit uspokojení a vzrušení. Už věděla, jak bylo Howardu Carterovi v listopadu

1922.

Rychle zatáhla kabelu do hlubin průlezu. Pak se pozadu spustila do mělké jámy a přidržela petrolejku k ústí tunelu.

Svažoval se dolů a hned se rozšiřoval. Zhluboka se nadechla a vyrazila vpřed. Nejdřív musela jít v předklonu.

Pokoušela se odhadnout, kolik metrů ujde. Tunel mířil rovnou k Tutanchamónově hrobce.

Nassif Boulos přešel tmavé, prázdné parkoviště Údolí králů. Bylo mu sedmnáct, byl nejmladší ze tří nočních strážných. Při chůzi si posunul řemen své prastaré pušky, která v Egyptě zůstala ještě z první světové války. Byl dopálený, protože na něm nebyla řada, aby došel na konec

178

údolí a pak zase zpátky ke strážnici, kde si může odpočinout a napít se.

Kolegové zase jednou zneužili jeho fyzického i služebního mládí a nařídili mu, aby se vydal na obchůzku.

Měsíčná noc jeho hněv brzy zkonejšila, zůstal mu jen neklid a dychtivost po něčem, co by narušilo nudu jeho hlídky. V údolí byl ale klid a všechny hrobky byly zajištěny pevnými železnými vraty. Nassif by byl hrozně rád použil své pušky proti zlodějům a v myšlenkách se zatoulal do jedné ze svých představ, v nichž ochránil údolí před bandou zlotřilců.

Zastavil se proti vchodu do Tutanchamónovy hrobky. Kéž by tu hrobku našli teď a ne před půl stoletím! Vzhlédl ke

stánku s občerstvením, protože tam by býval stál na stráž za Carterových časů. Skryl by se za parapetem na verandě a nikdo by se nemohl přiblížit k hrobce, aniž by se dostal na mušku jeho smrtonosné zbraně.

Nassif si všiml, že dveře k záchodům jsou dokořán. Uvědomil si, že ještě nikdy nezůstaly otevřené, a zvažoval, jestli se mu chce jít nahoru k budově.

Pak se podíval po údolí a rozhodl se, že záchod překontroluje na zpáteční cestě. V chůzi si představoval, jak eskortuje do Káhiry tlupu mužů, které zadržel.

Erika odhadovala, že je hodně blízko Tutanchamónovy hrobky. Postup jí zpomalovala zaoblená, nerovná podlaha tunelu. Před sebou měla ostrou zatáčku doleva a neviděla nic, dokud neobešla roh. Podlaha chodby se prudce svažovala a náhle ústila do místnosti. S rukama přitisknutými k hrubým stěnám tunelu, vytesaným do skály, se pomalu posouvala, až spočinula nohou na hladké podlaze. Vstoupila do podzemní komnaty.

Teď byla Erika přesvědčena, že je přímo pod předsíní Tutanchamónovy hrobky. Zvedla petrolejku nad hlavu a světlo se rozlilo kolem. Ozářilo hladce omítnuté, ale nezdobené zdi. Místnost byla asi sedm a půl metru dlouhá a čtyři a půl metru široká, se stropem tvořeným jediným gigantickým blokem pískovce. Když Erika sklopila oči k podlaze, uviděla obrovskou hromadu koster, z nichž některé byly v různém stupni přirozené mumifikace. Přidržela světlo trochu blíž a viděla, že všechny lebky jsou rozbité úderem nějakého těžkého, tupého nástroje.

"Bože můj," zašeptala Erika. Věděla, nač se dívá. Tohle byly zbytky masakru starověkých dělníků, kteří vykopali komnatu, ve které stojí.

Pomalou prošla místností s děsivou připomínkou starověké krutosti a začala sestupovat po dlouhém schodišti, které vedlo k cihlové zdi. Raman tu udělal velký otvor a Erika vstoupila do další, mnohem větší místnosti. Když světlo proniklo temnotou, zalapala Erika po dechu a opřela se o stěnu. Před ní se rozprostírala archeologická pohádková země. Místnost podíraly masívní čtverhranné sloupky. Stěny byly pomalovány překrásnými postavami staroegyptského pantheonu. Před každým božstvem bylo vyobrazení Setiho I. Erika našla faraónův poklad. Nenefta pochopil, že nejbezpečnější místo pro poklad je pod jiným pokladem.

Erika opatrně postupovala kupředu, držela petrolejku tak, aby si

179

mihotavé světlo mohlo pohrávat na statisíci předmětů, pečlivě naskládaných v místnosti. Na rozdíl od Tutanchamónovy malé hrobky tady nebyl žádný nepořádek. Všechno mělo své místo. Stály tu celé pozlacené vozy, jako by čekaly, až k nim připráhnou koně. Obrovské truhly a skříně, vyrobené z cedrového dřeva a vykládané ebenem, stály podél stěn.

Jedna malá slonovinová truhlička byla otevřená a její obsah - klenoty, vytvořené s bezkonkurenční elegancí - byl opatrně naskládán na podlaze.

To byl zřejmě zdroj Ramanových příjmů.

Erika obešla ústřední pilíř a zjistila, že je tu další schodiště. Vedlo do další místnosti stejných rozměrů, rovněž naplněné poklady. Bylo tu několik průchodů do dalších komnat.

"Bože můj," opakovala Erika, jenže tentokrát užasle, ne s hrůzou.

Pochopila, že je v rozsáhlém komplexu komnat sahajícím dolů i do všech světových stran.

Věděla, že má před sebou poklad, který předčí všechna očekávání.

Cestou dál přemýšlela o slavném pohřebišti Deir el-Bahrí, které bylo objeveno koncem 19. století a deset let pečlivě plněno rodinou Rasulů.

Tady Ramanova a později Abdulalova rodina zřejmě činila totéž.

Erika vstoupila do další místnosti a zastavila se. Stála v komnatě, která byla relativně prázdná. Byly tu čtyři stejné truhlice z ebeny, zhotovené v podobě Osirise. Výzdobu stěn tvořily výjevy z Knihy mrtvých. Klenutý strop byl vymalován černě se zlatými hvězdami. Před Erikou byl dveřní otvor, pečlivě zazděný a zapečetěný pečeti starověké nekropole. Po obou stranách dveří byly alabastrové podstavce s hieroglyfy, vyrytými zepředu v hlubokém reliéfu.

Erika větu okamžitě přečetla. Věčný život budiž přán Setimu I., který spočívá pod Tutanchamónem.

Zničeho nic Erice bylo jasné, že to sloveso bylo "spočívá", ne "vládne", a předložka že je "pod" a ne "po". Pochopila také, že hledí na původní místo obou soch Setiho. Stály naproti sobě před touhle zdí tři tisíce let.

Erika si náhle uvědomila, že stojí u neotevřeného vchodu do pohřební komnaty mocného Setiho I. To, co našla, nebyl jen ukrytý poklad, ale celá faraónská hrobka. Socha Setiho, kterou viděla, byla jedním ze strážců pohřební komory, tak jako sochy-dvojčata v Tutanchamónově hrobce.

Setiho I. nepohřbili do hrobky vybudované podle vzoru ostatních faraónů Nové říše. To byla Neneftova poslední lest. Do hrobky, kterou veřejně prohlásili za hrobku Setiho, pohřbili tělo náhradníka, zatímco Setiho ve skutečnosti uložili do tajné hrobky pod Tutanchamónem. Nenefta potěšil obě strany. Profesionálním zlodějům poskytl hrobku k vyloupení a svému panovníkovi ochranu, jaké se nedostalo žádnému jinému faraónovi. Nenefta byl zřejmě také přesvědčen, že i kdyby se někdo vloupal do Tutanchamónovy hrobky, nikdy by ho nenapadlo, že slouží jako záštita pro velkolepé poklady uložené pod ní. Pochopil "cesty hrabivosti a bezpráví".

Erika zatřásla lampou, aby zjistila, kolik v ní zbývá petroleje, a usoudila, že by se měla vydat na zpáteční cestu.

Zdráhavě se otočila a vracela stejnou cestou.

Neustále přitom obdivovala Neneftův plán. Byl opravdu chytrý, ale byl taky arogantní. To, že nechal ten papyrus v

Tutanchamó-

180

nově hrobce, bylo nejslabším článkem jeho složitého plánu. Poskytlo to stejně chytrému Ramanovi klíč k řešení záhady. Erika by byla ráda věděla, jestli ten Arab zašel jako ona do Velké pyramidy a jestli si všiml, že tam byly komnaty budovány jedna na druhé, nebo jestli při návštěvě jedné ze šlechtických hrobek našel nějakou jinou hrobku pod ní.

Kráčejíc úzkou chodbičkou přemýšlela Erika o nezměrnosti svého objevu a co vlastně všechno obnáší. Není divu, že došlo k vraždě. Ta myšlenka Eriku zarazila. Kolikpak asi těch vražd bylo celkem? Víc než padesát let se dařilo tajemství udržet. Ten mladík z Yale. . . Zničehonic začala Erika pochybovat o spojitostech takzvané Kletby faraónů. Možná byli ti lidé zabiti, aby se uchránilo tajemství. A co sám lord Carnarvon? . . .

Když dorazila do nejhořejší komory, Erika se zastavila, aby si prohlédla klenoty vybrané ze slonovinové truhličky. Ačkoliv byla úzkostlivě opatrná, aby se ničeho nedotkla, ze strachu, aby nenarušila archeologické aspekty hrobky, považovala za bezpečné dotknout se něčeho, co už bylo narušeno.

Zvedla přívěsek s kartuší Setiho I., zhotovený z masivního zlata. Chtěla mít něco pro případ, že by Yvon a Ahmed odmítli jejímu příběhu uvěřit.

Vzala si tedy přívěsek s sebou, než vystoupila po schodech do místnosti plné koster nešťastných starověkých dělníků.

Vylézt tunelem nahoru bylo mnohem snazší než sestupovat. Na konci postavila petrolejku do smeti a protáhla se do průlezu pod stánkem.

Musela zvolit nejlepší cestu k návratu do Luxoru. Bylo krátce po půlnoci, takže pravděpodobnost, že narazí na Muhammada nebo Núbijce byla podstatně menší. Největší starost jí dělaly stráže podřízené Muhammadovi. Vzpomněla si, že na asfaltce do údolí viděla vrátnici. V důsledku toho nemohla odcházet po silnici, ale bude muset jít po pěšině zpátky do Qurny.

Ve stísněném prostoru se plechovým poklopem těžko manipulovalo.

Erika ho musela šoupat hlinou a nechat zapadnout na místo. Potom plechovkou od sardinek, kterou viděla prve, začala vršit sypkou hlinu na kovový poklop.

Nassif byl něco přes sto metrů od stánku, když zaslechl cvaknutí kovu o kámen. Okamžitě strhl z ramene pušku a hnál se k pootevřeným dveřím na záchodky. Hlavní pušky otevřel dveře dokořán. Měsíční světlo pronikalo do malé předsiňky.

Erika uslyšela, jak se dveře otevírají, a zhasila dlaní světlo petrolejky.

Byla asi tři metry od okraje pánského záchoda. Očima si rychle zvykla na tmu a viděla vchod do vestibulu. Srdce se jí rozbušilo, jako když Richard vstupoval do jejího pokoje v hotelu.

Spatřila, jak do místnosti vklouzla temná silueta. I v částečném světle rozeznala Erika pušku. Začala se jí zmocňovat panika, když viděla jak se k ní muž pomalu přibližuje. Byl nahrbený, pohyboval se jako kočka stopující kořist.

Erika neměla zdání, co ten člověk může vidět. Přitiskla se k zemi. Zdálo se, že se dívá přímo na ni, když dorazil ke zdi s urinářem. Pak se zastavil a stál tam - připadalo jí, že celou věčnost - a upřeně zíral. Nakonec se

181

natáhl a shrábl hrst sypké hlíny. Rozmáchl se a hodil hlinu do otvoru.

Erika zavřela oči, když na ni hlína dopadla. Muž to zopakoval. Několik oblázků cinklo o plechový poklop, ještě nezakrytý.

Nassif se napřímil. "Harrah, " zamumlal. Zlobil se, že nezastřelil ani krysu.

Erika cítila trochu úlevy, ale všimla si, že muž neodchází. Stál tam a díval se na ni potmě, s puškou zase na rameni.

Erika byla hrůzou bez sebe, dokud neuslyšela pramínek moči.

Od plachty felúky se odráželo dost měsíčního světla na to, aby Erika viděla na hodinky. Bylo po jedné. Cesta přes Nil byla tak hladká, že si mohla i zdřímnout. Řeka byla poslední překážka. Dovolila svému tělu odpočívat.

Byla si jistá, že v Luxoru je v bezpečí. Vzrušení z objevu potlačilo děsivý zážitek v hrobce a nemohla se dočkat, až se pochlubí svým nálezem - to všechno ji udržovalo v bdělém stavu.

Ohlédla se zpět na západní břeh a zaradovala se. Bez problémů vyšplhala z Údolí králů, minula spící vesnici Qurnu a přešla obdělávanými poli k nilským břehům. Konfrontace s několika psy se dala vyřešit pouhým shýbnutím se pro kámen. Natáhla si unavené nohy.

Loď se stočila pod nápořem větru a Erika vzhledla k půvabné křivce plachty na obloze poseté hvězdami. Nebyla si jistá, komu bude o svém objevu vyprávět nejraději: Yvonovi, Ahmedovi, nebo Richardovi. Yvon a Ahmed budou mít největší radost, ale Richard bude nejpřekvapenější.

I maminka by mohla být pro jednou upřímně potěšená: už se nikdy ve svém venkovském klubu nebude muset omlouvat za to, jak podivnou kariéru si její dcera zvolila.

Na východním břehu ji potěšilo, že hala hotelu Zimní palác je prázdná.

Musela u pultu zavolat, aby přišel recepční.

Ospalý Egyptan, ačkoliv poněkud zaražen jejím zevnějškem, jí beze slova podal klíč a obálku. Erika zamířila nahoru po širokém schodišti pokrytém kobercem, zatímco recepční za ní zíral a uvažoval, co asi důlala, že je tak špinavá. Erika mrkla do obálky. Byl to dopisní papír hotelu Zimní palác, adresovaný jí smělou, těžkou rukou.

Dorazila do chodby, zastrčila prst do růžku obálky a roztrhla ji, právě když mýjela pozůstatky rekonstrukce hotelu. Ve chvíli, kdy chtěla zastrčit klíč do zámku dveří svého pokoje, dopis rozložila. Byla to škrábanice bez významu.

Když se Erika podívala na obálku zvenčí, uvažovala, jestli to není nějaký žertík. Pokud ano, nechápala ho a nezamlouval se jí. Bylo to, jako kdyby vám někdo volal telefonem a pak beze slova zavěsil. Bylo to jaksi enervující.

Erika se podívala na dveře. Jestli se během svého výletu něčemu naučila, pak to byl poznatek, že hotely nejsou bezpečná místa. Vzpomněla si, jak našla ve svém pokoji Ahmeda, vzpomněla si na Richardův příjezd a jak jí prohledali pokoj. Vrátil se jí pocit nejistoty - strčila klíč do zámku.

182

Náhle měla pocit, že zaslechla nějaký zvuk. Přitom, v jakém byla momentálně duševním stavu, víc nepotřebovala.

Nechala klíč v zámku a rozběhla se chodbou. V chvatu narazila kabelou o hromádku cihel, zarachotilo to. Za sebou uslyšela, jak někdo rychle odemyká dveře zevnitř.

Když Evangelos uslyšel klíč, vyskočil a hnal se ke dveřím. "Zab ji," křikl Stephanos, probuzený hlukem. Evangelos vytasil berettu a rozrazil dveře právě včas, aby viděl Eriku mizet na hlavním schodišti.

Navzdory své velikosti se Evangelos dovedl pohybovat jako útočící jestřáb, zvláště když se soustředil. A když dostal rozkaz k zabíjení, byl jako vzteklý pes.

Erika přeběhla záhon a dorazila k okraji bazénu. Pokusila se jej oběhnout, ale uklouzla na mokřích dlaždicích a upadla na bok. Vyškrábala se zase na nohy, zahodila kabelu a znovu vyrazila. Kroky ji dostihovaly.

Evangelos byl dost blízko, aby mohl bezpečně střílet. "Stát!" zaječel zvedl zbraň do výše Eričiných zad.

Erika věděla, že situace je beznadějná. Do Nového zimního paláce zbývalo ještě padesát metrů. Zastavila se, vyčerpána, hrud' se jí zvedala, a obrátila se, aby viděla svého pronásledovatele. Byl od ní ani ne deset metrů. Poznala v něm muže z mešity Al Azhar. Velká řezná rána, kterou toho dne utržil, teď byla zašitá a dodávala mu vzezření frankensteinovské přišery. Pistolí mířil na ni, hlaveň zakrytou zlověstným tlumičem.

Evangelos se snažil rozhodnout, kam ji má střílet. Nakonec natáhl pistoli na vzdálenost paže před sebe, namířil Erice na krk a začal zvolna natahovat kohoutek.

Erika viděla, jak lehce napjal paži a oči se jí rozšířily, když pochopila, že po ní střílí, i když se zastavila, jak jí přikázal.

"Ne!"

Zbraň ztišená tlumičem vydala tiché bouchnutí. Erika necítila žádnou bolest a výjev před sebou viděla dál jasně a ostře.

Pak se stala ta nejpodivnější věc. Uprostřed Evangelosova čela vykvetl malý červený kvítek.

Evangelos padl tváří dolů, zbraň mu vypadla z ruky.

Erika se nemohla pohnout. Ruce jí nehybně visely podél boků. Za sebou uslyšela mezi keři pohyb. Pak hlas: "Neměla jste mě tak šikovně setřást."

Erika se zvolna otočila. Před ní stál ten muž se špičatým zubem a skobovitým nosem. "To bylo o chlup," řekl Chalífa a přistoupil k Evangelosovi. "Nejspíš jste na cestě k Monsieurovi de Margeau. Měla byste si pospíšet. Tady to ještě neskončilo."

Pokusila se promluvit, ale nešlo to. Přikývla a potácela se kolem Chalífy, nohy jako gumové, sotva držela rovnováhu. Ani si nevzpomínala, jak se dostala do Yvona pokoje.

Francouz otevřel dveře a ona se mu zhroutila do náručí. Mumlala něco o střelbě, o tom, že ji zavřeli v hrobce, že našla sochu. Yvon byl klidný, hladil ji po vlasech, posadil ji a požádal, aby začala od začátku.

Užuž chtěla vyprávět, když někdo zaklepal.

"Ano," zvolal Yvon, okamžitě ve střehu.

"Tady Chalífa."

183

Yvon otevřel dveře a Chalífa postrčil do místnosti Stephanose.

"Najal jste mě, abych chránil to děvče a dostal člověka, který se ji pokusí zabít. Tady ho máte." Chalífa ukázal na Stephanose.

Stephanos pohlédl na Yvona, pak na Eriku, kterou překvapilo, že Chalífu najal Yvon, aby ji chránil, protože pochopila, že jí Yvon očividně zatajil, jak dalece riskuje. Začala z toho mít nepříjemný pocit.

"Koukej, Yvone," řekl konečně Stephanos. "Je to směšné, abychom spolu my dva nevycházeli. Máš na mě vztek, protože jsem první Setiho sochu prodal tomu praštěnému chlápku z Houstonu. Ale já jen dostal tu sochu z Egypta do Švýcarska. Mezi námi vážně není žádná konkurence. Ty chceš ovládnout černý trh. Fajn. Já si jen chci chránit svůj píseček. Můžu dostat tvoje zboží z Egypta vyzkoušenou metodou. Můžeme pracovat spolu."

Erika rychle pohlédla na Yvona, aby viděla jeho reakci. Chtěla slyšet, jak se rozesměje a řekne Stephanosovi, že se náramně mylí, protože on, Yvon, chce černý trh zničit.

Yvon si prsty prohrábl vlasy. "Proč jsi ohrožoval Eriku?" zeptal se.

"Protože toho od Abdula Hamdiho moc věděla. Chtěl jsem chránit svou cestu. Ale pokud vy dva pracujete společně, je všechno v pohodě."

"Neměls nic společného s Hamdiho smrtí a zmizením té druhé sochy?" zeptal se Yvon.

"Ne," řekl Stephanos, "to ti přísahám. Ani jsem o té druhé Setiho soše nic neslyšel. To mi právě dělalo starosti. Báł jsem se, že mě z toho vynechají a ten Hamdiho dopis se dostane na policii."

Erika zavřela oči a uvědomila si celou pravdu. Yvon není žádný křizák.

Jeho úmysl ovládnout černý trh znamenal ovládnout ho ve vlastním zájmu, ne pro dobro vědy, Egypta nebo světa.

Jeho vášeň pro starožitnosti potlačila všechna morální hlediska. Erika naletěla, a mnoho nechybělo, mohla být mrtvá.

Začala nehty do gauče. Věděla, že odsud musí pryč. Musí povědět Ahmedovi o Setiho hrobce.

"Stephanos Abdula Hamdiho nezabil," řekla Erika náhle. "Ti lidé, co Abdula Hamdiho zabili, jsou ti samí, co tady v Luxoru ovládají zdroje starožitností. Setiho sochu odvezli zpátky sem do Luxoru. Viděla jsem ji a můžu vás k ní dovést." Pečlivě zvolila slovo "vás".

Yvon se podíval zpět na Eriku, trochu překvapen tím, jak se náhle vzpamatovala. Povzbudivě se na něj usmála. Pud sebezáchovy jí dával nečekanou sílu. "A co víc, dodala Erika, "Stephanosova cesta přes Jugoslávii je daleko lepší než snažit se vozit věci z Alexandrie v žocích s bavlnou."

Stephanos přikývl a promluvil k Yvonovi. "Chytrá ženská. A má pravdu. Moje metoda je daleko lepší než balení starožitností do pytlů s bavlnou.

Cos to měl vlastně v plánu? Bože můj, to by chtělo nejmiň jednu nebo dvě zásilky."

Erika se protáhla. Věděla, že musí přesvědčit Yvona o svém osobním zájmu na starožitnostech. "Zítřka vám ukážu, kde ta Setiho socha je"

"Kde je?" zeptal se Yvon.

184

"V jedné neoznačené šlechtické hrobce na západním břehu. Je hrozně těžké to místo popsat. Budu vám to muset ukázat. Je to nad vesnicí Qurna.

A je tam plno dalších moc zajímavých kousků." Erika vylovila z kapsy džinsů zlatý Setiho přívěsek. Pohodila ho ledabyle na stolek. "Moje odměna za to, že jsem našla Setiho sochu - ať mi Stephanos dostane za hranice tenhle přívěsek."

"To je přepychové," prohodil Yvon, zkoumaje náhrdelník.

"Je tam toho ještě plno, některé kusy jsou mnohem lepší než tohle. Víc než ten přívěsek jsem vzít nemohla. A teď bych se v první řadě ráda vykoukala a trochu si odpočinula. Pokud jste si toho nevšimli, mám za sebou náramnou noc."

Erika přistoupila k Yvonovi a políbila ho na tvář.

To pro ni bylo nejtěžší. Poděkovala Chalifovi za to, jak jí pomohl v zahradě. Pak rázně vykročila ke dveřím.

"Eriko. . .," řekl Yvon klidně.

Obrátila se. "Ano?"

Bylo ticho. "Možná bys měla zůstat tady," nadhodil Yvon. Bylo jasné že rozvažuje, co s ní.

"Dneska jsem moc unavená," opáčila Erika. Souvislost byla zřejmá.

Stephanos se usmál do dlaně.

"Raoule, zavolal Yvon, "chci mít jistotu, že slečně Baronové dnes v noci nic nehrozí."

"Já myslím, že to bude v pořádku," řekla Erika a otevřela dveře.

"Čistě jen pro jistotu," řekl Yvon, "chci, aby Raoul šel s tebou."

Evangelosovo tělo ještě leželo v měsíčním světle u bazénu, když Erika s Raoulem kráčeli zpět k Zimmímu paláci.

Vypadal, jako by spal, až na kaluž temné krve, která mu vytékala zpod hlavy a kapala do bazénu. Erika odvrátila tvář, když k němu Raoul přistoupil a zkontroloval, je-li Evangelos skutečně mrtvý. Náhle si všimla Evangelosovy poloautomatické pistole ležící ještě stále na dlaždicích.

Erika kradmo pohlédla na Raoula. Namáhal se, aby Evangelose převrátil. Aniž by se na Eriku podíval, řekl: "Bože, ten Chalifa je fantastický.

Trefil ho mezi oči."

Erika se shýbla a zvedla pistoli. Byla těžší, než očekávala. Ovinula prst kolem kohoutku. Nenáviděla ten nástroj a děsila se ho. Ještě nikdy nedržela v ruce zbraň a vědomí o jejích smrtících účincích ji rozechvívalo.

Nic si nenamlouvala.

Věděla, že by nikdy nedokázala stisknout spoušť, ale obrátila se a pohlédla na Raoula, který vstal a otíral si ruce. "Byl mrtvý, ještě než dopadl na zem," prohlásil a otočil se k Erice. "Á, koukám, že jste našla jeho zbraň. Podejte mi ji, já mu ji dám do ruky."

"Nehýbejte se," řekla Erika pomalu.

Raoulovy oči přeskakovaly sem a tam mezi zbraní a Eričinou tváří.

"Eriko, co - ?"

"Kuš. Sundej si sako."

Raoul poslechl, odhodil blejzr na zem.

"Teď si stáhni košili přes hlavu," velela Erika.

"Eriko. . .," řekl Raoul.

"Ale už!" Natáhla ruku, ve které držela Evangelosovu pistoli.

Raoul si vytáhl košili z kalhot a s jistými obtížemi ji přetáhl přes hlavu.

Pod košili měl tilko bez rukávů. Pod levou paží měl na řemeni malou pistoli. Erika ho obešla a vytáhla zbraň z pouzdra. Hodila ji do bazénu.

Když slyšela, jak dopadla do vody, zaváhala, lekla se, že se Raoul bude zlobit. Pak si uvědomila absurdnost toho nápadu. Samozřejmě že se bude zlobit! Vždyť na něj míří pistolí!

Nařídila Raoulovi, aby si zase natáhl košili, aby viděl, kam jde. Pak mu přikázala obejít hotel zepředu. Pokusil se mluvit, takže mu znovu řekla, aby sklapnul. Erika myslela na to, jak směšně jednoduché bylo v gangsterských filmech zneškodnit člověka. Kdyby se Raoul otočil, mohl jí klidně pistoli vzít. Jenže to neudělal, a tak prošli stínem na cestičce k průčelí hotelu.

Několik prastarých pouličních lamp vrhalo bledý přísvit na řadu taxíků, zaparkovaných podél obrubníku zatočené příjezdové cesty. Řidiči už dávno odešli spát, jejich hlavní práce spočívala v tom, že jezdili sem a tam mezi hotelem a letištěm. Protože však ale poslední letadlo startovalo ve dvaadvacet deset, neměli nic na práci. Turisté dávali k cestám po městě přednost romantickým kočárům.

Evangelosova zbraň se jí chvěla v dlani. Erika s Raoulem přepochodovala podél řady letitých taxíků a dívala se jim po zapalování. Většina klíčků byla na svém místě. Chtěla se dostat k Ahmedovi, ale musela se rozhodnout, co udělá s Raoulem.

Nejprřednější auto bylo stejné jako ostatní, až na těsnění kolem zadního okénka. Klíče byly v zapalování.

"Lehni si," zavelela Erika. Děsilo ji, že by někdo mohl vyjít z hotelu.

Raoul si dovolil ustoupit stranou na přilehlý trávník.

"Dělej!" rozkázala a snažila se, aby to znělo zuřivě.

Raoul ulehl, opíraje se dlaněmi o zem. Ruce držel pod sebou, připraven vyskočit, jeho překvapení vystřídala zuřivost.

"Ruce natáhni do předu," řekla Erika. Otevřela dvířka taxíku a nastoupila za volant s vinylovým potahem. Z palubní desky visel pár hracích kostek z měkkého červeného plastiku.

Motor se roztáčel mučivě pomalu, z výfuku se vyvalil černý kouř, pak motor naskočil. Erika dál mířila na Raoula pistolí, hledala páčku od světel a rozsvítila je.

Pak hodila pistoli na vedlejší sedadlo a šlápla na plyn. Vůz vyrazil kupředu a dramaticky se zhoup, přičemž pistole spadla ze sedadla na zem.

Koutkem oka Erika viděla, jak Raoul vyskočil a žene se k taxíku.

Manipulovala s akcelerátorem a spojkou ve snaze zastavit kodrcání vozu a nabrat rychlost, když skočil na zadní nárazník a chytil se zavěšeného kufru.

Auto jelo na dvojku, když Erika zahnula na široký, osvětlený bulvár.

Jiný provoz tu nebyl, akcelerovala co nejrychleji kolem luxorského chrámu. Když se motor rozeběhl, Erika přeřadila na trojku. Neměla zdání, jak rychle jede, protože tachometr nefungoval. Ve zpětném zrcátku viděla, že

se Raoul ještě pořád drží kufru. Tmavé vlasy mu ve větru divoce vlály.

Erika ho chtěla dostat z auta.

Točila prudce volantem ze strany na stranu. Taxík se zmítal v serpentínách, pneumatiky skřípěly. Raoul se však přitiskl k zadku auta a dařilo se mu udržet.

Erika přeřadila na čtyřku a šlápla na plyn. Taxík poskočil kupředu, ale pravá přední pneumatika dostala smyk.

Zavibrovalo to tak divoce, že musela držet volant oběma rukama, když se řítila kolem dvou ministerských domů. Vojáci na stráž se jen usmívali, když viděli rozhrkaný taxík řítící se vpřed s mužským na kufru.

Erika dupla na brzdy a zprudka vůz zastavila. Raoul sklouzl na zadní okénko. Erika přeřadila na jedničku a znovu přidala plyn, ale Raoul se držel dál, pevně svíral sloupek zadních dveří. Erika ho ještě pořád viděla v zrcátku, úmyslně tedy vjela na okraj silnice, hledala díry v povrchu vozovky a zprudka do nich najížděla. Dvířka vedle řidiče se otevřela.

Červené kostky spadly z palubní desky.

Raoul teď ležel na kufru, pažemi objímal zadní okénko, oběma rukama se držel rámu zadních dveří, v čemž mu napomáhala chybějící skla okének v zadních dveřích. Při každém drcnutí mu hlava i tělo bouchly o zadek vozu. Byl odhodlán zůstat s Erikou. Měl dojem, že se zbláznila.

Na odbočce k Ahmedovi ozářila světla taxíku vepřovicovou zeď vedle silnice. Erika prudce zabrzdila a zařadila zpátečku. Náhlým zastavením vyjel Raoul na střešku auta. Zasařtral rukou po nějakém úchyty, levou rukou se chytil rámečku dveří vedle Eričiny tváře.

Erika prudce přidala plyn, auto se divoce zhouplo, než pozadu narazilo do zdi. Krk jí poskočil dozadu, jako by jej někdo zasáhl bičem. Právě přední dveře se otevřely na doraz, skoro vypadly z pantů. Raoul se držel dál.

Erika zařadila jedničku a vyrazila kupředu. Náhlá akcelerace zavřela pravé přední dveře, přibouchly Raoulovi ruku.

Zařval bolestí a reflexivně uškubl rukou nazpátek. Současně vůz narazil na asfaltový okraj silnice a zhoupnutí shodilo

Raoula do písku na krajnici.

Skoro v tutéž chvíli, kdy dopadl na zem, byl zase na nohou. Držel si zraněnou ruku a hnal se za Erikou, všiml si, že zajíždí k nízkému obílenému domu z nepálených cihel. Zastavil, když viděl, jak spěšně vybíhá z auta směrem k předním dveřím. Ujistil se, že přesně ví, kde je, a pak zamířil nazpátek pro Yvona.

Erika se bála, že má Raoula v patách, když dorazila k Ahmedovým dveřím. Nebylo zamčeno, vrazila dovnitř a nechala dveře dokořán. Musí Ahmeda co nejrychleji přesvědčit o spiknutí, aby se dala zařídit přiměřená policejní ochrana. Vběhla přímo do obývacího pokoje a neznala se radostí, když viděla, že Ahmed je ještě vzhůru a hovoří s nějakým přítelem. "Sleduj mě," vykřikla Erika.

Ahmed vyskočil, ohromen, když Eriku spatřil.

"Rychle," pokračovala, "musíme sehnat pomoc."

187

Ahmed se vzpomáтал dost na to, aby vyrazil kolem ní a ven otevřenými dveřmi. Erika se otočila k Ahmedovu společníkovi, aby ho požádala, ať zavolá policii. Začala otevírat ústa, ale pak se jí oči rozšířily úžasem a hrůzou. Ahmed se vrátil, zavřel za sebou dveře a uchopil Eriku do náručí.

"Nikdo tam není, Eriko," řekl. "Nikdo tam není a vy jste v bezpečí.

Ukažte se mi. Nevěřím tomu - je to zázrak."

Erika však nereagovala, jen napjatě zírala přes Ahmedovo rameno.

Krev jí stýdla v žilách. Před očima měla Muhammada Abdulala! Teď zabije ji i Ahmeda. Viděla, že Muhammad je stejně užaslý, když ji vidí, ale sebral se a spustil stavidla hněvivé arabštiny.

Ahmed nejprve Muhammadovo běsnění ignoroval. Vyptával se Eriky, kdo ji sledoval, ale než mohla zareagovat, řekl Muhammad něco, co v Ahmedovi uvolnilo stejnou potlačenou zlobu, jakou u něj Erika viděla, když rozbil čajový šálek. Oči mu potemněly, otočil se tváří k Muhammadovi. Promluvil arabsky a jeho hlas byl nejprve hluboký a hrozivý, postupně však stoupal, až křičel.

Erika se dívala z jednoho muže na druhého, čekala, kdy Muhammad vytáhne zbraň. Ke své úlevě zaznamenala, že se místo toho krčí. Zřejmě přijímal od Ahmeda rozkazy, protože si sedl, když Ahmed ukázal na židli.

Pak se z úlevy stal strach. Když se Ahmed obrátil zpět k Ericce, podívala se mu do hlubokých, pánovitých očí. Co se stane?

Ahmed tiše promluvil. "Eriko, je to opravdu zázrak, že jste se vrátila. . ."

Ericce se v duchu začalo ozývat, že tady něco není v pořádku. Co to Ahmed říká? Co tím myslí, že se vrátila?

"Musí to být Alláhovo přání, abychom vy a já byli spolu," pokračoval, "a já přijmu jeho rozhodnutí. Mluvil jsem o vás s Muhammadem mnoho hodin, chtěl jsem k vám přijít, promluvit s vámi, přemluvit vás."

Ericce se rozbušilo srdce. Celý její smysl pro realitu se rozpadal.

"Vy jste věděl, že mě zavřeli do hrobky?"

"Ano. Bylo to pro mě těžké rozhodnutí, ale museli jsme vás zastavit.

Nařídil jsem, aby vám neublížili. Chtěl jsem přijít do hrobky a přesvědčit vás, abyste se k nám přidala. Miluju vás, Eriko. Jednou, kdysi jsem se musel vzdát ženy, kterou jsem miloval. Můj strýc se postaral, abych neměl na vybranou. Ale tentokrát ne. Chci, abyste patřila do rodiny - mojí a Muhammadovy rodiny."

Erika na okamžik zavřela oči a snažila se vypořádat se všemi svými protichůdnými myšlenkami. Nemohla uvěřit tomu, co se dělo a co slyšela. Sňatek? Rodina? Hlas měla nejistý. "Vy jste Muhammadův příbuzný?"

"Ano." Zvolna ji zavedl ke gauči a usadil ji na něj. "Muhammad a já jsme bratřenci. Naši babičkou je Aida Ramanová. Je to matka mé matky."

Ahmed pečlivě popsal komplikovaný rodokmen své rodiny, počínaje Sarwatem a Aidou Ramanovými.

"Eriko. . .", řekl Ahmed, aby znova vzbudil její pozornost. "Dokázala

188

jste něco, co se po padesát let nikomu jinému nepodařilo. Nikdo mimo rodinu neviděl Ramanův papyrus a s každým, kdo měl jen nejmenší ponětí o jeho existenci, jsme se vypořádali. Díky sdělovacím prostředkům se ty smrti připisovaly nějaké záhadné kletbě. To se nám velice hodilo."

"A všechno to tajemství má uhlídat hrobku?" zeptala se Erika.

Ahmed a Muhammad si vyměnili pohledy. "O jaké hrobce to mluvíte?" zeptal se Ahmed.

"O skutečné Setiho hrobce pod Tutanchamónovou," řekla Erika.

Muhammad vyskočil a vychrlil na Ahmeda další proud drsné arabštiny.

Ahmed tentokrát naslouchal a neokřikl ho. Když Muhammad skončil, obrátil se Ahmed zpět k Ericce. Hlas měl stále ještě klidný. "Vy jste skutečně zázrak, Eriko. Teď víte, proč je to tak nebezpečná hra. Ano střežíme nevyplněnou hrobku jednoho z velkých egyptských faraónů.

Při vašem vzdělání víte, co to znamená. Neuvěřitelné bohatství. Takže dokážete pochopit, že jste nás dostala do trapného postavení. Ale pokud se za mě provdáte, pak je část vaše a můžete pomoci zachránit tento nanejvyšší pozoruhodný archeologický nález."

Erika se znovu pokoušela vymyslet nějaký způsob útěku. Nejdřív musela utéci od Yvona, teď před Ahmedem. A Raoul

se pravděpodobně vrátil k Yvonovi. Dojde k strašlivému střetnutí. Svět se zbláznil. Aby získala trochu času, zeptala se: "Proč jste už hrobku nevyklidili?"

"Ta hrobka je plná takového bohatství, že přestěhovat i jen část z něj vyžaduje pečlivý plán. Můj dědeček Raman věděl, že potrvá generaci, než se vytvoří mašinérie ke zpeněžení pokladů z takové hrobky a než se členové rodiny dostanou do takového postavení, aby mohli zvládnout převoz tak nesmírně cenných předmětů z Egypta. Ke konci jeho života jsme z hrobky vzali jen tolik, abychom dopřáli vzdělání další generaci.

Teprve vloni jsem se stal ředitelem Úřadu starožitností a Muhammad velitelem stráže v luxorské nekropoli."

"Takže je to jako s Rasulovou rodinou v devatenáctém století," poznamenala Erika.

"Je tu značná podobnost," řekl Ahmed. "Pracujeme velmi promyšleně.

Bereme pečlivě do úvahy archeologické zájmy. Abych řekl pravdu, Eriko, v tomhle směru byste nám mohla být velmi prospěšná."

"Byl lord Carnarvon jedním z těch, s kterými jste se museli vypořádat?" zeptala se Erika.

"Tím si nejsem jistý," řekl Ahmed. "Už je to dávno, ale asi ano."

Muhammad přikývl. "Eriko," pokračoval Ahmed, "jak jste se to dozvěděla? Chci říct, co vás -"

Náhle světla v domě zhasla. Měsíc zapadl a tma byla absolutní, jako v hrobě. Erika se nepohnula. Zaslechla, jak někdo zvedl telefon a pak zavěsil. Napadlo ji, že Yvon a Raoul přerušili vedení.

Slyšela, jak Ahmed a Muhammad mezi sebou rychle mluví arabsky. Pak si její oči začaly přivykat na tmou, takže viděla mlhavé obrysy. Nějaká postava se k ní skláněla, ucouvla. Byl to Ahmed, chytil ji za zápěstí a vytáhl do stoje. Viděla jen jeho oči a zuby.

189

"Ptám se vás znovu, kdo vás sledoval?" Mluvil naléhavým polohlasem. Pokusila se promluvit, ale škobrtala o slova. Bála se. Byla uvězněna mezi dvěma děsivými mocnostmi. Ahmed netrpělivě škubl jejím zápěstím.

Konečně se Eriče podařilo vykoktat: "Yvon de Margeau."

Aniž by Ahmed pustil Eričino zápěstí, hovořil chvíli s Muhammadem.

Erika postřehla záblesk hlavně pistole v Muhammadově ruce. Měla bezmocný pocit, že se události vymykají její kontrole.

Ahmed bez varování smýkl Eriku přes obývací pokoj a pak ji vlekl přes setmělou halu směrem za dům. Snažila se ruku osvobodit, neviděla na cestu a bála se, že zakopne a upadne. Ahmedův stisk však byl ocelový.

Muhammad běžel za nimi.

Vyšli z domu na dvůr, kde bylo trochu víc světla.

Proklouzli podél stáje k zadní brance. Muhammad a Ahmed spolu rychle mluvili, pak Ahmed otevřel dřevěná vrátka.

Ulička za nimi byla pustá a temnější než dvorek, stínila ji dvojité řady datlových palm. Muhammad se opatrně naklonil s namířenou pistolí, očima pátral ve stínu.

Spokojen ucouvl a udělal Ahmedovi místo. Ten postrčil Eriku kupředu vrátky do uličky. Sám šel těsně za ní.

První, co si Erika uvědomila, bylo, jak Ahmed náhle zesílil stisk na jejím zápěstí. Pak uslyšela střelbu. Bylo to stejné tupé bouchnutí, jaké slyšela, když stála tváří v tvář šílenému Evangelosovi. Byl to zvuk pistole s tlumičem. Ahmed padl stranou, pozadu do vrátek a strhl Eriku na sebe.

V chabém světle viděla, že byl střelen jako Evangelos - mezi oči. Kousičky mozkové hmoty jí potřísnily ze strany tvář.

Erika zůstala klečet ve stavu katatonie. Muhammad se přepotáel kolem ní, přeběhl uličku do bezpečí řady palmových kmenů. Erika tupě sledovala, jak se otáčí a pálí z pistole do uličky. Pak se obrátil a uprchl opačným směrem.

Erika v omámení vstala, oči upřené na neživého Ahmeda.

Ucouvla do stínu, až narazila do zdi stáje. Ústa měla otevřená, mělce lapala po dechu. Od přední části domu uslyšela ostrý tříštivý zvuk, následovaný praštěním, to musely být přední dveře. Za sebou zaslechla Sawdu, nervózně zaržál uvnitř své stáje. Nemohla se ani hnout.

Přímou před sebou v rámu vrátek do uličky uviděla Erika přeběhnout přikrčenou postavu. Skoro okamžitě napravo zazněly další výstřely. Pak slyšela za sebou, jak někdo běhá po domě, a její otupělost se začala měnit v hrůzu. Věděla, že Yvon hledá ji. Byl zoufalý, odhodlaný ke všemu.

Erika uslyšela, jak se rozlétly zadní dveře domu. Zadržela dech, když zahlédla mlčící postavu. Byl to Raoul. Dívala se, jak se sklonil nad Ahmedem, pak vstoupil do uličky.

Eričina nehybnost trvala ještě pět minut, zvuk přestřelky v uličce odumřel. Náhle se odlepila od zdi a potácěla se zpět, přes setmělý dům, ven předními dveřmi.

Přešla ulici a rozběhla se uličkou z nepálených cihel.

Přeběhla dvůr, pak ještě jeden, dělala přitom rámus, rozsvítilo se několik světel. Nechávala za sebou trosky, převrhla nějaký kurník a cákla do

190

otevřené stoky. V dálce slyšela další výstřely a křik nějakého muže. Běžela dál, až cítila, že se musí zhroutit. Ale teprve až když se dopotácěla k Nilu, odvážíla se spočinout. Pokoušela se uhádnout, kde je. Nikomu se nedalo věřit. Vzhledem k tomu že Muhammad Abdulal byl velitelem stráží, bála se i policie.

V tu chvíli si Erika vzpomněla na ty dva domy ministrů, hlídané ležérními vojáky. Pracně se zvedla na nohy a vykročila

směrem na jih. Zůstávala ve stínu vedle silnice, až dorazila ke střeženým pozemkům. Pak jako automat vyšla do osvětlené ulice a obešla první dům zepředu. Vojáci tu byli, bavili se spolu přes těch patnáct metrů, které od sebe oddělovaly oba vchody. Oba se otočili a dívali se na Eriku, jak přistupuje rovnou k prvnímu z nich. Byl mladý, měl na sobě volně střiženou hnědou uniformu a naleštěné boty. Automatická pistole mu visela na rameni. Pohnul zbraní, a když se Erika přiblížila, začal něco říkat.

Aniž by měla v úmyslu zastavit, prošla Erika těsně kolem překvapeného mladíka na pozemek kolem domu. "O af andak!" zaječel voják a vyrazil za Erikou.

Erika se zastavila. Posbírala všechny síly a vykřikla co nejhlasitěji:

"Pomoc/" a ječela, dokud se v setmělém domě nerozsvítilo světlo. Zanedlouho se ve dveřích objevila postava v županu - byl to muž, holohlavý, otlý a bos.

"Mluvíte anglicky?" zeptala se Erika bez dechu.

"Samozřejmě," přisvědčil muž překvapeně a lehce dotčeně.

"Pracujete pro vládu?"

"Ano. Jsem náměstek ministra obrany."

"Máte něco společného se starožitnostmi?"

"Ne."

"Báječné," řekla Erika. "Musím vám povědět jeden neuvěřitelný příběh. . ."

Boston

Boeing 747 společnosti TWA zlehka klesl a pak půvabně dosedl na Loganovo letiště. S nosem přimáčknutým na sklo okénka zírala Erika upřeně na panoráma Bostonu v pozdním podzimu. Nesmírně se jí líbilo. Měla pocit skutečného vzrušení z návratu domů.

Kola obrovského tryskáče se dotkla letištní plochy, až se kabina lehce otřásla. Několik pasažérů zatleskalo štěstím, že mají dlouhý transatlantický let za sebou. Když letadlo zajíždělo k budově mezinárodních přiletů, žasla Erika nad tím, co všechno zažila od chvíle, kdy odtud odlétala.

Byla úplně jiným člověkem, než když odjížděla. Měla pocit, že se konečně přenesla ze světa akademického do skutečného. A s pozváním egyptské vlády, aby sehrála hlavní úlohu při pracech na odhalování hrobky Setiho I., pociťovala víru ve slibnou kariéru.

191

Když letadlo dorazilo k bráně, naposled sebou cuklo. Zvuky motorů odumřely a pasažéři začínali otvírat schránky na zavazadla, které měli nad hlavami. Erika zůstala sedět a dívala se ven na svěží novoanglická oblaka.

Vzpomínala na neposkvřněně bílou uniformu poručíka Iskandera, když ji doprovázel při odletu z Káhiry. Sdílel ji konečné výsledky osudné noci v Luxoru: Ahmed Chazzan zemřel v důsledku střelných ran - skutečnost, která jí byla známá od chvíle, kdy byl zasažen. Muhammad Abdulal byl stále ještě v komatu. Yvon de Margeau někde sehnal povolení a odlétl ze země, v Egyptě byl prohlášen za personu non grata. A Stephanos Markoulis prostě zmizel.

Ted, když byla v Bostonu, to všechno vypadalo naprosto neskutečně.

Z těch všech zážitků jí bylo smutno, zvláště kvůli Ahmedovi. Také ji přinutily zvažovat své schopnosti stran hodnocení jiných osob, zvláště vzhledem k Yvonovi. I po tom, co se stalo, měl tu drzost telefonovat jí z Paříže, když se vrátila do Káhiry. Nabídl jí velké částky peněz za poskytnutí interních informací o hrobce Setiho I.

Když si brala příruční zavazadlo, zavrtěla nad tím znechuceně hlavou.

Erika se nechala unášet davem. Prošla rychle kontrolou pasažérů a vyzvedla si zavazadla. Pak zamířila do prostoru pro čekající.

Uviděli se navzájem v tentýž okamžik. Richard se rozběhl a objal ji ve chvíli, kdy Erika upustila zavazadla, takže je lidé, jdoucí za ní, museli překračovat. Drželi se v náručí beze slova. Konečně se Erika odtáhla.

"Měls pravdu, Richarde. Od začátku jsem ztratila hlavu. Mám štěstí, že jsem naživu."

Richard měl oči plné slz, něco, co u něj Erika nikdy dříve neviděla. "Ne, Eriko, oba jsme měli pravdu a oba jsme se mylili. To prostě jen znamená, že se toho o sobě musíme ještě spoustu naučit - a věř mi, já to chci."

Erika se usmála. Nebyla si jistá, co to znamená, ale bylo jí z toho dobře.

"Ach, mimochodem," řekl Richard a sebral její zavazadla. "Je tu nějaký chlap z Houstonu a chce tě vidět."

"Vážně?" zeptala se Erika.

"Jo. Zřejmě se zná s doktorem Lowerym, ten mu dal moje telefonní číslo. Táhle je," ukázal Richard.

"Bože můj," řekla Erika. "To je Jeffrey John Rice."

Jakoby na povel Jeffrey Rice přistoupil a mohutným gestem smekl stetson.

"Promiňte oba, že vás vyrušuju zrovna v tuhle chvíli, ale, slečno Baronová, tady máte šek za to, že jste našla tu Setiho sochu."

"Ale já nechápu," řekla Erika. "Ta socha teď patří egyptské vládě."

Nemůžete ji koupit."

"No právě. Ted' je ta moje jediná mimo Egypt. Díky vám má daleko vyšší cenu, než měla předtím. Houston má náramnou radost."

Erika se podívala na šek znějící na deset tisíc dolarů a rozesmála se.
I Richard, který vlastně nerozuměl, co se děje, uviděl její užaslý výraz a začal se také smát.
Rice pokrčil rameny a s šekem ještě stále v ruce je vyvedl ven, na jasné bostonské slunce.

ROBIN COOK

Z anglického originálu Sphinx (G. P. Putnam's Sons, New York 1979) přeložila Jana Pacnerová Redigoval Pavel Augusta
Fotografie na obálce Martin Klimo Obálku navrhl Viera Fabianová Technická redaktorka Renáta Hrabušická Vydalo
nakladatelství Ikar Praha, spol. s r. o., v roce 1994 jako svou
24. publikaci. AA 16,99. VA 17,31.
Výtiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13
ISBN 80-85830-08.6